

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 110 / IV legislatura / Sisè període

Dimecres, 21 de desembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 60

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Reg. 23246) (Continuació.)

Article 8

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 92, de supressió)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb les esmenes núms. 94, 96 i 98 (p. 5951).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5951).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 93, de supressió)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 95, 97 i 99 (p. 5951).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5952).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 94, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 92).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 95, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 93).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 96, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 92).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 97, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 93).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 98, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 92).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 99, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 93).

Esmena del G. Socialista (núm. 100, d'addició)

Torn a favor: Sr. Elena (S), juntament amb l'esmena núm. 101 (p. 5952).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 101, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 100).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5952).

Esmena del G. P. Popular (núm. 102, d'addició)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb les esmenes núms. 106, 107, 108, 109, 110, 111 i 114 (p. 5953).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 103, 104 i 105, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 112 i 113 (p. 5955).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 106, 107, 108, 109, 110 i 111, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 102).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 112 i 113, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 103).

Esmena del G. P. Popular (núm. 114, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 102).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 5955).

Article 9

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 115, de supressió)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb l'esmena núm. 120 (p. 5957).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5957).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 116, de supressió)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 118, 121, 123, 126, 127 i 129 (p. 5958).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5959).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per un aclariment (p. 5961).

Esmena del G. Socialista (núm. 117, de supressió)

Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 119, 122, 125, 128, 131, 134 i 137 (p. 5961).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5962).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 118, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 119, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. P. Popular (núm. 120, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 115).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 121, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 122, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 117).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 123, de modificació i supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 124, de modificació)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5964).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5964).

Esmena del G. Socialista (núm. 125, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 117).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 126, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 116).

Apartat 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 127, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 128, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 117).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 129, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. P. Popular (núm. 130, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. Socialista (núm. 131, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 117).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 132 i 133, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 134, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 117).

Article 10

Apartat 4

Esmenes del G. P. Popular (núms. 135, de supressió, i 136, de supressió i modificació)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P) (p. 5964).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5965).

Apartat 7

Esmena del G. Socialista (núm. 137, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 117).

Article 11

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 138, de supressió)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb l'esmena núm. 141 (p. 5965).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5966).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 139, de supressió)

Torn a favor: Sr. Fuentes (P), juntament amb l'esmena núm. 142 (p. 5966).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5967).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 140, d'addició)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5967).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5968).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 141, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 138).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 142, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 139).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 143, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Elena (S)*, juntament amb les esmenes núms. 147, 150, 259, 262, 263 i 266 (p. 5968).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5969).

Article 12

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 144, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P)* (p. 5970).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5970).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 145, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 149 (p. 5970).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5971).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 146, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 147, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 143).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 148, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 149, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 150, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 143).

Article 13

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 151, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 43).

Article 14

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 152, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 5971).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5972).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per un aclariment (p. 5972) i el *Sr. Escudé* li respon (p. 5972).

Article 15

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 153, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P)* (p. 5972).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 154, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 5973).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5973).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 155, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 5973).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5973).

Article 16

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 156, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 159 (p. 5974).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5974).

Esmenes del G. Socialista (núms. 157 i 158, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Carnicer (S)*, juntament amb les esmenes núms. 160, 163, 167, 169, 170 i 174 (p. 5975).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5976).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 159, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 156).

Esmena del G. Socialista (núm. 160, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 157).

Article 17

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 161, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P)*, juntament amb les esmenes núms. 164, 171, 172 i 175 (p. 5978).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5978).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 162, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 165, 166, 168, 173 i 176 (p. 5979).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5979).

Esmena del G. Socialista (núm. 163, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 157).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 164, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 161).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 165, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 162).

Article 18

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 166, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 162).

Esmena del G. Socialista (núm. 167, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 157).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 168, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 162).

Esmena del G. Socialista (núm. 169, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 157).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 170, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 157).

Esmena del G. P. Popular (núm. 171, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 161).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 172, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 161).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 173, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 162).

Esmena del G. Socialista (núm. 174, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 157).

Article 19

Esmena del G. P. Popular (núm. 175, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 161).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 176, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 162).

El president intervé per un aclariment (p. 5980).

Votació de les esmenes núms. 101, 112, 113, 137 i 148: *aprovades per unanimitat* (p. 5980).

Votació de les esmenes núms. 92 a 97: *rebutjades per 17 vots a favor, 65 en contra i 20 abstencions* (p. 5981).

Votació de les esmenes núms. 98 a 131, 134 a 149 i 151 a 176: *rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5981).

Text del Dictamen

SUMARI (6)

Votació dels articles 8, 13, 14, 15 i 19: *aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 5981).

Votació dels articles 9, 10, 11, 12, 16, 17 i 18: *aprovats per 65 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions* (p. 5981).

Article 20

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 177, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 130).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 178, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 179, de modificació)

El Sr. Morera (ERC) n'anuncia la retirada. Tot seguit fa el torn a favor de l'esmena núm. 278 (p. 5981).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5981).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 180, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. Popular (núm. 181, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 182, 183 i 184, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 7).

Article 21

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 185, d'addició)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC), juntament amb l'esmena núm. 186 (p. 5982).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5983).

Article 22

Apartat 1

Lletra e)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 186, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 185).

Esmena del G. Socialista (núm. 187, de modificació)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 188, 189, 193, 195, 200, 201 i 205 (p. 5983).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5984).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 188, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 187).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 189, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 187).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc i cinc minuts.

Article 23

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 190, de modificació)

El Sr. Carod-Rovira (ERC) la dóna per defensada (p. 5986).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5986).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 191, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 192, 198, 199, 202, 203 i 204 (p. 5987).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5988).

Article 25

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 192, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 191).

Esmena del G. Socialista (núm. 193, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 187).

Article 26

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 194, de modificació)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb les esmenes núms. 196 i 197 (p. 5989).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5989).

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per atllusions (p. 5990).

Esmena del G. Socialista (núm. 195, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 187).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 196, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 194).

Article 27

Esmena del G. P. Popular (núm. 197, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 194).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 198, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 191).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 199, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 191).

Article 28

Apartat 1

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 200, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 187).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 201, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 187).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 202, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 191).

Article 29

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 203 i 204, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 191).

Esmena del G. Socialista (núm. 205, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 187).

Article 30

Apartat 1

Lletra b

Esmena del G. Socialista (núm. 206, de supressió)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 209, 211, 218, 221, 223, 231, 237 i 239 (p. 5990).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5991).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 207, de modificació)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb les esmenes núms. 212, 214, 217 i 219 (p. 5993).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5993).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 208, de modificació)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 210, 215, 220, 222, 224, 228 i 236 (p. 5994).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 5995).*

Esmena del G. Socialista (núm. 209, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 210, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Esmena del G. Socialista (núm. 211, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Lletra a

Esmena del G. P. Popular (núm. 212, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 207).

Lletra d

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 213, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 230, 232, 349, 350, 356. Alhora, retira les esmenes núms. 233 i 309 (p. 5996).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 5997).*

Apartat 9

Esmena del G. P. Popular (núm. 214, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 207).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 215, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 216, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5998).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 5998).*

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 217, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 207).

Esmena del G. Socialista (núm. 218, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Article 31

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 219, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 207).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 220, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Esmena del G. Socialista (núm. 221, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 222, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Esmena del G. Socialista (núm. 223, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Apartat 7

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 224, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Esmena del G. Socialista (núm. 225, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Rañé (S) (p. 5999).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 5999).*

Apartat 9

Lletra a

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 226, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 62).

Lletra b

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 227, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 62).

Apartat 10

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 228, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Esmena del G. Socialista (núm. 229, de supressió)

Torn a favor: Sr. Ferran (S), juntament amb l'esmena núm. 234 (p. 6000).

Apartat 11

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 230, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 213).

Esmena del G. Socialista (núm. 231, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Apartat 12

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 232, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 213).

Apartat 14

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 233, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 213).

Apartat 15

Esmena del G. Socialista (núm. 234, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 229).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 235, de modificació)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC) (p. 6000).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 6000).

Apartat 16

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 236, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 208).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 237, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 238, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb l'esmena núm. 240 (p. 6002).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6002).

Esmena del G. Socialista (núm. 239, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 206).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 240, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 238).

Article 32

Zona A

Esmena del G. P. Popular (núm. 241, de modificació)

El Sr. Ros n'anuncia la retirada (p. 6002).

Zona B

Esmena del G. P. Popular (núm. 242, de modificació)

El Sr. Ros n'anuncia la retirada (p. 6002).

Esmena del G. Socialista (núm. 243, de supressió)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 245 (p. 6002).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6003).

La Sra. Martí i Conill (S) intervé per retirar l'esmena núm. 243 (p. 6004).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 244, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 299, 304, 310, 352, 353, 354, 362 i 363. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 244, 246 i 248 (p. 6004).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6005).

Esmena del G. Socialista (núm. 245, d'addició).

Debatuda abans (esmena núm. 243).

Article 33

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 246, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 244).

Esmena del G. Socialista (núm. 247, de modificació)

La Sra. Martí i Conill (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la 249 (p. 6007). El Sr. Escudé (CiU) intervé per fer un aclariment (p. 6007).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 248, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 244).

Esmena del G. Socialista (núm. 249, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 247).

Article 35

Esmena del G. Socialista (núm. 250, de modificació)

Torn a favor: Sr. Elena (S), juntament amb les esmenes núms. 256 i 271. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 255 (p. 6008).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6008).

Disposicions addicionals

Vuitena

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 251 i 252, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 253, 258, 260, 264 i 267. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 265 (p. 6009).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6010).

Desena

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 253, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 251).

Onzena

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 254, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 255, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 250).

Tretzena

Esmena del G. Socialista (núm. 256, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 250).

Catorzena

Esmena del G. Socialista (núm. 257, d'addició)

Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S) (p. 6011).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6011).

Quinzena

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 258, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 251).

Esmena del G. Socialista (núm. 259, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 143).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 260, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 251).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 261, de substitució)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6012).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6012).

Esmenes del G. Socialista (núms. 262, de supressió, i 263, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 143).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 264, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 251).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 265, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 251).

- Esmena del G. Socialista* (núm. 266, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 143).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 267, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 251).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 268, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 19).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 269, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb l'esmena núm. 340 (p. 6013).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6014).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 270, d'addició)
Transaccionada abans (esmena núm. 65).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 270 bis, d'addició)
Transaccionada abans (esmena núm. 65).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 271, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 250).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 272 i 273, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 5).
- Esmenes del G. P. Popular* (núms. 274 i 275, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 4).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 276 i 277, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 7).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 278, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 179).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 279, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6014).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6015).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 280, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 64).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 281, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Carnicer (S) (p. 6015).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6015).
 El Sr. Carnicer (S) intervé per retirar l'esmena núm. 281 (p. 6016).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 282, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Martorell (S) (p. 6016).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6016).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 283, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 287 i 347 (p. 6017).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6017).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 284 i 285, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 38).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 286, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 151).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 287, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 283).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 288, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 38).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 289, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 6).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 290, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Piella (S), juntament amb les esmenes núms. 313, 325, 327 i 358 (p. 6018).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU). Alhora, presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 313 (p. 6020).
 La secretària primera llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 6021). El Sr. Piella (S) intervé per retirar l'esmena núm. 313 (p. 6021).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 291, d'addició)

- Torn a favor: Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 6021).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6021).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 292, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 19).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 293, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6022).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6022).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 294, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Oliart (S) (p. 6022).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6023).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 295, 296, 297 i 298, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 64).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 299, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 244).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 300, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 64).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 301 i 302, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6023).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6023).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 303, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6024).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6024).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 304, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 244).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 305, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6025).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6025).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 306, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Madueño (S), juntament amb les esmenes núms. 348, 351, 355, 360 i 364 (p. 6025).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6027).
- Votació de l'esmena núm. 182: *rebutjada per 10 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions* (p. 6028).
- Votació de l'esmena núm. 183: *rebutjada per 10 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions* (p. 6028).
- Votació de l'esmena núm. 184: *rebutjada per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 6028).
- Votació de les esmenes núms. 185, 224, 274, 275, 276 i 277: *rebutjades per 10 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció* (p. 6028).
- Votació de les esmenes núms. 177 a 178, 180, 181, 186 a 223, 225 a 232, 234 a 240, 245, 250 a 254, 256 a 264, 266 a 269, 271 a 273, 278 a 280, 282 a 306: *rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 6028).
- Text del Dictamen*
- Votació dels articles 24, 34, 36, disposicions addicionals primera a setena, novena, dotzena i de la dissetena a la trentena: *aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions* (p. 6028).
- Votació dels articles 20, 21, 23 i 27 i de les disposicions addicionals vuitena, desena i setzena: *aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 6028).
- Votació dels articles 22, 25, 26, 28 a 33, 35 i disposicions addicionals onzena, i tretzena a setzena: *aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 6028).
- La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i dotze minuts.*

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 60.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos
de la Generalitat de Catalunya
per al 1995
(Continuació)**

Entrem en el debat de l'article vuitè. La primera esmena és la 92, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 92, 94, 96 i 98, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: Defensaré conjuntament aquestes esmenes i, un any més i en bona lògica, i per la seva naturalesa —em refereixo, evidentment, a l'apartat primer—, creiem que l'article 8 hauria de desaparèixer del Projecte de llei de pressupostos. Evidentment, i encara que no hi ha cap motiu com per deixar sense límit un import a transferir per tal d'equilibrar els pressupostos a 31 de desembre, el cert és que així ho contempla la Llei de finances públiques de Catalunya. I és a partir del contingut de l'apartat primer quan nosaltres entenem que, l'apartat segon, no té cap sentit incorporar-lo al text articulat per l'obvietat que això suposa. Sols faltaria que no es tinguessin en compte les obligacions reconegudes en concepte d'operacions corrents i que no es tingués en compte el disposat comptablement per a operacions de capital a l'apartat quart.

En relació amb l'apartat tercer, simplement manifestar el nostre desacord per la imprudència d'una redacció que parla de «lliurar fons en excés». Nosaltres creiem que l'aplicació d'aquest terme és una agressió contra l'eficàcia, atempta contra el control i deixa les mans lliures com a excusa per si, en tot cas, no s'arriba a un objectiu determinat. I quant a l'apartat quart, simplement assenyalar que no compartim el criteri del que el text articulat considera «naturalesa de subvenció d'explotació».

Per tot l'expressat, doncs, dono per defensades aquestes esmenes de supressió de l'article vuitè.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Un any més, com deia la senyora Montserrat, aquesta és una temàti-

ca que tant el Grup Popular com el Grup d'Iniciativa, que jo recordi, potser fa sis o set anys que es va fent aquest conjunt de quatre esmenes que, en definitiva, el que pretenen és la supressió total de l'article 8. L'article 8 és un article que el que pretén, i crec que aconsegueix i ha aconseguit al llarg d'aquests anys en què s'ha aplicat, és la racionalització de la despesa. Perquè aquí del que es tracta és d'evitar transferències que es vegi que serien excessives, i per això, doncs, ho concreta l'apartat primer. L'apartat segon —deia bé la senyora Montserrat quan deia que per a ells és innecessari—, evidentment, si suprimeix l'apartat primer, és innecessari el segon, perquè el segon, el que fa és explicar amb pura tècnica què s'entén per aquests conceptes i l'apartat tercer, doncs, també és conseqüència de l'apartat primer perquè explica el que passa si s'ha produït aquest fet.

I, finalment, l'apartat quart no fa altra cosa que, el que l'apartat primer regula en relació amb les entitats autònomes i les empreses públiques, doncs, també ho aplica a les societats el capital de les quals pertany íntegrament a la Generalitat, a les seves entitats autònomes, etcètera, o sigui, amplia l'apartat quart a tot l'entramat, podríem dir, d'ens i òrgans que giren a l'entorn de la Generalitat, aquest criteri de racionalització de la despesa que, per a evitar la producció d'excedents, d'excessos en el finançament, es pugui fàcilment, des del Govern de la Generalitat, reequilibrar financerament, en sentit negatiu, en aquest cas, aquest tipus d'empresa. I per això, un any més, i això és el que també després també direm, òbviament, al senyor Roc Fuentes, nosaltres votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes, la 92, la 94, la 96 i la 98, que ha defensat suara la senyora Montserrat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 93. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. 93, 95, 97 i 99, que totes elles també fan referència a l'article vuitè i que certament són esmenes que nosaltres venim reiterant perquè pensem que aquest article és paradigmàtic, és exemplar de la mala tècnica jurídica i pressupostària que s'utilitza en els pressupostos. Perquè hem vist que hi ha molts apartats dels pressupostos en què no s'inclouen matèries que s'hi haurien d'incloure; en canvi, en d'altres es reiteren normes que ja estan —per exemple, la Llei de finances públiques de Catalunya— i en altres s'utilitza la tècnica pura i simple de la remissió a pressupostos d'exercicis anteriors, en alguns casos, fins i tot de l'any 92 o de l'any 93.

En aquest cas, nosaltres pensem que en alguns, en el primer apartat, concretament, es reiteren bàsicament mecanismes que ja estan previstos en la Llei de finances públiques de Catalunya; per tant, pensem que és absolutament innecessari, amb un redactat pitjor; el següent apartat és innecessari, precisament per la seva remissió, per la seva explicació del que preveu l'apartat primer, i l'apartat tercer té una redacció particularment desafortunada i aquest, des del nostre punt de vista, no és que reitera el que diu la Llei de finances: és que està en contradicció amb la Llei de fi-

nances perquè parla, ni més ni menys, que de lliurar fons «en excés».

De tota manera, com que nosaltres, malauradament, coneixem ja, per l'experiència d'anys anteriors, el resultat final d'aquestes esmenes, el que hem fet en relació amb el punt quart és afegir que, com a mínim, en aquests casos se'n doni compte al Parlament. És a dir, pensem que, si es produeix, com pensem que es produirà, el fet que es rebutgin les nostres esmenes, com a mínim —com a mínim— aquesta última esmena, si s'acceptés, possibilitaria que almenys això tingués el control parlamentari.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, perquè serà reiterar, potser amb unes altres paraules, el que he manifestat prèviament a la senyora Montserrat. Bé, senyor Fuentes, fixi-s'hi, l'apartat primer què és el que pretén? Literalment diu: «s'ha d'ajustar de manera que la liquidació dels pressupostos el 31 de desembre sigui equilibrada». I, per tant, tot aquest mecanisme el que fa és això, que sigui equilibrat, i al lliurament que s'hagi acreditat al final de l'exercici de fons que hagi resultat en excés per les activitats d'aquestes empreses, doncs, se li dóna una sortida perquè es mantingui l'equilibri. No tindria sentit que durant l'exercici s'hagués generat un desequilibri positiu en el sentit que l'empresa disposa de més fons dels que hi hauria necessitat i, per tant, no té un pressupost equilibrat, i, malgrat tot, que l'any següent se li continués lliurant, d'acord amb el Pressupost, doncs, els fons que necessiti; no cal fer-ho, perquè té un romanent de l'exercici present. I per això, hi insisteixo, per evitar transferències innecessàries és el perquè, com a mesura de racionalització, es preveuen —com també li explicava a la senyora Montserrat— aquest seguit d'operacions tècniques per assegurar l'equilibri de les liquidacions dels pressupostos i evitar transferències en excés.

Vostè, a més a més, senyor Roc Fuentes, ha defensat l'esmena 99, que és lleugerament diferent, perquè vostès el que fan no és suprimir-ho, sinó que el que fan és afegir-hi una mica aquesta temàtica que va sortint i entrant al llarg del debat, que és la de la informació. Aquesta informació trimestral ja es dóna, i en tot cas recordar-li també, com sempre, que el detall, fins allà on convingui, de tota aquesta mecànica, la Sindicatura de Comptes, en nom del Parlament —la Sindicatura de Comptes és el nostre braç jurídic-comptable o econòmic-financer del Parlament de Catalunya—, en nom nostre ho analitza, ho investiga, ho fiscalitza i ens en rendeix comptes, i aleshores nosaltres, com a polítics, veiem i diem el que ens sembla adequat en relació amb aquesta fiscalització que en nom propi i en nom nostre ha fet la Sindicatura de Comptes.

Per aquest motiu, senyor president, nosaltres, arribat el seu moment, votarem en contra també d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmenes socialistes a aquest article, esmenes 100 i 101; té la paraula el senyor Elena.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. L'esmena 100, la donaríem per defensada, donat que és una esmena igual que la que ha plantejat el Grup d'Iniciativa i que ja ha estat defensada; és una esmena d'informació trimestral al Parlament.

I l'esmena 101 és l'addició d'un nou apartat a aquest article, afegir un nou article, fonamentalment en la línia de demanar, de sol·licitar..., amb l'objectiu de limitar el possible abús, el possible excés d'encàrrecs fora dels organismes de la Generalitat d'estudis i dictàmens. Nosaltres considerem que aquests estudis i dictàmens, aquests encàrrecs són necessaris, en moltes ocasions són imprescindibles, però creiem que cal garantir que es facin amb racionalitat, analitzant i ponderant la seva necessitat, i és per aquest motiu que plantejem una esmena d'addició d'un nou article, en el qual es demana, en primer lloc, que si supera el cost d'aquest encàrrec la quantitat de 3 milions de pessetes sigui necessari que s'aprovi per part del Consell Executiu. Considerem que moltes vegades, si s'ha d'explicar el motiu pel qual es fa una cosa, un s'ho pensa molt més i pondera molt més la necessitat o no de tirar-ho endavant. Nosaltres pensem, tenim la convicció i la certesa que hi ha persones d'extraordinària vàlua a l'Administració que en moltes ocasions, en aquesta i en altres administracions, no són prou utilitzades i que no és necessari acudir amb tanta assiduïtat a tercers perquè facin aquests estudis i dictàmens. I és, per tant, des del nostre punt de vista, una situació excepcional: no pot ser la norma, no pot ser allò habitual que s'acudeixi a tercers.

I la segona part d'aquesta esmena seria que, si és necessari fer-ho, que quan sigui necessari fer-ho, s'acudeixi de forma prioritària, fonamentalment, a les universitats públiques de Catalunya, que en totes elles hi han persones també d'extraordinària vàlua que poden tirar endavant aquestes demandes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per manifestar la meva conformitat amb tot el que ha explicat el senyor Elena, tant pel que fa referència a l'esmena 100 com a la 101.

Com ell ha dit, l'esmena 100 és exactament igual al que preveu l'esmena 99, que fa uns breus instants estàvem debatent amb el senyor Roc Fuentes, i, per tant, òbviament, el motiu d'oposició a l'adopció d'aquesta esmena..., no podré dir res de nou perquè el senyor Elena s'ha fet seva també l'argumentació que havia fet a la seva vegada el senyor Roc Fuentes. Per tant, doncs, anunciar que, a aquesta esmena 100, hi votarem en contra.

L'esmena 101 és una esmena que el senyor Elena ha defensat amb molta profunditat, i —com deia— jo hi estic d'acord, o, millor dir, el nostre Grup hi està d'acord; perquè

és que nosaltres entenem que aquesta esmena 101 no afegeix res de nou. M'explico: hi ha un criteri, tècnicament ben sòlid, en el sentit de considerar que les disposicions incloses en el Projecte de llei de pressupostos que no tinguin una caducitat prevista tenen un caràcter intemporal o indeterminat quant a la seva vigència, i, per tant, mentre no siguin derogades, i figurin o no figurin en el text, continuen en vigor. Ara més –ara més.

Per altra banda, hi ha una disposició final primera, apartat segon, que explícitament manté l'existència, l'aplicabilitat de tots aquests articles. I dic tots aquests articles perquè el senyor Elena ha defensat l'esmena 101, però després veurem a continuació tota una sèrie d'esmenes del Grup Popular i del Grup d'Iniciativa per Catalunya que tenen una certa projecció similar.

Ara, aquí hi ha dos factors a tenir presents. Primer, que és que aquesta esmena 101 el que fa és intentar reproduir literalment –cosa que no fan, almenys en la immensa majoria dels casos, els altres grups– l'article corresponent de pressupostos anteriors. I el segon element és que el senyor Elena no té per què tenir confiança en el que jo li explico perquè no té experiència pròpia en aquest tema, ja que no fa massa temps que s'ha incorporat en els rengles del nostre Parlament, i, per tant, per donar-li constància que això és així i que no cal que es fiï de la paraula d'un diputat, nosaltres votarem afirmativament aquesta esmena, perquè –hi insisteixo– entenem que el text existeix, continua vivent, entenem que per la disposició final primera es manté en vigència, i per tant anunciar, senyor president, que a aquesta –i no a les altres– hi votarem afirmativament, amb el prec als serveis jurídics de la cambra –en aquest cas, al senyor Sol– que repassi –crec que seria així, però que ell ho repassi amb criteri tècnic– si de la disposició final primera, apartat segon, hi hagués alguna referència d'articles a un pressupost determinat que coincidís amb aquesta remissió d'aquest nou article 8 bis i que, per tant, per motiu tècnic, se suprimeix, arribat el moment, la referència aquí i que s'incorporés directament, com resultarà del vot positiu, si més no, del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Entrem ara al títol segon, que són «Normes sobre gestió pressupostària i despesa pública». Hi han una sèrie d'esmenes d'addició al capítol primer. La primera és del Grup Popular, la número 102: té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Agruparia les esmenes 102, 106, 107, 108, 109, 110, 111 i 114, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; o sigui que són totes les d'aquest...

La Sra. MONTSERRAT: Exacte, per defensar les esmenes d'addició dels nous articles.

Mitjançant aquestes vuit esmenes, el Grup Popular intenta que tots els articles pertanyents a la contractació d'inversions en projectes d'obres, a la disposició de la dubtosa i cèlebre partida d'«Estudis i treballs tècnics» i a les activitats

docents, intentem, doncs, el Grup Popular que tots aquests articles de pressupostos d'exercicis anteriors apareguin al text articulat de 1995 amb la redacció corresponent i, que al mateix temps, desaparegui de la disposició final primera, punt 2, que preveu la vigència de cinc articles de 1992 i tres articles de 1993 relatius a contractació administrativa.

La primera de les esmenes es refereix a l'article 9 de 1993, que autoritza la contractació directa de projectes d'obres fins a un límit de 75 milions de pessetes, i en l'esmena proposem el Grup Popular la modificació que aquest límit no superi els 50 milions de pessetes. Ja que parlem d'una contractació directa d'obres, entenem que 50 milions ja és una quantitat prou important i significativa –això, d'una banda. I, de l'altra, per tal de donar compliment a allò que disposa l'article 37 de la Llei de contractes de l'Estat, que per alguna raó fixa un límit de 50 milions de pessetes per a aquest model de contractacions directes.

És ben cert que el límit dels 75 milions de pessetes és el mateix que el de la Llei de pressupostos dels anys 1991, 92, 93, 94, amb un creixement zero respecte de les autoritzacions d'exercicis anteriors. Això és cert; però també és cert que el límit dels 50 milions de pessetes no impedeix que qualsevol departament pugui contractar inversions en obres de quanties superiors, de 50 o 75 milions de pessetes, d'acord amb les necessitats d'inversions del moment i d'acord amb la naturalesa del projecte en qüestió.

El que voldríem que quedés clar és que aquesta esmena vol aconseguir tres objectius, que des de la nostra opinió els considerem fonamentals: primer objectiu, un major control dels projectes d'obra i evitar caure en la sistemàtica contractació directa; en segon lloc, aplicar una millor i més important difusió de les condicions d'obra a executar, independentment del principi de publicitat i del principi de transparència, i, per últim, l'obligatorietat del Govern d'informar trimestralment el Parlament de Catalunya sobre aquells projectes d'inversió que en règim de contractació directa s'hagin autoritzat en el moment corresponent.

I en la mateixa línia del que abans he esmentat, en el text articulat del Pressupost de 1995 es mantenen els criteris d'eliminar progressivament la referència als contractes d'obres menors, als expedients simplificats, a les reparacions menors, a la supervisió de projectes i al cofinançament dels contractes. Resulta sorprenent que només en quatre exercicis pressupostaris desapareguin articles, o, més ben dit, desapareguin vuit articles, que es mantenen en vigor mitjançant una disposició final primera, sobretot perquè, en termes generals, sempre van ser articles que van tenir el suport de la majoria dels grups parlamentaris, al marge de les puntuals esmenes, que en cap cas mai vam desnaturalitzar el contingut de tot el títol segon, que preveu, d'acord amb la seva denominació, normes sobre gestió pressupostària i normes sobre despesa pública.

I, per tant, en ordre al més elemental principi de control i de transparència, val la pena que considerin l'oportunitat i la conveniència de retornar al text del Projecte el redactat d'aquests vuit articles, perquè, davant la previsió de millora

de la situació econòmica a Catalunya, després d'una greu crisi soferta i les competències ferotges en els mercats —com molt bé ens va recordar l'honorable conseller—, resulten inevitables els dubtes que generen comentaris de desconfiança, sobretot quan el que estem discutint es refereix, fonamentalment, a la contractació directa d'obres, fins a un límit —per nosaltres exagerat— de 75 milions de pessetes.

L'aprovació dels Pressupostos de la Generalitat constitueix l'acció inicial del Govern, amb uns programes i amb unes prioritats, en aquest cas, per a l'exercici 1995. Ahir ens recordava el senyor Escudé que el Pressupost és una realitat política, però que, evidentment, s'ha de fonamentar —com no podria ser d'una altra manera— en el principi d'especialitat quantitativa, en el principi d'especialitat qualitativa i temporal.

Al marge de les discrepàncies en la declaració de prioritats i d'utilitat del Pressupost per programes, que de manera tradicional discutim majoria i oposició, hem de tenir en compte com a raó natural el rigor en les formes, la claredat en les xifres i la seriositat en els fets com a condicions permanents en la conducta política de qualsevol govern en l'exercici de les seves funcions. Doncs, bé, aquests pressupostos de 1995 van contra el Parlament de Catalunya —com ja va dir el meu company senyor Curto en l'esmena de retorn a la totalitat—, perquè han intentat o intenten enganyar i confondre els grups parlamentaris de l'oposició, amb una conducta que trenca totes les normes de correcció política, de rigor i transparència i serietat en l'administració dels diners que són de tots els catalans. I és així perquè en analitzar la famosa partida d'«Estudis i treballs tècnics» o la partida del pressupost de 1995 número 226, del capítol de despesa corrent improductiva, denominada «Despeses diverses de tots els departaments», hem pogut constatar que la tècnica legislativa de mantenir en vigència vuit articles del 92 i del 93, sense expressar el contingut literal del seu redactat el 1995, té com a finalitat confondre l'opinió col·lectiva dels ciutadans, té com a motiu despistar els mitjans de comunicació i té com a estratègia confondre els mateixos diputats en una acció que traspasa tots els límits d'incapacitat. (*Remor de veus.*)

Mentre el 93 la partida d'«Estudis i treballs tècnics» pujava —com vàrem recordar— 2.240 milions de pessetes, per al 94, 1.694 milions i el 95 se'n consignen 1.212 milions, en una reducció substancial, veiem com la partida 226, denominada «Despeses diverses de tots els departaments», sofreix una baixa important de 800 milions de pessetes, en comparació amb els pressupostos de l'any anterior, de l'any 94 eren 9.700 milions, l'any 95, 8.900 milions, equivalent a una reducció del 8%, que, en principi, se'ns mostra una voluntat d'austeritat i de contenció.

El Grup Popular vàrem pensar: «Serà veritat que el Govern de la Generalitat farà un esforç per a la contenció i per a la moderació en la despesa, tenint en compte que totes les administracions han de fer contenció del dèficit públic degut al moment actual en la política europea?» Doncs, no. No és del tot cert, no és del tot veritat. Si ho recordem, l'any passat

vàrem dir el Grup Popular que la trampa estava —i vàrem donar diferents exemples— en «Estudis i treballs tècnics»: per compensar —si ho recorden— el rebaix dels 500 milions, van vostès incrementar el mateix import a la partida anomenada «Altres despeses diverses», amb un creixement del 76%, corresponent a aquests 500 milions que acabo d'esmentar.

Aquest any el parany continua, i, per exemple, en la partida 226, que abans hem esmentat, que pateix una baixada de 800 milions de pessetes, consisteix a incrementar la mateixa partida 226, dels organismes autònoms comercials, industrials i financers, en un 20%. És a dir, de 2.800 milions del 1994 a 3.500 milions per al 1995. Vostès, un any més, volen escapar-se del control prioritari dels grups de l'oposició, que en bona lògica aquesta partida hauria de desaparèixer d'un pressupost que ha de tenir serietat i rigor.

Durant molts anys, i en tots els debats pressupostaris que s'han substanciat, recordaran que el Grup Popular, per mediació del seu portaveu, ha vingut insistint en l'aplicació d'una renovada orientació política en matèria pressupostària que trenqués la tendència en què havia caigut el Govern de la Generalitat de manera sistemàtica i viciada; era allò que dèiem literalment o que deia el portaveu senyor Curto: que l'economia catalana creix?, el Pressupost augmenta; que l'economia catalana no creix?, el Pressupost augmenta; que l'economia catalana es manté?, el Pressupost augmenta. (*Remor de veus.*)

I quan diem que era viciada no ens equivoquem, perquè si de justícia és reconèixer que el Pressupost de 1995 aporta una certa moderació en el creixement de la despesa pública de la Generalitat, qüestió positiva per raó de la necessària adaptació als plantejaments europeus de contenció de la despesa pública, no és menys cert que l'increment brutal i expansiu dels últims quatre anys, equivalent a més del 35%, condiciona qualsevol estratègia immediata, fins i tot aquella que respon al principi de responsabilitat i d'obligatorietat política, al marge de la dimensió quantitativa, que també resulta ser molt important. Per tant, ens atrevim a dir que la tímida rectificació que presenta la composició de les xifres de 1995 en el creixement del capítol d'inversions supera el creixement de la despesa corrent i de la despesa corrent improductiva. Uns pressupostos que amb el 5,9% d'increment creixen per sobre de la previsió de la taxa anual d'inflació equivalent a un 3,8% a Catalunya, invariablement generen pressions a l'alça sobre els preus en la mesura d'aquests pressupostos i, per tant, són incorrectes en la seva concepció.

I uns pressupostos com els presents, que consoliden la via imparable de l'endeutament viu, net, acumulat, de l'ordre de 533.000 milions de pessetes, amb un increment preocupant de l'11,5% respecte al 94, no serveixen per impulsar l'economia productiva, entre altres raons perquè la necessitat de finançament del sector públic detrau recursos del sector privat.

L'article 14 del Pressupost del 92 en vigor al Pressupost de 1995 assenyala molt clarament que fins a 3 milions de pessetes es manté la lliure disposició de la partida d'«Estu-

dis i treballs tècnics», sense cap aprovació prèvia, sense cap control anterior i sense cap autorització inicial. Per això, i amb l'objectiu d'evitar el parany i la picardia de fraccionar la disposició de tres en tres milions de pessetes, el Grup Popular insistim en el nostre criteri de domini pressupostari que vingui a resoldre aquesta situació de recel i de desconfiança que genera aquesta mena d'actuacions. El que passa és que el Govern de la Generalitat és víctima de les seves pròpies contradiccions més insolidàries: mentre a la partida d'«Estudis i treballs tècnics» el Govern no admet la impossibilitat i la prohibició de la fórmula fraccionada, als de fora de casa els apliquen aquesta mesura amb tota consistència, intenció i amb tota intransigència. I és així perquè l'article 10 en vigor en el 94 i en el 95, referits als expedients simplificats per contractes d'obra, expressa literalment que en cap cas no es pot fraccionar la contractació amb l'objectiu de disminuir la quantia del contracte a l'efecte d'eludir la tramitació de l'expedient ordinari. Doncs, bé, exactament el que el text articulat exigeix a les empreses constructores, el Grup Popular ho demanem per al Govern de la Generalitat, com a més elemental principi d'igualtat.

Allò lamentable del parany, que els hem descobert any rere any, és la constatació que, en lloc de ser el Govern qui controla l'Administració, són els vicis, moltes vegades típics de la mateixa Administració, que controlen el Govern.

I amb tots aquests criteris esmentats, dono per defensat aquest conjunt d'esmenes, senyor president.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Senyor Escudé, com que les esmenes que hi ha del Grup d'Iniciativa per Catalunya són pràcticament idèntiques, escoltem primer la defensa que en fa el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, després farà un torn en contra conjunt, si li sembla bé, eh? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres aquí tenim cinc esmenes que en realitat són dues, perquè és la creació de dos nous articles, un que comporta una modificació sobre l'article originari i l'altre que en realitat el que fa és portar al text articulat un article que està previst en pressupostos d'exercicis anteriors i que se li dona vigència per la via de la remissió a la disposició final.

Bé, nosaltres —ja ho hem repetit en algun altre moment d'aquest debat de pressupostos— pensem que s'utilitza una tècnica legislativa absolutament inapropiada, que és aquesta, per exemple, que, tractant-se de normes sobre gestió pressupostària, no s'expliciten en aquests pressupostos, sinó que s'utilitza la via de la remissió a pressupostos d'exercicis anteriors. Pensem —si portem aquest argument fins a l'absurd, que és una tècnica que a vegades utilitza el senyor Escudé i que sembla que és del seu gust— que ens podríem trobar davant un articulat dels Pressupostos de la Generalitat pràcticament inexistent, perquè la major part dels articles són reproducció dels mateixos exercicis anteriors. Naturalment hi ha modificacions, però tots convindrem que a l'articulat són, com a mínim, reduïdes, que, majoritàriament, és reproducció d'exercicis anteriors.

Per tant, si utilitzem aquesta tècnica ens trobaríem amb una llei que només té, com a màxim, alguna disposició addicional i les disposicions finals de remissió a exercicis anteriors. Nosaltres pensem que darrere aquesta tècnica jurídica, naturalment s'hi amaga una voluntat política; una voluntat política d'impedir, encara que sigui per la via purament formal, el debat sobre les facultats del Govern en la contractació directa d'inversions, per exemple. Nosaltres pensem que la norma aquesta no solament ha de constar en els Pressupostos, ha de constar en el text de l'articulat, sinó que, a més a més, s'ha de modificar, i s'ha de modificar en el sentit de rebaixar aquestes facultats discrecionals fins a 75 milions de pessetes a 50 milions de pessetes. Alhora, també, pensem —i per això hem introduït un apartat tercer— que això ha de comportar la informació al Parlament, per tant, se n'ha de donar compte al Parlament. És a dir, nosaltres hem agafat la norma remesa, la posem en el text articulat, la modifiquem en el sentit de reduir aquesta xifra i de demanar la informació al Parlament.

En canvi, les esmenes 112 i 113 el que fan purament i simplement és reproduir el mateix text en relació amb els estudis i els dictàmens, l'únic que fem, l'únic que demanem, l'únic que volem és que consti això específicament en el redactat actual.

Per tant, estem convençuts que aquestes dues esmenes, seguint la tònica que abans ja ha apuntat el senyor Escudé en una esmena idèntica, seran votades favorablement pel Grup de la majoria, tota vegada que si no es donaria una situació bastant absurda. En qualsevol cas, si es vota favorablement l'esmena socialista o bé es voten favorablement les nostres o si no naturalment les retirariem, perquè en qualsevol cas el nostre objectiu ja quedaria cobert amb la inclusió d'aquestes dues esmenes, que —hi insisteixo— és un sol article en el text.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes que han defensat la senyora Montserrat, en primer lloc, i després el senyor Roc Fuentes, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

La senyora Montserrat ens ha explicat moltes coses i hi ha hagut un moment que jo tenia la sensació que ens trobàvem davant d'una reproducció del debat de totalitat dels Pressupostos de la Generalitat, ha fet moltes consideracions macroeconòmiques i d'alta política pressupostària del Govern de la Generalitat i les alternatives del seu Grup; bé, jo, de tot el que ha dit, recolliria l'expressió que ara li he dit fa un moment, «la sorpresa», deia ella, davant d'aquest fet que el Govern havia produït, introduint en el text articulat el fet de deixar de reproduir uns determinats articles i esmentar-los, per a major seguretat jurídica, com a subsistents a través de la disposició final segona. Dic això de la sorpresa perquè, és clar, a mi, en tot cas el que m'ha sorprès és la sorpresa, perquè no és el primer any que es fa. Jo diria que, com a mínim, fa un parell d'anys, i el que és segur, perquè jo ho re-

cordo perfectament, és que a l'exercici anterior ja es va fer així. Per tant, de sorpresa, cap.

Aleshores, què és el que passa? El que passa, senyora Montserrat, és que vostès quan aparentment, aparentment, diuen: «no, nosaltres el que volem és reproduir el que ja hi havia», vostès no ho fan així, vostès el que fan és presentar esmenes aparentment de reproduir articles per poder esmenar aquests articles, com els pretenien esmenar en el seu moment i que no ho van aconseguir. I, per tant, és clar, vostès diuen «volem reproduir, perquè quedi ben clar»..., escolti, vostè repassi, per exemple, l'esmena número 102, la primera que vostè ha defensat. És clar, vostès no reproduïen l'article que hi havia, vostès el que fan és variar el límit del que existia. I diuen: «oh, és que no hi estem d'acord, amb els diners..., amb el límit, la quantia que posen». És clar, vostè sap, com en el seu moment vam explicar l'any passat, que hi ha l'article 37 de la Llei de contractes de l'Estat que, doncs, autoritza una modificació a l'alça, lògicament, i que a nivell del Parlament central s'aplica perquè, òbviament, deixar inamovible una quantitat de límit en una situació econòmica més o menys important, però sempre real, de pèrdua de poder adquisitiu de la moneda, no té sentit. I, per tant, doncs, hi insisteixo: vostès el que demanen no és restablir una situació d'abans, sinó que demanen variar la situació d'abans i posar-la com a text nou, en aquesta edició, diguem-ne, del Projecte de llei de pressupostos.

En el tema de la següent esmena, la 106, vostès fan exactament el mateix: vostè, senyora Montserrat, no demana per garantia jurídica o pels criteris que sigui tornar a reproduir el que deien els Pressupostos, no!, vostès demanen el que havien demanat en aquell seu moment i que no es va acceptar, que és reduir el límit a 500.000 pessetes.

A l'esmena 107, vostè, senyora Montserrat, no demana restablir, per criteri jurídic, per seguretat jurídica, perdó, un redactat que havia tingut un article que existia, sinó que vostès fan un afegitó d'un apartat cinquè que impediria totalment una simplificació necessària en els tràmits. Vostè, senyora Montserrat..., bé, més o menys ho van fent a tot arreu, però n'hi ha un cas que és claríssim, que és l'equivalent del que comentàvem fa uns moments amb el senyor Elena, en relació amb els estudis. És clar, vostè, senyora Montserrat, no reproduïen en la seva esmena 111 el que deia en l'article anterior, sinó que vostè el mutila, perquè, vostè, una expressió que al seu moment es va considerar fonamental, i el senyor Elena incidentalment s'hi ha referit quan ha dit que no s'han de desapropiar els tècnics, els experts que té l'Administració, d'acord, i per això han de tenir una preferència, però no un caràcter exclusiu, que és el que fa vostè. Si vostè, per exemple, repassa l'esmena 101, acaba dient «si el caràcter del tema ho aconsella», cosa que vostè elimina. Per què? Perquè aquesta era la posició del Grup de vostè en aquell seu moment i, per tant, en definitiva, el que vostè ha fet, o el seu Grup ha fet –perdó– és no dir que restableix el que hi havia, sinó modificar el que hi havia, i com que no ho pot modificar perquè està relacionat directament, perquè està relacionat, com vostè deia, amb la disposició final pri-

mera, apartat segon, diu «doncs, no, direm que això és una tècnica dolenta, creem l'article, però el modifiquem», i així successivament podríem seguir.

Per altra banda, jo espero, senyora Montserrat que, quan... –com que veig que no ha defensat l'esmena 365–, espero que si es produeix la votació en moments diferenciats, com que espero convèncer la majoria de la cambra de votar en contra d'aquests afegitons, d'aquestes esmenes que vostè demana, que quan arribem a la votació de la disposició final segona, que vostè retiri l'esmena corresponent, perquè, si no, aleshores sí que li donaríem raó a vostè, que no hi ha seguretat jurídica, o donaríem raó al senyor Roc Fuentes –que per cert no ha fet l'esmena de supressió d'allà–, per tant, sí que li donaríem raó en el sentit que no en quedaria constància enlloc.

El senyor Roc Fuentes ha fet una referència en sentit contrari, parlant de la meua predilecció per la reducció a l'absurd, per l'argument de la reducció a l'absurd, i és veritat, però és que aquí no s'hi aplica en absolut, perquè, és clar, vostè diu, senyor Roc Fuentes, diu «és que si féssim això a l'absurd...», primera, que no ho fem, i per això només es fa en aquells temes que clarament són intemporals i que tenen, al nostre criteri, una menor transcendència, el pressupost s'entén perfectament tal com està, però és que, a part que això no es fa, és que no es pot reduir a l'absurd en el sentit que apunta vostè de suprimir, vostè deia, pràcticament tot el text, alguna disposició addicional, i la resta, fer un final dient que es manté igual. Si vostè repassa el text del Pressupost article per article, veurà que la immensa majoria, la immensa major part del Pressupost, si bé en línies generals és igual que els anys anteriors, sempre hi ha petites varietats. Hi ha molts llocs que hi ha xifres, xifres que canvien. Al tema dels avals, al tema de tot tipus d'actuació financera, hi ha unes xifres òbviament diferents; al tema de l'article 32, l'article 33, el cànon d'infraestructures hidràuliques, el cànon de sanejament o tarifa de sanejament, les xifres varien. Per tant, si vostè ho va repassant, veurà que al final de la jornada hauríem de mantenir, jo diria que més del 90% del text del Pressupost; podríem discutir el percentatge, és una operació que no he fet, però crec que això va per aquí.

Aleshores, vostè, senyor Roc Fuentes, el seu Grup Parlamentari ha presentat una sèrie d'esmenes també en la mateixa línia, de dir, «escolti, nosaltres no estem d'acord en alguns temes; aquests temes tenim dificultat de discutir-los perquè no apareixen directament reflectits, sinó a través d'una remissió a la disposició final primera, apartat segon», i aleshores, com que vostès tenen el desig legítim –com també feia el Grup Popular– de modificar el criteri, modificar el text que s'aplica encara que no aparegui reproduït, vostès utilitzen la tècnica de dir «creem un nou article», però article que no s'ajusta al redactat que tenia. Aleshores, vostè, senyor Roc Fuentes, finalment, ha explicat: «no té sentit que el Grup de la majoria doni suport» –com he manifestat– «a l'esmena 101, perquè tenim dues esmenes que diuen el mateix». Aleshores jo m'excuso, senyor Roc Fuentes, amb vostè, perquè, és clar, jo havia examinat les esmenes per

separat, perquè, és clar, vostè, amb perdó, no sé per què, el text de l'article, el tema de l'article, el text era el que el Grup Socialista, per boca o per defensa del senyor Elena tenia. És clar, aleshores, jo, en repassar en aquests pocs dies i aquesta setmana tràgica que hem tingut, de festes, per examinar el Pressupost, en repassar-ho, és clar, jo miro, esmena 112: no s'ajusta al text anterior, fora; esmena 113, no s'ajusta al text anterior, fora. I ara vostè em fa adonar, amb justícia —de totes formes, repassem-ho—, que, sumades les dues esmenes, sí que restableixen el text, sobretot allò que jo criticava a la senyora Montserrat que el seu Grup no recollia, que el caràcter del tema ho aconsella. En aquest cas, si és així, que sumades —perquè sembla, evidentment, que ho és— les esmenes 112 i 113 restableixen el text idèntic com feia o fa o farà l'esmena 101 del Grup Socialista, senzillament, senyor Roc Fuentes, la meua predilecció política és totalment indiferenciada. Per tant, per mi, als meus ulls i als nostres ulls, té el mateix valor amb independència del volum que vagi tenint en cada moment, de representació parlamentària de les diverses polítiques, té el mateix valor el Grup d'Iniciativa per Catalunya que el Grup Socialista. I, per tant, allò que crec que és just acceptar del Grup Socialista, vostè em convenç que és just que també li ho accepti a vostè.

I, per tant, senyor president, amb aquest pressupòsit que el text, sumant les dues esmenes és idèntic al que volem recuperar, anunciar també, doncs, que votarem en contra de totes les esmenes defensades per la senyora Montserrat, totes les esmenes defensades pel senyor Roc Fuentes, a excepció d'aquestes esmenes 112 i 113, perquè conjuntament —i demanaria potser una votació conjunta— corresponen amb tota literalitat i exactitud a l'esmena 101 del Grup Socialista, esmena a la qual ja havíem manifestat el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article novè; esmena 115, del Grup Popular. La senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Defensaré les dues esmenes corresponents a l'article 9, de règim de concessió de subvencions, que són la 115 i la 120, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: L'apartat segon d'aquest article intenta establir criteris de publicitat, de concurrència i d'objectivitat, però també diu, aquest article, que aquests criteris de publicitat, de concurrència i d'objectivitat només s'aplicaran quan la subvenció es destini a col·lectius de beneficiaris potencials, generals o indeterminats. Això és el que diu l'article 9, apartat segon; nosaltres entenem que en totes les subvencions que no afecten col·lectius de beneficiaris professionals, no serà necessari cap criteri de publicitat, de concurrència ni d'objectivitat.

El Grup Popular diem que totes les subvencions que pugui concedir la Generalitat, siguin beneficiaris potencials o no, siguin generals o individuals, i siguin determinats o indeterminats, totes les subvencions s'han de concedir amb criteris de publicitat, de concurrència i d'objectivitat, i mi-

llor dit, aplicant criteris o principis de justícia, d'igualtat i de participació. Ja és prou dolenta la imatge del Govern de la Generalitat en matèria de subvencions, ja que els ciutadans tenen la percepció que vostès donen o reparteixen les subvencions com aquell que reparteix caramels o regals en funció de «si t'has portat bé, si ets un bon amic o no del Govern de la Generalitat», perquè vostès mantinguin el mateix criteri que es desprèn de l'articulat, i que ens aboca al més pur clientelisme en matèria de subvencions.

L'esmena de modificació a l'apartat 4 pretén que els criteris d'excepcionalitat siguin determinats pel Govern, i no pel conseller corresponent, precisament per la seva naturalesa d'excepcional. La concessió de subvencions sempre serà objecte de polèmica, encara que aparegui un article que, en aparença, pugui controlar les ajudes amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat. Tal com està redactat aquest article, un conseller pot concedir subvencions fins a l'import de 50 milions de pessetes, tenint en compte que l'acord del Govern és necessari a partir d'aquesta quantitat. No es tracta de controlar el beneficiari de la subvenció, tal com preveu l'article 10 del Projecte de llei de pressupostos de 1993 i 94, i aplicat per als d'enguany, del 95, sinó que es tracta d'exercir l'autocontrol de cada un dels responsables en la concessió de subvencions, en un acte de transparència que va molt més lluny de si la sol·licitud reuneix o no totes les condicions establertes en aquest article 9.

Per tot el que he esmentat, senyor president, dono per defensades aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra; senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. També podríem haver utilitzat la tècnica de fer-ho agrupat, perquè almenys l'esmena 115..., però, bé, és indiferent perquè sabem tots l'argumentació dels uns i els altres. Bé, faré un torn en contra, senyor president, de les esmenes 115 i 120.

L'article 9, apartat segon, que és l'objecte d'aquesta esmena, el que pretén és regular el règim de concessió de subvencions. I aleshores, a l'apartat segon diu una cosa que ens sembla lògica, el que passa és que aquesta cosa que ens sembla lògica és la introducció, és la preparació per a un altre tema, el de l'apartat 4, que és el que suscita les ires de l'oposició. És aquesta situació, que jo m'he permès en ocasions anteriors de qualificar, són les esmenes «anti-Comas», per entendre'ns, perquè són esmenes presentades des de..., no diré l'animadversió, però sí la prevenció en contra d'una política que se li imputa al senyor Comas, de secretisme i clientelisme i no sé quantes coses més es diuen. I, és clar, i això, l'actuació de tots els departaments, que quedí clar, però també de Benestar Social, es possibilita a través de l'apartat quart, i l'apartat quart, que és el que ha estat objecte de l'esmena 120 del Grup Popular, lliga i és conseqüència del que diu l'apartat segon, i per això és lògic que la senyora Montserrat, com els altres grups, facin esmena als dos llocs.

Anem, doncs, per l'esmena 120. Què diu? Que s'ha de fer concurrència quan no hi ha assignació nominativa. És

clar, si hi hagués assignació nominativa no té sentit fer concurrència, perquè diu «a l'entitat tal se li donen tants diners...», quina concurrència es pot fer, si no pot acollir-s'hi ningú? Quin és l'altre supòsit?, que afectin un col·lectiu de beneficiaris potencials general o indeterminat. Perquè, és clar, si afecta un col·lectiu s'ha de fer concurrència; ara, si no afecta un col·lectiu, si només afecta una entitat o una persona concreta, encara que no nominativament fixada, per raó de les condicions de la subvenció, és lògic que no hi hagi concurrència. Si, per dir algun nom, doncs, neutre, que ningú hi pugui veure implicacions polítiques, si es pretén donar una subvenció a un tipus d'activitat que, per la definició que es dona de l'activitat, només hi encaixa la Creu Roja, quin sentit té fer concurrència? O, si es donen uns ajuts per a uns estudis, per exemple, amb unes condicions que només, també per dir un nom neutre, la Federació de Municipis de Catalunya, s'hi pot acollir, quin sentit, fer la situació de concurrència? I, per tant, doncs, com que aquesta realitat existeix, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena de supressió d'aquesta referència que, hi insisteixo, és una referència lògica, però que si s'hi fa esmena és perquè es té *in mente* la conseqüència que s'extreu de l'apartat 4. L'apartat 4, què és el que ens diu?, el que ha dit sempre, o millor dit, sempre no, el que ha dit des de fa uns quants anys –perquè s'hi va fer tot un condicionat, que veig que no ha estat objecte d'esmena perquè va semblar que s'hi estava d'acord, em sembla que és en l'apartat 3, un apartat 3.9 que regula amb detall com es pot fer això, que controla i limita això, i l'apartat 4 diu: «Excepcionalment, en aquests casos, el conseller corresponent, mitjançant resolució, pot fer aquestes subvencions innominades quan no és possible de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, l'empresa, la persona o l'activitat destinatària de la inversió.» O sigui que s'ajusta al que jo els explicava. Ara, a més, diu aquest apartat quart que en aquest cas, com que és un cas excepcional –com indica– i que és un cas que hi ha prevencions històriques en relació amb ell, es diu: «s'hauran de complir els determinats requisits» d'aquest apartat tercer, el qual comentava, les lletres a, c, d i f, que, per tant, dona una major seguretat i transparència a aquesta mecànica.

Per tant, doncs, nosaltres, que volem mantenir aquesta possibilitat que creiem que és útil i lògica, ens oposarem a l'esmena del Grup Popular i a les altres paral·leles –no cal dir que no és cap sorpresa per a ningú anunciar-ho ara– d'altres grups, amb la diferència que mentre el Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista demanen purament la supressió, el Grup Popular aquesta vegada no ha demanat la supressió, sinó una modificació. Ara, una modificació, senyora Montserrat, que, sincerament, ens sembla a nosaltres que perquè vostès puguin eliminar el límit dels 50 milions fan un redactat que em sembla que crea, en sentit contrari a les seves prevencions i als seus desitjos, una major inseguretat o una major manca de control perquè, és clar, desapareixen també les referències a les lletres a, c, d i f de l'apartat tercer.

Per aquests motius, senyor president, arribat el seu moment, votarem en contra d'aquestes dues esmenes que ha defensat la senyora Montserrat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 116, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo defensaré les esmenes 116, 118, 121, 123, 126, 127, 129, i retiraré les esmenes 132 i 133, repetides per un excés de zel; les tornaré a reiterar perquè no sé si el senyor Escudé les ha pogut anotar totes. Em diu que sí. Ah, que no, perdó: 116, 118, 121, 123, 126, 127, 129; retirades: 132, 133.

Bé, jo he de començar contradient frontalment el senyor Escudé en una afirmació que ha fet. Les nostres esmenes no són esmenes «anti-Comas», com ell les ha qualificat; les nostres esmenes expressen una oposició a la política que fa el Govern de la Generalitat en relació amb les subvencions i a l'article 9 dels Pressupostos, que és la cobertura legal de què es dota el Govern de la Generalitat per fer aquesta política. Això afecta d'una manera molt clara i directa la Conselleria de Benestar Social, però com és obvi, també, la política que es fa des d'altres conselleries. Per tant, el primer que tenia jo interès especial a assenyalar és situar aquest debat en el terreny que li correspon, no en el terreny personal –com és obvi–, sinó en el terreny absolutament polític.

Dit això, jo he d'assenyalar que nosaltres pensem –ja ho hem expressat no solament des d'aquesta tribuna, sinó amb iniciatives parlamentàries concretes– que la política de subvencions per la seva importància, la política d'intervenció, d'ajut a la societat civil per vies diverses hauria de ser objecte d'una llei específica que la regulés, que establís els criteris, certament la publicitat, la concurrència, l'objectivitat, els mecanismes de control perquè les subvencions complissin l'objectiu que realment se'ls ha d'exigir a casa nostra perquè també hi hagués un seguiment d'aquest compliment dels resultats de les subvencions.

En definitiva, nosaltres pensem que per la importància que tenen forçosament s'haurien de regular per via legal. Ho hem intentat, ho hem proposat, ho hem plantejat, les nostres propostes no han reeixit i ens veiem en la necessitat de modificar o d'intentar modificar aquest article 9 de la Llei perquè, realment, el que s'assenyala com a objectius, és a dir complir aquestes finalitats sota els principis de la publicitat, la concurrència i l'objectivitat, siguin efectius.

Perquè el senyor Escudé, en la resposta que feia abans, naturalment, ha fet algunes omissions importants i interessades. Ens ha dit: «Home, nosaltres, en l'article 9, apartat segon, el que fem és suprimir la publicitat, la concurrència i l'objectivitat per a aquelles subvencions que no tenen una assignació nominativa, que són genèriques, indeterminades...» I aleshores diu: «Home, quin sentit té la concurrència en aquests casos?» Però en aquests casos, sí que té sentit la publicitat i l'objectivitat, perquè aquests són requisits necessaris en tots els casos. I l'apartat segon no únicament par-

la de la concurrència, sinó que parla de la concurrència, la publicitat i l'objectivitat. Per tant, aquests principis els estem eliminant ja immediatament en l'aplicació de gran quantitat de subvencions.

I és evident que l'apartat 4 és una conseqüència del que prèviament ja s'ha assenyalat en l'apartat segon, i evidentment, nosaltres estem en contra de la concessió directa pel conseller d'aquestes subvencions per més innominades o genèriques que siguin. Pensem que, en tot cas, això ha de ser responsabilitat del Govern.

Certament, nosaltres hem presentat una altra esmena, que és la 121, que naturalment és alternativa a l'anterior, perquè pensem que, si més no, i com que serà rebutjada aquesta esmena tal com està plantejada, com a mínim –com a mínim–, que es reduís la xifra de 50 milions a la quantitat de 25.

Hi ha un aspecte que també és absolutament fonamental, que és el que fa referència a la publicitat. Nosaltres pensem que totes les subvencions, sense excepcions, s'han de publicar. És a dir, el principi de publicitat per a nosaltres –com he dit– no pot admetre excepcions, precisament per ser garantia que es produeix una aplicació allunyada de la pràctica a què estem acostumats que, encara que no li agradi al senyor Pujol..., perdó: al senyor Pujol suposo que tampoc, però al senyor Escudé, sens dubte, no li agradi que li reiteri, però que és una pràctica discrecional i aquí hi ha els elements per a possibilitar aquesta discrecionalitat, que cau en molts casos i també ho permet la Llei que caigui en el clientelisme i en l'arbitrarietat. I tot això forçosament no té altra sortida, no té altra solució més que els continguts clarament democràtics –com he dit– de la publicitat, de la transparència, de l'objectivitat, del control, del control del Govern en l'execució, en l'aplicació, en els resultats de la subvenció, però també del control del Parlament. I per això nosaltres també demanem el control del Parlament, la participació del Parlament i també la informació als ajuntaments i als consells comarcals perquè coneguin, efectivament, tinguin constància de les subvencions que s'han atorgat en el seu àmbit territorial.

L'esmena 127 és una esmena que nosaltres hem modificat en relació amb la que havíem presentat en anys anteriors –ho vaig anunciar ja l'any passat–; és a dir, em sembla que és molt més correcta l'esmena que ha presentat el Grup Socialista, perquè aquí del que es tracta és de l'exigència de no tenir tret cap deute amb la Generalitat per cap concepte, i això es planteja com un exigència per a tothom. I nosaltres pensem que si el destinatari és una administració pública, no es pot plantejar aquesta exigència per molts motius. Entre d'altres motius, perquè es pot donar la circumstància, que es dona en molts casos, que sigui la mateixa Generalitat que té contrets deutes amb aquella administració municipal o comarcal o del caire que sigui. Per tant, malament pot exigir la Generalitat aquest compliment als ajuntaments o a altres entitats públiques i, en canvi, no complir ella les seves obligacions. Per tant, nosaltres pensem que aquesta exigència és bona, és acceptable per a les entitats i les empreses privades, però no quan es tracti d'una administració pública.

Finalment, nosaltres insistim en l'esmena 129, que totes les convocatòries públiques de subvencions han d'incloure entre els requisits exigits a les empreses la justificació pel sol·licitant d'haver donat compliment a la quota de reserva que estableix la Llei d'integració social dels minusvàlids.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes vives del Grup d'Iniciativa. Quant a l'esmena 116, no hi afegiré res més; és una esmena de supressió exactament igual que la que proposava el Grup Popular i, per tant, tot el que he explicat a la senyora Montserrat l'hi haig de repetir al senyor Fuentes; igual faré d'aquí a una estona –suposo– amb el senyor Elena o el diputat socialista que defensi l'esmena 117, perquè és exactament el mateix tema.

Pel que fa a l'esmena 118, és lleugerament diferent del que deia la senyora Montserrat, perquè, si ho recorden, la senyora Montserrat el que feia, per primera vegada en l'exercici d'enguany, no és demanar la supressió de l'apartat quart, sinó una modificació. En canvi, sí que el senyor Roc Fuentes continua amb la trajectòria d'anys anteriors i, coherentment amb l'oposició a aquesta introducció que hi ha en l'apartat 2, demana també la supressió de l'apartat 4. Com que aquest apartat 4 és conseqüència lògica de l'apartat anterior..., perdó, de l'apartat primer que acabem de discutir, lògicament, al senyor Roc Fuentes li haig de mostrar la mateixa negativa i que espero que si prospera l'apartat segon, el rebuig de les esmenes defensades, doncs, per lògica hauria de mantenir-se també l'apartat quart, perquè si no es produiria un buit pressupostari.

Quant a l'esmena número 121, el senyor Roc Fuentes ja ha explicat que és una esmena d'expectatives, de possibilitisme; dir: bé, doncs, si no s'accepta l'esmena de supressió, que almenys el límit dels 50 milions que preveu es modifica. També haig de fer torn en contra perquè, és clar, encara que si entréssim a discutir també podria dir-li al senyor Fuentes: per què 25, i no 35, o no 15? Que segurament ell donaria arguments que se'ls podria preparar sobre la marxa i fer una transacció, però això ja no li ho dic... Però, bé, en definitiva, tanta base hi ha per dir 25 com 50. O jo diria millor: jo crec que hi ha més base per als 50 perquè els 50 són el límit dels contractes d'obres en els quals no cal fer concurs; i aleshores, per analogia, ens sembla apropiat parlar del límit dels 50 milions.

Quant a l'esmena 123, estem dintre d'aquest encadenat lògic, seguint l'argumentació del senyor Roc Fuentes, en el tema de la publicitat. És clar, què diu l'apartat cinquè, que és objecte de l'esmena d'Iniciativa? Diu que a l'empara de l'apartat quart, aquest que s'ha criticat, totes les subvencions que es concedeixin, en aquesta idea que el senyor Roc Fuentes apuntava de transparència i tal, diu: «Els departaments han de publicar trimestralment en el DOGC» –no cas per cas, però trimestralment– «les subvencions concedides a

l'empara de l'apartat quart.» Vol dir que aquesta preocupació que el senyor Roc Fuentes deia: «No, és que no és una esmena «anti-Comas», és una esmena daixò...» Vull dir, d'acord que «una esmena «anti-Comas»» era una clàusula irònica perquè popularment era coneguda així entre els companys. Però, bé, doncs, aquesta esmena contra tots els departaments, no contra el Departament de Benestar Social només, doncs, aquí en l'apartat cinquè li dona sortida a la preocupació que mostrava el senyor Roc Fuentes. Dir: «No, no, escolti, té aquest tracte especial, no hi ha concurrència». Ara bé, l'apartat 5 diu: «trimestralment, les subvencions de cada període trimestral es publicaran al DOGC».

Què fa el Grup d'Iniciativa? Aquí em sembla, que quedi clar, eh?, que vostès no van contra la publicitat d'aquestes especials, sinó que van en contra..., o van a favor de la publicitat de tot. I per això en el que vostès aquí no estan d'acord és en la continuació en les altres subvencions. Perquè, què diu aquest apartat cinquè? Diu: «En el cas de subvencions nominatives en el pressupost inicial no és necessària la publicitat», etcètera. És clar, aleshores aquesta idea de publicació, de publicitat universal, conceptualment —diguem-ne reducció *ad absurdum*—, seria perfecta; però, és clar, estudiem què vol dir.

Hi ha un cas que em sembla que és paradigmàtic; la Generalitat concedeix una sèrie d'ajuts, per exemple, a tota una sèrie de ciutadans del món rural en relació amb els ajuts del FEOGA. És clar, amb el redactat que vostè pretén, senyor Roc Fuentes, que diu aquest article, no l'apartat 4, i suprimix això, sap què passaria? Que el *Diari Oficial de la Generalitat* semblaria una guia de telèfons. Ahir hi va haver algun diputat, em sembla que era del Grup Socialista, que deia: «Oh, el senyor Escudé està gastant molt paper.» Home, jo gasto tres o quatre fulls; però és que el *Diari Oficial de la Generalitat* hauria de gastar tones de paper per publicar totes les subvencions, fins i totes aquestes nominatives. A mi em diuen que hi ha lliurament de subvencions procedents del FEOGA a 9.000 pàgines; si aquestes subvencions, 9.000 subvencions —i així podríem anar parlant de totes les altres subvencions—; si totes les subvencions d'aquest article s'haguessin de publicar, em sembla que seria una cosa desmesurada.

I, en tot cas, jo voldria esvair, senyor Roc Fuentes, potser la idea que subconscientment pugui tenir que el DOGC és una espècie de document pressupostari de liquidació del Pressupost, no, la liquidació del pressupost trimestral va per un altre cantó. Per tant, també ens oposarem a aquesta esmena.

A la 126, aquest és un tema que vostè, senyor Roc Fuentes, o el seu Grup l'han proposat com a nou apartat 5 bis a l'article 9 i altres grups l'han proposat a altres llocs, és aquella esmena que em sap greu que no hi hagi el senyor Joaquim Nadal entre nosaltres, en aquest moment, perquè és l'esmena que jo a ell un dia li deia que és l'esmena del «vassallatge», perquè, és clar, sí, el vassallatge medieval, perquè, és clar, què es diu? Que: «la Generalitat ha d'informar els ajuntaments i els consells comarcals de totes les subvencions que s'hagin atorgat en el seu àmbit territorial tant a

entitats públiques com a privades de llur municipi o comarca». Dic que és vassallatge perquè, és clar, parteix de la base que en el seu àmbit respectiu, l'ajuntament i el consell comarcal són uns controladors omnímodes, universals, que han de saber tot el que faci tothom, fins i tot en matèries que no tinguin res a veure amb les seves competències respectives. Si llurs competències no abasten les subvencions, ajuts que dona la Generalitat a ciutadans que tenen la circumstància d'estar residenciat en llur territori municipal o comarcal, no veiem per què han de tenir aquesta fiscalitat, i, per tant, doncs, nosaltres, com els anys anteriors, tant en aquesta esmena 126 com en les que veurem en un altre moment —suposo—, que em sembla que són..., bé, ja aniran sortint, nosaltres també ens hi oposarem.

Esmena 127 —ja vaig acabant, senyor president—: el senyor Roc Fuentes aquí ho ha defensat amb una certa vehemència i m'ha donat un argument que m'ha deixat desconcertat, és clar, diu «oh, és que hi ha casos que és al revés, que la Generalitat deu diners a un ajuntament». Bé, però és que aquí no regulem aquesta situació, regulem la situació inversa; només faltaria que la Generalitat no donés subvencions als ajuntaments que ella li degués diners. Aquí el que estem regulant és el cas de donar subvencions als ajuntaments que deguin diners a la Generalitat.

És clar, tots sabem..., i diu: «oh, està molt bé l'esmena socialista», és clar, vostè diu que està molt bé l'esmena socialista, perquè és idèntica a la que vostè presenta. És clar..., sí, aquest és un tema que em sembla clar: per què no es fan distincions? Per raons òbvies, si més aviat és al revés, i vostès ho saben, i ho sap també la senyora Rosa Martí, que en anys anteriors defensava aquesta esmena en nom del Grup Socialista —i no descarto que encara la defensi—, perquè, és clar, està pensada..., jo no diré que estigui pensada exclusivament, però fonamentalment la idea és precisament pensant en les administracions públiques, perquè una administració pública té una possibilitat de constrenyiment molt limitada. Recordarem —jo i tots, suposo— amb certa consciència d'angoixa les explicacions que ahir ens feia el senyor Corbacho sobre el fet que per poder obligar una administració a liquidar uns deutes el jutge havia acabat per, diguem-ne, processar personalment tot bitxo vivent representant d'aquella administració. Perquè realment, vostès ho saben perfectament, una administració pública té uns mecanismes de defensa contra possibilitats de constrenyiment extern d'altres administracions totals, i per tant precisament és una manera clara, neta, fàcil i no excessivament creadora d'escàndol que hi hagi en certa manera una compensació, dir: escolti, l'ajuntament, el consell comarcal, una administració local té un deute, la Generalitat, amb la lliure capacitat que té de donar unes subvencions de forma voluntària, complint aquella administració determinats requisits, dir, bé, ja abonaré aquesta subvenció que jo et dono quan es faci aquest pagament dels deutes que hi hagi.

Un altre tema és l'esmena 129. Aquesta esmena 129, que és la qüestió que també es planteja per part d'altres grups a altres llocs, és la qüestió de la reserva de places. Aquest és

un tema que també hem discutit en diverses ocasions i entenem –continuem entenent– que no és l'Administració de la Generalitat aquella que ha d'obligar al compliment d'una legislació a través del mecanisme pressupostari.

Per altra banda, en el cas de vostès..., és clar, vostès diuen: «Entre els requisits exigits a les empreses, la justificació», etcètera, la meua memòria potser no és prou feliç, però jo tinc la idea que la legislació..., vostès citen l'article 38.1 de la Llei 13/82, tinc la idea que aquesta obligació és per a les empreses de més de cinquanta treballadors. Aleshores, és clar, vostès en aquesta esmena no sols demanen el compliment de la Llei, sinó que demanen un excés de compliment de la Llei o que s'ampliï el compliment de la Llei a unes empreses que no tenen la més petita obligació legal de fer-ho. Jo ja estic d'acord que seria molt útil que tot tipus d'empreses ho fes, però almenys ja que el mecanisme pressupostari creiem que no és l'apropiat, però si ho fos o estiguéssim temptats d'acceptar que ho fos, lògicament no seria en aquestes condicions, i, per tant, votarem també de forma negativa.

I bé, en definitiva, em sembla..., perquè, òbviament, per raó de la intensitat de la creació d'esmenes, i en alguns temes concrets per part del Grup d'Iniciativa, hi ha un parell de qüestions que apareixen repetides en diversos punts de l'articulat, i aleshores, doncs, no faig el torn en contra de la 132 i 133, perquè aquí o en altres llocs ja figura aquesta petició; concretament, aquesta que ara comentàvem de les empreses, la 129, apareix reproduïda literalment en el 133.

Per aquests motius, senyor president, també arribat el seu moment ens oposarem a l'adopció de les esmenes que ha defensat suara el senyor Roc Fuentes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Pel Grup Socialista, esmena 117. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Si? El senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, perquè hi ha una contradicció; jo crec que una interpretació inadequada per part del senyor Escudé, perquè nosaltres el que plantejem amb l'esmena 129 és el compliment estricte del que preveu la Llei, per tant, de la reserva establerta en la Llei, que això consti en els Pressupostos i que es compleixi sempre, no estendre les obligacions que marca la Llei a totes les empreses, sinó que diem que s'exigeixi a les empreses el que marca la Llei, per tant, a les empreses que ho marca la Llei i en els termes que marca la Llei, a les de més de cinquanta treballadors, per descomptat; això no ho diem, però com que fem una remissió, aquí sí, a les obligacions marcades per la Llei, per tant, entenem que és sobrer que fem tota l'explicitació exacta i concreta del que diu.

Ho dic perquè si això li serveix per votar l'esmena favorablement..., gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Socialista, la senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyor Escudé, s'ha equivocat; aquesta vegada no ha encertat qui era el defensor del conjunt d'esmenes que presenta el Grup Socialista. (*Remor de veus.*)

Defensarem, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: S'hi ha atansat bastant, per això, eh?

La Sra. BARENYS: No gaire, senyor president. (*Remor de veus.*)

Defensarem la 117, 119, 122, 125, 128, 131, 134 i 137.

Jo també li he de dir, com el senyor Roc Fuentes, que no són esmenes «anti-Comas» –encara que vostè em relacioni, evidentment, més amb el conseller Comas que amb altres consellers–, encara que he de dir-li, li ho demostraré, que és l'exemple més clar, la Conselleria de Benestar Social, de la mala utilització o de la malèfica utilització d'aquest article.

Vostè en el debat de pressupostos de l'any anterior, estimulat com ho està sent en aquest moment per la continuada insistència dels diputats d'aquesta cambra a modificar l'article 9, ens intentava convèncer que la Llei de pressupostos tenia un nivell de qualitat suficient, que era poc apropiat fer-hi grans modificacions –i quan deia això feia referència a aquest article.

La totalitat de les esmenes de l'any 94 va decaure i fixi's vostè que tots els grups continuem presentant les mateixes objeccions per excés de zel, possiblement, però també per responsabilitat i en ares de la transparència i de l'objectivitat, perquè estem convençuts que la Llei de pressupostos, pel que fa a aquest article, és millorable.

Si vostès fan l'exercici de seguir la publicació de les subvencions acollides al criteri d'excepcionalitat que s'estableix en aquest punt 4 –en el 2, i com a conseqüència en el 4– d'aquest article 9, comprovaran que tenen la porta oberta per a l'ús i per a l'abús de les possibilitats de discrecionalitat del Govern.

Jo vull tornar a repetir el que deia la meua companya Rosa Martí l'any passat en aquest mateix debat, que nosaltres defensem una política fonamentada en programes i plans d'actuació, que l'instrument idoni per treballar amb la iniciativa social i mercantil és el concert i el conveni, i que quan s'hagin de subvencionar actuacions determinades per atendre necessitats socials que no tenen altra via que la subvenció, aquesta s'ha de regular. I com que vostès també estan d'acord amb aquest principi i el practiquen, estableixen convocatòries de subvencions cada any, les diferents conselleries, i també, com és lògic, la Conselleria de Benestar Social. Per exemple, aquesta Conselleria va establir el 20 de gener del 94 una ordre de convocatòria de subvencions a entitats privades sense finalitat de lucre per a programes de caràcter cívic i social, i per a la formació d'adults i per al foment del voluntariat.

Aquesta convocatòria –i alerta amb la informació que ara li dono– està oberta fins al dia 31 de desembre de 1994, o sigui que en aquest moment aquesta convocatòria encara està oberta per atendre –diu l'Ordre– «de forma excepcional aquelles sol·licituds que acreditin que la necessitat ha sorgit amb posterioritat al termini fixat de la convocatòria, que era el 30 d'abril del 94», és a dir que la Conselleria de Benestar Social –per posar un exemple fefaent– té fins al 31 de desembre d'aquest any una convocatòria oberta per a aquest tipus de subvencions. I també dintre d'aquesta Conselleria hi

ha altres convocatòries obertes, com és el Pla unificat d'ajudes per a persones amb disminució, Pla que està obert fins al 31 de desembre del 94 per atendre les necessitats emergents.

Fem memòria, doncs, d'aquestes disposicions per demostrar l'arbitrarietat en el procedir concret d'aquesta Conselleria, la Conselleria de Benestar Social, i crec que és suficient, i fóra suficient l'argument si jo acabés aquí la meua intervenció en la defensa de les esmenes i dir: «vostès, senyors, estan mal utilitzant aquest article».

Però, en l'Ordre del 26 d'agost del 94 també d'aquesta Conselleria, en què es publicaven les entitats subvencionades d'acord amb els criteris d'excepcionalitat de l'article 9, em va sorprendre extraordinàriament comprovar una vegada més que les característiques de les entitats que demanaven aquesta subvenció i l'aplicació arbitrària del conseller eren una vegada més denunciabls. L'Ordre contenia subvencions per parròquies, que s'haurien pogut acollir a la convocatòria que estava oberta; a les entitats de disminuïts, que s'haurien pogut acollir als plans i programes de persones amb disminució, i a entitats socials. Eren convocatòries —fixin-se vostès bé— per l'article 6 i el 7..., pel 7, per a inversions, per a celebracions de conferències, per a manteniment de serveis que estaven plenament ubicats dintre de les convocatòries vigents en aquell moment. Aquesta diputada va fer un conjunt de preguntes al conseller de Benestar Social perquè ens expliqués quines eren aquestes característiques d'excepcionalitat per les quals ell havia concedit aquestes subvencions, i ens en va dir tres —i ho resumeixo, perquè vostès es poden mirar el *Diari de Sessions* quan es publiqui, jo en aquest moment tinc l'esborrany—, ens va dir tres coses. Primera, la convocatòria ordinària de l'any 94, la del Departament, no incloïa com a subvencionables les obres i equipaments; l'única sortida, donat que hi ha conveni signat amb una sèrie d'entitats, era la via de l'article 9. Per favor, si vostès no donen diners per a subvenció per a obres i per a equipaments no ho facin a través de l'article 9, perquè estan creant un greuge comparatiu amb totes aquelles altres entitats que necessitaven diners per a aquest objectiu. L'altre argument. Justificava aquestes subvencions —deia— perquè varen ésser concedides a entitats amb caràcter extraordinari abans de la data de la publicació de la convocatòria pública, i, és clar, varen haver d'acollir-se al caràcter d'excepcionalitat, perquè ja els havia donat els diners abans. Per favor, senyor conseller, senyors diputats, és una mala utilització d'aquesta via. Tercer. Concedir subvencions a entitats amb les quals hi ha conveni de col·laboració i no poden concórrer a la convocatòria pública, és a dir, entitats amb les quals té conveni o concert; com que el conveni o concert no arriba a cobrir les necessitats que en un moment determinat s'han plantejat perquè no han fet bé el conveni o no han fet bé el concert, aleshores s'acull a l'article 9 i els dona una subvenció. Jo crec que és una demostració palpable de l'ús i de l'abús que es pot fer d'aquest article, i especialment a partir del punt 2 i del punt 4, la comoditat amb què el Govern i, en aquest cas, la Conselleria de Benestar Social pot operar per gestionar d'acord amb els interessos personals, amb els

compromisos particulars, per sobre d'un principi bàsic i fonamental que vostès defensen, que és la concurrència pública, evidentment.

És per aquestes raons que presentàvem aquest conjunt d'esmenes i molts dels arguments a cada un dels articles són els que el senyor Roc Fuentes també ha esmerçat: la supressió o millora d'aquest concepte d'excepcionalitat de l'article 4; la informació i la transparència de cara als ajuntaments i als consells comarcals de les subvencions concedides en el seu àmbit territorial per evitar, no per afavorir un vassallatge, senyor Escudé, sinó per evitar duplicitats i per afavorir la coordinació entre les administracions per millor aprofitar els recursos, per evitar que una mateixa entitat rebi de diferents fonts ajuda per a un servei. També per al compliment d'aquesta quota de la reserva del 2%, amb el benentès, i partint de la informació que vostè donava, que l'obligació és per a les empreses que tenen més de cinquanta treballadors, evidentment, però, per què no, introduir també aquí aquesta obligació quan la subvenció, no les de Benestar Social, perquè són petites, però possiblement les d'altres departaments podrien impulsar el foment de l'ocupació de les persones amb disminució.

Aquests són tots els arguments que els volíem exposar, senyores i senyors diputats, i jo els demano de veritat que reflexionin sobre aquesta qüestió i que mirin de quina manera es poden controlar moltes de les subvencions que es donen amb base en els punts 2 i 4 de l'article 9.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Torn en contra: senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president; per fer el torn en contra de la pràctica totalitat de les esmenes que ha defensat la senyora Barenys. Esmena 117: és idèntica a la 116 i la 115, que ja inicialment amb la senyora Montserrat i després més breument amb el senyor Roc Fuentes he debatut i més breument ho faré ara, perquè, per part nostra, no hi ha arguments addicionals. I, de fet, escoltant la senyora Barenys, doncs, el que ens ha il·lustrat és amb tota una sèrie d'exemples que, segons ella, proven que s'utilitza malament aquest apartat quart de l'article 9. En tot cas, senyora Barenys —miri ja li ho accepto—, si fos veritat tot això que diu vostè, demostraria que una conselleria no ho aplica bé, però això no demostra que el mecanisme sigui incorrecte. Aleshores vostè el que ha de fer és perseguir aquesta Conselleria demanant explicacions, i vostè ho ha fet i ens ho ha explicat. I, per tant... Ara, per exemple, a mi m'arriba informació..., vostè ha posat un exemple que diu: «oh, com pot ser això que estigui obert fins a 31 de desembre?»; tinc entès que aquesta és una petició de molt de temps, precisament, del col·lectiu d'afectats dels minusvàlids, per tant, respon a una petició del sector social afectat.

Però, bé, en definitiva, és clar, això, vostè ho ha centrat..., perquè és la seva experiència, és la seva vocació i comparteixo, millor dit, participo de l'admiració que per vostè sent el meu company senyor Codina, per la trajectòria que té vostè en aquest camp, però, és clar, vostè ens ha par-

lat només del senyor Comas. Comença dient: «no, no, no és una esmena anti-Comas...», però a continuació ens il·lustra exclusivament sobre, diguem-ne, experiències viscudes desfavorables de l'actuació del senyor Comas. Per tant, aquesta és la resposta: quant a concepte ens sembla adequat, i per això, en aquesta línia que deia vostè que l'any passat li deia que el Pressupost està molt bé, doncs continuo considerant que el Pressupost està molt bé.

Per això a l'esmena 119, que fa exactament el mateix que apuntava, que feia el Grup d'Iniciativa, que és suprimir aquest apartat quart, la resposta és igualment negativa.

Quant a l'esmena 122, jo no sé si era l'any passat o fa dos anys, quan vam comentar aquest tema, jo els vaig dir: mirin, escoltin, almenys el Grup Socialista ha fet un esforç de sortir d'aquest atzucac de dir «nosaltres diem blanc i vostès diuen negre», i, home, fem un esforç..., i vostès van presentar un projecte de text, que el continuen mantenint, però, és clar, a nosaltres ens sembla, o al Govern li sembla, que no encaixa conceptualment amb la qüestió, perquè aquí, com tantes vegades hem dit, no es tracta d'una situació o una qüestió d'urgència, encara que vostè ha explicat un cas que pel que sembla la Conselleria de Benestar Social agafava o utilitzava aquest mecanisme en funció d'una urgència inajornable, però —hi insisteixo— almenys conceptualment no és una qüestió d'urgència imprevista, que és el que vostès contemplan en el text de l'esmena 122, sinó d'activitats en què no és possible promoure concurrència. Per tant, continuem oposant-nos a aquest text, diguem-ne, no transaccional, però un text d'acostament de posicions, que vostès amablement van plantejar i que avui dia repeteixen.

Quant a l'esmena 125, és exactament la mateixa mecànica, la mateixa supressió, sobre tema de publicació que feia el Grup d'Iniciativa, que fa el Grup d'Iniciativa, a l'esmena 123. De bell antuvi sembla que no, perquè, mentre el Grup d'Iniciativa ho diu molt clarament, perquè diu: «aquest article», per comptes de «l'apartat anterior», que diu l'apartat cinquè del Projecte de llei, vostès el que fan és dir «els apartats anteriors», i, és clar, els apartats anteriors, com que abans del 5 hi ha l'1, el 2, el 3 i el 4, resulta que és exactament igual que el que demana el Grup d'Iniciativa de tot l'article, perquè l'apartat 5, doncs, és un apartat que és de regulació d'execució, no és una modalitat nova; per tant, la mateixa rèplica negativa que he fet al senyor Roc Fuentes, doncs, crec que es pot aplicar perfectament a l'esmena que ha defensat vostè, senyora Barenys.

A l'esmena 128 és el mateix tema que també ha plantejat el senyor Roc Fuentes, del milió de pessetes. No insistiré massa en l'argumentació, perquè m'ha semblat veure uns moviments de desacord importants en els rengles del Grup d'Iniciativa per Catalunya, però, és clar, la idea és la mateixa. I per això, senyor president, quan deia que potser la defensaria la senyora Rosa Martí, és perquè el que ha fet la senyora Barenys és defensar les esmenes en què tradicionalment participava ella i ha afegit, per fer bona mesura, aquesta esmena, que era una esmena molt particular de la senyora Rosa Martí, especialment en la seva etapa d'alcaldeessa del

seu municipi, perquè es trobava en aquesta situació de, diguem-ne, pressió important per part de la Generalitat en el tema dels deutes pendents. Però, bé, encara que no la defensis la senyora Rosa Martí, òbviament també la votarem negativament, pels principis que ja he explicat al senyor Roc Fuentes.

Pel que fa a l'esmena 131, és aquella matèria, que també ha estat objecte de debat amb el senyor Roc Fuentes, de l'esmena 126, o sigui, el tema de la informació als consells comarcals i als ajuntaments. La senyora Barenys deia: «no, no es tracta de vassallatge, es tracta d'agilitat i de racionalitat administrativa, perquè així els ajuntaments i els consells comarcals puguin evitar duplicitats». Bé, i a la recíproca, què? Perquè, és clar, també en aquesta línia, que hi estic d'acord, perquè jo conec a la meua zona territorial moltes entitats que demanen diners, demanen subvencions no ja a consell comarcal, ajuntament, Generalitat i diputació provincial, sinó que demanen subvencions a un, dos, tres, quatre o cinc departaments de la mateixa Generalitat, i a vegades, curiosament, n'obtenen, i plorant a uns, als altres i als de més enllà obtenen una subvenció... Per tant, aquest és un problema que vostè planteja real, i estic d'acord que si aquesta és la finalitat no és un problema de vassallatge, però sí que és un problema de parcialitat, perquè dic: i a la inversa, què? Aleshores, potser un dia hauríem de ser capaços de trobar una fórmula, no diré de concertació, però sí de coordinació entre totes les administracions públiques, que seria potser més aviat una base informàtica que no pas uns preceptes legislatius, perquè tothom, tothom, sàpiga què fan els altres, per evitar ser sorpresos en la bona fe que, davant d'una necessitat punyent, es digui: sí, sí, hem de donar suport a això, i resulta que està rebent suport per altres camins. Ara bé, en definitiva, en aquesta línia unidireccional, que vostè també, com el Grup d'Iniciativa Popular..., perdó, d'Iniciativa per Catalunya planteja, doncs, nosaltres també ens hi hem d'oposar. (*Remor de veus.*)

L'esmena 134 és exactament la mateixa esmena que ha defensat el senyor Roc Fuentes en l'esmena 129, sobre les empreses. No faré excessiu esforç per tornar a insistir sobre aquesta matèria per evitar que el que m'ha dit el senyor Roc Fuentes, molt ben argumentat, doncs, de dir: «no, és que ja se sobreentén que cal fer les referències no a les empreses, sinó a les empreses que estiguin afectades per les limitacions». Però, bé, en definitiva, vostè sap, senyora Barenys, que hem discutit una pila d'anys aquesta tema, doncs, nosaltres entenem que des de l'Administració de la Generalitat no se li pot fer complir unes obligacions que ella no té per què fer complir a través d'un mecanisme tan peculiar com és el dels crèdits pressupostaris.

I, pel que fa a l'esmena 137, ens sembla, sincerament, ens sembla que la redacció que vostès proposen a l'esmena aquesta, a l'esmena 137, és més restrictiva que el que diu l'apartat 7 del Projecte de llei, perquè els motius per, diguem-ne, desdonar la subvenció és, diu, «quan sigui que les quantitats percebudes són improcedents per alguna raó», i vostès concreten: «pel beneficiari són destinades a finalitats

diferents de l'objecte de la subvenció»; per tant, és més reduït, ara, és molt més clar. I, per tant, doncs, per aquest motiu, acceptarem aquesta esmena, i, per tant, a partir d'ara, es podrà..., si com a conseqüència del control que es fa sobre les subvencions es desprèn, com demana l'esmena socialista, que el beneficiari les destina a finalitats diferents a l'objecte de la subvenció, òbviament, doncs, és motiu que se li faci reintegrar la subvenció o l'ajut rebut.

Per tant, doncs, senyor president, per això he començat dient que faria un torn en contra de la pràctica totalitat de les esmenes perquè, efectivament, com s'ha vist, nosaltres ens oposarem a l'adopció de totes les esmenes del Grup Socialista, a excepció de l'esmena 137, que hi donarem el nostre suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Resta a l'article novè una esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la 124: per defensar-la, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Aquesta és una esmena que no pretén, aquesta esmena a l'article 9, al règim de subvencions, a la concessió de subvencions, no pretén el que, en definitiva, també sintonitzaria amb els altres grups, que també hi estaríem d'acord, si més no, controlar i fiscalitzar aquest règim, sinó que en el que ens basem és en el concepte de publicitat d'aquestes subvencions. Nosaltres entenem, malgrat que el portaveu del Grup de la majoria digui que publicar totes les subvencions suposaria una despesa brutal de paper, entenem que si alguna de les despeses que té importants el Govern de la Generalitat és la de paper —i tots ho sabem, i tots sabem de què parlem—, entenem que és necessari publicar-ho al *Diari Oficial de la Generalitat* i sobretot especificar totes aquelles subvencions que depassin les 100.000 pessetes —com especifiquem nosaltres en l'esmena— i que es facin clars tres conceptes: a quina partida pertany, qui la recull, quines són les persones o entitats beneficiàries d'aquesta subvenció i a quin programa s'acull.

I aquesta és una esmena que pretén, si més no, aquest concepte de publicitat, de transparència, i que ja sabem que els diputats i els grups de l'oposició, amb la lícita tasca de fiscalitzar el Govern i la seva gestió, podem tenir una informació, aquesta informació és moltes vegades manllevada o més difícil d'assolir per part d'altres entitats o per part de la resta de ciutadania. És a dir, a vegades les esmenes no les fem en concepte dels grups parlamentaris, sinó que aquestes esmenes també les hem de fer prenent que pugui ser de fàcil accés a la majoria dels ciutadans de Catalunya. És per aquesta raó que nosaltres presentem aquesta esmena, i sobretot entenent que es fa necessària en el concepte que hi hagi més claredat, i tots sabem quina ha estat la política i quines llacunes ha tingut, i quins aspectes opacs ha tingut la política de subvencions per part del Govern de la Generalitat, no només al Departament de Benestar Social, sinó que podríem fer referència a altres departaments. I que possiblement en les esmenes a la totalitat per departaments o entitats autònomes els nostres diputats del Grup d'Esquerra Repu-

blicana també hi poden fer, hi podran posar galdosos exemples d'aquests casos.

És per aquesta raó, doncs, que el Grup d'Esquerra Republicana presenta aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Un torn en contra més breu i amb la boca més petita, perquè, com ha dit el senyor Puigcercós, evidentment la seva posició és menys radical que la dels altres grups, ja que limita la publicació de les altres, de les altres subvencions, aquelles que no han estat criticades per ningú, a aquelles subvencions que tinguin un import superior a 100.000 pessetes, que és una quantitat avui dia, doncs, que brilla molt poc, i, per tant, diria que hi ha moltíssimes subvencions que són superiors a aquesta quantitat. Per tant, percentualment, afectaria moltes subvencions. Però, bé, en definitiva, l'objecció de principi és la que ja he manifestat als altres dos grups, Iniciativa per Catalunya i Socialista, en les seves sengles esmenes 123 i 125.

On hi ha prevenció és a l'apartat 4. Bé, aquest apartat cinquè —com hem explicat tantes vegades— ja especifica que s'han de publicar aquestes. El senyor Puigcercós, com altres representants d'altres grups, diuen, «no, no, i a més a més totes les altres», contra les quals no he sentit cap crítica quant a la seva transparència, a la realitat de la seva elaboració. El senyor Puigcercós ha dit «no, és que jo podria citar molts altres casos», però m'imagino, senyor Puigcercós, que aquests casos que vostè cita seria en relació amb subvencions concedides a l'empara de l'apartat 4, no de l'apartat 2, perquè, hi insisteixo, a l'apartat 2 explicàvem que, si s'hi feia esmena, és perquè era el que donava peu que després es creés l'apartat 4, quan feia la distinció de les que era possible la concurrència i les que no era possible la concurrència.

Però, bé, en definitiva, com dic, la posició conceptual és la mateixa, el DOGC no és substitut, no és document de liquidació, no és substitut de tota la informació pressupostària que s'ha de fer arribar al Parlament, i, per tant, creiem que no té utilitat i sí, en canvi, que planteja una mecànica molt carrossa d'aplicació el fet que tota aquesta munió de subvencions, d'ajuts, que hi insisteixo, no són de les criticades perquè estan fetes a l'empara de l'apartat 4, doncs, siguin totes elles publicades, encara que sigui, com hem apuntat, amb aquesta limitació de només aquelles superiors a 100.000 pessetes, i, per tant, com a la resta d'esmenes que hem comentat, també el nostre Grup hi votarà de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A l'article 10 hi ha dues esmenes del Grup Popular: senyora Montserrat, esmenes 135 i 136.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Molt breument, aquestes dues esmenes, la 135 i la 136, a l'article 10, fan referència a l'apartat quart. Aquestes dues esmenes, referides al seguiment i al control de les subvencions, tracten d'evitar la sanció que pugui ser origen de conflictes precisament per l'inconcret dels motius.

Parlar de causes que els siguin directament imputables es presta a errors, i vostè, senyor Escudé, sabrà que aquesta esmena no és la primera vegada que la presentem, sinó que també l'hem presentat altres anys. Es presta a errors d'interpretació quan arriba el moment de determinar què s'entén per «directament imputables», o què s'entén per «la revocació total» en cas de no poder aconseguir els objectius de la subvenció. Nosaltres creiem que, més que una posició política, senyor Escudé, volem considerar aquestes esmenes de tècniques, per tal que millorin i aclareixin el redactat del text de l'article en el seu apartat quart. Per tant, les dono per defensades, tal com li he dit, senyor president, molt breument.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La senyora Montserrat té raó pel que fa referència a l'esmena 135, té raó en el sentit que l'han presentada en anys anteriors, òbviament. No així em sembla de l'esmena 136, perquè, si sempre procuro escoltar, i ho faig, crec, amb atenció, les intervencions de la senyora Montserrat, quant a la defensa de l'esmena 136 estava molt més amatent per veure quina era l'explicació que se'ns donava, perquè, la veritat, llegint el text, almenys a mi, se'm complica molt la seva comprensió. Potser és pel fet que, per una banda, suprimeix i, per altra banda, modifica. Però, bé, sincerament, no he vist gaire la finalitat d'aquesta esmena 136, i l'explicació que ha donat la senyora Montserrat, fonamentalment, dient que era un criteri tècnic, la veritat, no m'ha aclarit res.

En definitiva, globalment, senyor president, senyores i senyors diputats, aquí el que passa és que, és clar, què diu l'article 10, apartat 4, que es pretén modificar? Que si els beneficiaris no compleixen llurs obligacions dins els terminis acordats per causes que els siguin directament imputables, la subvenció s'ha de reduir o suprimir, si és que era inviable. Això a nosaltres ens sembla lògic, fonamentalment lògic, perquè, és clar, si no, què voldria dir? Que, si un beneficiari no compleix per altres causes que ell no hi té res a veure, si es produeix un fet major, una força major, si es produeix..., no ho sé, qualsevol circumstància que no hi tingui, ell directament, cap responsabilitat, president, jo entenc que és una garantia molt important aquest caràcter ampli de la manca de responsabilitat. Si les causes del retard no li són imputables..., no imputables, imputables directament i, per tant, jo crec que és una càrrega de la prova que correspon a l'Administració, que en tot cas seria qui firma, doncs, lògicament, no n'ha de respondre, de les conseqüències d'aquestes circumstàncies, en aquest cas d'aquest retard, i, per tant, no se li pot privar de mantenir íntegrament la seva subvenció.

Només per aquest motiu, senyora Montserrat, nosaltres votarem en contra d'aquest conjunt de dues esmenes que ha defensat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 11. Esmena 138, del Grup Popular: la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes 138 i 141, de l'article 11, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: Aquest article autoritza el Consell Executiu a adquirir immobles en substitució dels que s'ocupen en règim de lloguer. Aquest article marca, més endavant, que amb aquesta finalitat el Consell Executiu pot acordar les modificacions pressupostàries que calgui. És a dir, exactament igual que la partida d'«Estudis i treballs tècnics», fugir del control de l'oposició i de l'opinió pública, i consegüentment genera enfrontaments i desconfiança, i, encara que vostès hi estiguin en desacord, és evident que en virtut d'aquest article es poden trobar els consellers en el seu departament corresponent que el Govern els ha restringit tots els crèdits pressupostaris. De què serveix que el Parlament de Catalunya aprovi uns pressupostos que determinen uns conceptes, unes partides, unes quantitats i uns programes, si després el Govern acorda unes modificacions que contradiuen la voluntat d'aquesta cambra? Vull recordar que des del 1984, en què la Sindicatura de Comptes va començar la fiscalització del Compte General o l'execució del Pressupost de la Generalitat, ni un sol exercici han complert i ni una sola vegada han respectat el seu propi pressupost. Tots sols, vostès, en aquests últims pressupostos dels anys passats, se'ls han votat, vostès mateixos, i vostès mateixos se'ls han incomplert.

Enguany, que és diferent i van de la mà del Partit Socialista, estem segurs que també els incompliran, perquè l'experiència ens demostra que són incapaços de mantenir allò que vostès mateixos aproven. I, quant a la modificació que proposem en l'apartat tercer, l'esmena intenta que el Parlament tingui coneixement, no tan sols de les adquisicions, sinó també de les construccions d'immobles, sigui quin sigui el temps, sigui quina sigui la forma de pagament i sigui quina sigui la modalitat de la inversió. Si aquesta esmena ja s'hagués acceptat en els pressupostos del 1994, avui no existirien els dubtes de per què es va comprar l'immoble de la Conselleria de Medi Ambient per 4.100 milions de pessetes, pel Govern de la Generalitat, al Consorci Nacional del Leasing, que, com tots recordaran, al capdavant del Consorci hi havia el senyor Javier de la Rosa. A hores d'ara, avui, dia 21 de desembre del 94, no sabem per què es va comprar aquest edifici, especialment, per què es va comprar per 4.100 milions de pessetes, i què és el que ha passat amb l'intermediari de la compra-venda. Per què es va taxar a aquest preu i no a un altre? Amb aquesta esmena ben segur que avui no es podrien plantejar aquestes qüestions, i amb aquests criteris hem presentat les dues esmenes que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. A l'esmena 138 la senyora Montserrat demana que se suprimeixi aquesta referència que «amb aquesta finalitat pot acordar les modificacions pressupostàries que calgui». Senyora Montserrat, si abans jo deia, amb un to distès i col·loquial, que hi havia unes esmenes «anti-Comas», aquí, del que es tracta és d'una esmena a favor de tots els consellers, sí, perquè, és clar, vostè el que pretén és donar una excessiva llibertat a tots els consellers, perquè aquí, jo diria –si se'm permet la llicència– que en aquest apartat primer no es fa altra cosa que advertir tots els senyors consellers que, per comprar un edifici, ho ha de fer el Govern, que ha de ser a proposta d'un conseller determinat i que, a més a més –precisament això és el que vostè vol suprimir–, comptin que amb aquesta finalitat es poden acordar les modificacions pressupostàries que calguin. Per tant, que els ha de costar diners, que no es digui «doncs, mira, que es compri un edifici...», no, no, però això vol dir que tindrà un cost, i de les seves partides, del seu Departament seran minorades per poder satisfer aquesta necessitat que expressen, trobant-se en lloguer o construir nous edificis, eh?, doncs, per tant, fixi's bé que parla de lloguer o «construir nous edificis».

Aleshores, segona esmena que vostè ha defensat, senyora Montserrat, l'esmena 141: diu que «dels pagaments, de l'import, de les adquisicions, tal..., es retrà comptes trimestralment al Parlament de Catalunya». I per què vol esperar tant? Per què vol esperar tant? Que és que es fan trimestralment, les compres? No, les compres es fan quan es fan, en el moment que es fan, i per això l'apartat 3, al nostre entendre, molt correctament, diu «s'ha de donar compte al Parlament de les adquisicions a què es refereixen els apartats 1 i 2». Per tant, el Govern, en el moment que adquireixi un edifici per substituir els que ocupen actualment en règim de lloguer o per a construir nous edificis, n'ha de donar comptes al Parlament, no necessàriament, hi insisteixo, s'ha de fer esperar al trimestre. Per tant, doncs, també hi estarem en desacord, així com, no cal dir-ho, estarem en desacord amb la justificació, diguem-ne, extrapressupostària, per dir-ho suaument, que n'ha fet vostè. Perquè, és clar, vostè, fins i tot ha parlat de l'intermediari; això vol dir que vostè, o el company que l'ha ajudat a preparar l'esmena, no va escoltar quan jo, en el debat –que no recordo quin debat era, perquè n'hem fet tants, sobre aquesta matèria del senyor De la Rosa–, vaig explicar que en tot aquest extensíssim dossier que el Govern va lliurar, precisament un dels tants de la quantitat immensa de documentació que hi havia, hi havia un certificat, de cara a una cosa tan seriosa com és l'administració hisendística del país, un certificat que no havia existit cap intermediari. Per tant, em sorprèn que torni a insistir vostè en el tema de l'intermediari. Si ho vol, és un tema molt puntual, però que demostra que els punts de vista discrepants van més enllà, em sembla, de la realitat objectiva. Per aquest motiu, senyor president, no pel que ha explicat ara la senyora Dolors Montserrat, i que jo he replicat, sinó perquè les seves esmenes, la 138 i la 141, no s'ajusten a les necessitats que nosaltres entenem que hi ha, dels forma-

lismes que cal establir en l'adquisició d'edificis per donar satisfacció a aquests problemes de trobar-se en lloguer o de construir nous edificis i, per tant, per aquests motius intentarem mantenir el text del Projecte de llei i, per tant, votar en contra de l'esmena 138 i de la 141 quan arribi el moment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 139, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. L'esmena 139 i, si m'ho permet, també la 142, que és a aquest mateix article i intentaré defensar-les tot intentant desmuntar també l'argumentació del senyor Escudé, que té la gran qualitat de desvirtuar el contingut de les nostres esmenes i fins i tot el contingut de les nostres intervencions, en molts casos; però, en qualsevol cas, de les nostres esmenes. Perquè l'esmena 139, la nostra esmena 139 no treu la facultat del Govern de ser qui ha d'adquirir els immobles a proposta dels consellers; el que nosaltres pretenem amb la nostra esmena és treure –això sí– aquesta facultat d'introduir modificacions pressupostàries. Nosaltres volem que això estigui ja establert clarament en els Pressupostos, debatut en el Parlament; en tot cas, la partida corresponent, les partides corresponents a l'adquisició d'immobles. El que nosaltres no podem acceptar és que d'una manera genèrica, discrecional, es permeti, es faculti durant l'exercici aquestes modificacions pressupostàries per a l'adquisició d'immobles. El senyor Escudé ha parlat d'un exemple, i jo m'hauré de referir també al mateix exemple. El que no ens ha dit el senyor Escudé en relació amb l'immoble que es va adquirir al senyor De la Rosa és que aquest immoble es va adquirir gairebé set vegades per sobre del preu fixat de la seva..., sí, sí, del seu valor cadastral, quan la pràctica habitual en les administracions públiques és de dues vegades i mitja a tres vegades aquest import.

Tots recordem que aquest edifici es va adquirir per més de 4.000 milions de pessetes i que el seu valor cadastral era de 700 milions de pessetes. I això és el que no ens ha dit, el senyor Escudé. Hi insisteixo: ell és el que ha parlat de l'exemple, jo no he fet més, naturalment, que afegir-me a ell.

La capacitat de desvirtuar el contingut de les esmenes s'expressa clarament en la següent esmena, l'esmena 142, perquè, evidentment, aquesta esmena, com que n'hi ha d'altres que són pràcticament idèntiques, doncs, ha estat ja prèviament contradita pel senyor Escudé. Què diem nosaltres en la nostra esmena, i què diu el text? El text diu: «S'ha de donar compte al Parlament de les adquisicions a què es refereixen els apartats 1 i 2». El senyor Escudé diu «home, això vol dir que s'ha de donar compte al Parlament immediatament, que no cal esperar tres mesos...» Perdoni, no diu «immediatament» per enlloc, i això també pot voler dir que en lloc de fer-ho cada tres mesos es pot fer un cop l'any, es pot fer als sis mesos, es pot fer als set mesos, perquè no hi ha –no hi ha– cap expressió que obligui a fer-ho immediatament el Govern, tal com ens deia el senyor Escudé, desvir-

tuant el contingut de la nostra esmena i desvirtuant el contingut del text.

La nostra esmena diu «trimestralment». Que es fa abans? Millor. Però el que volem és que, com a mínim, això quedi establert. De la manera que està assenyalat —de la manera que està assenyalat— pot ser als tres mesos, però també pot ser als sis o pot ser als nou o pot ser quan el Govern ho cregui convenient, perquè té l'obligació de donar compte, però no diu quan.

Per tant, nosaltres pensem que aquestes dues esmenes el que fan és anar a bandejar discrecionalitats, a bandejar arbitrietats possibles per part del Govern i que el que fan és establir amb claredat que qüestions tan importants com aquestes han d'estar degudament pressupostades i qüestions tan importants com aquestes s'han de portar al Parlament, com a mínim, trimestralment.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra? El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Se'm fa molt difícil fer un torn en contra després de l'explicació que ha fet el senyor Roc Fuentes, perquè si m'ha acusat —suposo que deu tenir la seva base de raó— que desvirtuo l'esmena, desvirtuo l'argumentació, desvirtuo el text del Projecte de llei, realment, no crec que pugui desvirtuar res més.

Aleshores, posats en aquest terreny de desvirtuació, jo sí que li voldria dir, senyor Roc Fuentes que si vostè diu: «És que jo he parlat del senyor De la Rosa...», perquè n'he parlat jo. Home, jo he parlat del senyor De la Rosa perquè n'ha parlat la senyora Dolors Montserrat. Aleshores, aquí és aquell joc del telèfon, que resulta que al final de tot la culpa la té la senyora Montserrat, i no és així, i no és així, perquè, és clar, la senyora Montserrat té culpa i vostè té culpa perquè vostès han volgut aprofitar —i és legítim, no m'hi fico—, han volgut aprofitar unes esmenes que s'hi avenien bé —*como anillo al dedo*, que diuen els castellans— per discutir aquest tema.

Ara, jo no cauré en aquesta incidència de repetir per enèsima vegada un debat sobre el senyor De la Rosa. Més perquè —i això crec que no és desvirtuar ni l'esmena, ni el text, ni res— vostè sap perfectament, senyor Roc Fuentes, com sabia la senyora Montserrat, que aquestes esmenes són d'aquelles que, quan jo me les miro, si portés barret me'l trauria per saludar-les, perquè fa molts anys que hi són. Per tant, no estaven pensades per al senyor De la Rosa ni per a res.

És clar, vostè diu: «Oh, és que volem que hi sigui.» Oh, bé, és que, és clar, l'ocasió, com deia aquell, la pinten calba. És clar, si hi ha una possibilitat d'adquirir, si hi ha ocasió d'adquirir un edifici per evitar un lloguer, s'ha d'aprofitar l'ocasió d'aquell moment. No es pot dir: «No, o una de dues, o es posa al principi dels Pressupostos ja una partida de tantes pessetes per cobrar això» —que és el que vostè demana: ho volem saber per endavant— «o bé ja no es pot fer.» Hi insisteixo: no es pot fer o almenys no es pot fer com li

explicava a la senyora Montserrat, desvirtuant potser l'esmena, dient: «Escolti, vostè el que està fent és donar expectatives d'optimisme als senyors consellers perquè no se'ls explica que això comportarà una modificació de les partides que li quedin.» Que no comptin les conselleries que podran lliurement i alegrement substituir —o sense «alegrement»—, substituir les seves instal·lacions sense que en rebin les conseqüències econòmiques amb minoracions d'altres partides que els afectin.

Per aquests motius, doncs, senyor president, ja que, en definitiva, el text de les esmenes és idèntic a les que defensava la senyora Montserrat, nosaltres també hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esquerra Republicana té l'esmena 140. Senyor Puigcercós, té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Moltes gràcies, senyor president. D'entrada, especificar que, suposo per un error de picatge, l'esmena 140 hauria d'haver anat com a addicional a l'article 10, si més no és el lloc en què potser més racionalment podríem encabir-ho.

Dit això, aquesta esmena fa referència a un aspecte que moltes vegades hem pogut constatar en els diferents estudis dels pressupostos i que en els Pressupostos d'enguany tenen una virtualitat important en l'enorme despesa, si sumem transversalment els diferents departaments tant del Pressupost de la Generalitat com del pressupost consolidat, que hi ha en el tema dels estudis i treballs.

Entenem que tots..., i tal com diu l'esmena, que els estudis i treballs que encarreguen els diferents departaments, entitats autònomes o empreses públiques que tinguin més d'un valor de 5 milions de pessetes s'ha de fer per concurs. El concurs és l'únic sistema que garanteix els tres conceptes bàsics que mantenen la transparència: publicitat, concurrència i igualtat.

I ho diem perquè tots sabem i som conscients de la dinàmica que s'ha portat darrerament a diferents departaments, diferents entitats, diferents empreses públiques de la Generalitat en els estudis i treballs. Són una dinàmica que moltes vegades, de treballs, no sabem quin preu és el real; que moltes vegades s'han contractat empreses de *consulting* o consultors o especialistes en treballs tècnics que en el seu moment segurament han tingut un preu molt més elevat del que podríem trobar en altres estudis. També s'han donat casos que estem treballant en empreses que treballen molt per sobre o alguna qualitat potser molt per sobre del preu, o alguna qualitat potser per sota d'altres estudis que s'haguessin pogut fer a altres empreses; i també que moltes vegades treballs d'aquests no s'han arribat ni a publicar o que poden haver tingut —si més no ho sospitem, i això caldria posar llum sobre fosc—, poden haver tingut un ús partidista en l'elaboració d'un programa electoral o en l'elaboració de propostes concretes en aspectes sectorials o territorials i que no són, en definitiva, d'aquest partit, sinó que han de ser de tota la institució que representen.

És per aquesta raó que nosaltres entenem, en aquesta esmena que fem –ho repeteixo: addicional a l'article 10–, que fem aquestes dues constatacions: que per sistema de concurs els estudis encarregats de valor de més de 5 milions de pessetes passin a aquest tema, i en segon lloc, que això se'n doni coneixement i se'n lliuri un exemplar –ho fem d'aquesta forma gràfica–, es lliuri un exemplar al Parlament perquè tots puguem, tots els diputats representants de la institució, puguem gaudir, puguem treballar sobre aquests estudis, i que moltes vegades –ho repeteixo– no caiguin en mans de l'usdefruit d'un partit polític o l'usdefruit de determinats departaments en contra, moltes vegades, dels mateixos grups de l'oposició. Entenem que si són utilitzats en diner públic estan a la lliure disposició de tots els diputats i diputades i també, en definitiva, a la lliure disposició de tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, com deia el senyor Puigcercós, aquesta esmena no encaixa en aquest lloc, com no encaixava ahir aquella altra del PIRMI o... «Tant se val» no, senyor Carod-Rovira: jo crec que no és ben bé igual, perquè, és clar, es pot introduir esmenes allà on desitgin els grups. Si subjectivament jo entenc que no és correcte no té cap valor. Si el Grup d'Esquerra Republicana creu que parlant de construcció i adquisició d'immobles ha de parlar d'estudis, no hi tinc res a dir, com si parlant de no sé què volia parlar dels treballadors pel PIRMI, tampoc hi tinc res a dir. Bé, sí que hi tinc res a dir i explicar, i a votar de forma negativa si ho crec oportú, però res més que això, que no té, com sap, pràcticament, cap transcendència.

Bé, sobre el tema concret del contingut d'aquesta esmena la ubiquem allà on la ubiquem, jo haig d'explicar al senyor Puigcercós el que hem fet fa una estona. En el text literal del Projecte de llei no existia cap referència als estudis. Aleshores, hi ha hagut unes esmenes que hem debatut, concretament una esmena que hem debatut, la 111, si no ho recordo malament, del Grup Socialista, que demanava que es restablís el text que hi havia, i nosaltres, per una sèrie de raons que ens ha donat el senyor Elena, hem cregut just donar-li satisfacció, i, per tant, en el moment d'arribar a les votacions, almenys el nostre Grup donarà suport que aquesta matèria d'estudis quedi regulada com estava regulada, com demanava el Grup Socialista.

I no sols el Grup Socialista perquè, molt encertadament, el senyor Roc Fuentes, per Iniciativa per Catalunya, s'ha sentit postergat o s'ha sentit marginat o agreujat perquè dues esmenes seves deien exactament el mateix, i també he manifestat el nostre desig de donar-li satisfacció.

Per tant, senyor Puigcercós, no s'ho agafi malament si donem suport a un text que reproduïx el text que existia en els anys anteriors, no és per fer-ho ara per canviar-ho d'una altra manera. I per tant, votarem en contra de l'adopció d'aquesta esmena 140.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Resta l'última esmena, 143, en aquest article 11, que és del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula el senyor Elena.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Aprofitaré l'ocasió i de la mà del Grup de la majoria per defensar, a més a més de l'esmena 143, la 259, la 262, la 263, la 266, la 147 i la 150.

La 143 fa referència, precisament, a aquest article d'adquisició de béns immobles. Aquest ha estat un tema, malauradament, excessivament debatut, un tema que ha omplert excessives pàgines dels mitjans de comunicació, i també i probablement seguirà omplint excessives pàgines dels debats del Ple del Parlament i de les respectives comissions.

A més a més, des del nostre punt de vista considerem que el Grup de la majoria, el Govern de la Generalitat té una excessiva fallera, una excessiva obsessió per adquirir béns immobles excessivament luxosos. És evident, senyores i senyors diputats, que –i d'això no tenim ningú cap dubte– per treballar i per fer la feina ben feta cal fer-ho amb comoditat; però, és clar, la comoditat queda una mica lluny, en alguns casos, d'alguns immobles que s'han comprat, des del nostre punt de vista excessivament luxosos, en zones innecessàries, i, senyor Escudé, la relació amb el luxe i amb les zones altes és poc amiga, des del nostre punt de vista, de l'austeritat, de la qual tant hem parlat aquests dies.

Pensem que en un moment com l'actual, quan s'ha parlat tant d'això, és molt oportú atendre aquesta opinió, aquesta posició, aquesta proposta del Grup Socialista, que el que ve a dir és que per a l'adquisició de béns immobles el Consell Executiu sollicitarà un informe previ d'experts, un informe pericial previ a fi d'evitar..., per tal de garantir que es farà atenent a una correcta ubicació, al preu mitjà de la zona i, sobretot, a un criteri d'austeritat, que creiem que és el centre, l'eix central del discurs del Grup de la majoria i que nosaltres compartim en relació amb els Pressupostos d'enguany.

Quant a les esmenes 259, 262, 263 i 266, fan referència a la disposició addicional quinzena, d'alienació de béns immobles i títols amb participació del Govern de la Generalitat de Catalunya. La regulació, tal com està plantejada en aquests moments, ens sembla insuficient. Crec que per avançar o per seguir avançant en una línia de clarificació és positiu i és recomanable el grup d'esmenes que presentem el Grup Socialista. Tal com està regulat en aquests moments, faculta el Govern perquè alieni béns immobles fins a 2.000 milions de pessetes sense informar el Parlament de Catalunya; que alieni títols representatius del capital en empreses amb participació de la Generalitat directament o indirectament sense informar el Parlament de Catalunya si no es perd la posició majoritària i informant el Parlament de Catalunya si aquesta eventualitat es produís, i el que nosaltres proposem és una redacció més acurada, una redacció amb més garanties que creiem que tots podem compartir.

Es tractaria d'informar el Parlament de Catalunya quan s'alienin béns immobles que superin 1.000 milions de pessetes –estem parlant sempre, és clar, segons els informes pericials–, igual que hi hagi informació per al Parlament de Catalunya també en la venda de títols representatius si no es perd la posició majoritària, i que hi hagi autorització del Parlament de Catalunya en els altres dos casos: quan es venguin béns immobles a més de 2.000 milions de pessetes i quan es venguin títols representatius que suposin la pèrdua de la posició majoritària per part de la Generalitat de Catalunya. Pensem que és una redacció prou acurada, que dóna més garanties i que segur que pot satisfer el conjunt dels grups aquí representants a la cambra.

I pel que fa referència a les esmenes 147 i 150, la 150 la retirarem i..., senyor Escudé, la 150 la retirem, i la 147 fa referència a l'execució anticipada de projectes d'inversió que, des del nostre punt de vista, hi ha un comentari, un acostament a l'article on es diu que seran finançades aquestes execucions anticipades per les administracions locals i si s'escau adjudicades. Pensem que les administracions locals, si són capaces de finançar-les o si tenen la possibilitat de finançar-les, també han de tenir-la per adjudicar-les, i no només si s'escau, perquè aquesta paraula, «si s'escau», aquí dóna la sensació que no se sap ben bé qui serà qui l'haurà d'adjudicar, i això pot crear certa contrarietat en alguns municipis que en moltes ocasions han d'assumir anticipadament uns costos que després són compensats per la Generalitat, i, per tant, creiem que les administracions locals en aquests casos són suficientment adultes també per ser capaces de saber a qui l'han d'adjudicar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Torn en contra? El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes que acaba de defensar el senyor Elena.

Jo, en primer lloc, li haig de demanar que em dispensi, senyor Elena, perquè hi ha hagut un moment, que suposo que se n'ha adonat, que he esclafit una rialla quan vostè ha dit que retirava una esmena, i després jo li ho explicaré i ja veurà per què estava rient quan vostè ha dit que retirava una esmena, perquè jo em pensava que la que retirava és una altra, però ja li ho explicaré. I sobretot a la senyora Montserrat, li ho explicaré, que li agradarà molt.

Miri, anem a pams, esmena 143; vostè ha fet una argumentació molt vàlida, però, és clar, és que resulta que vostè està enfonsant portes obertes, perquè, és clar, l'informe previ d'experts, com demana, ja és preceptiu en l'adquisició d'immobles per contractació directa: article 4 de l'Ordre de la Conselleria d'Economia del 27 de novembre del 84, apareguda –no ho he comprovat, eh?, però me'n fio–, en el DOGC número 492 del dia 7 de desembre de 1984. Per tant, no acceptarem aquesta esmena. És clar, vostè, si em permet, parlant de «no, d'això estem en contra, és que ho critiquem perquè compren edificis luxosos a la part alta, a la part alta».

És clar, jo li recordaré que hi ha un conseller que se'n va anar al port, i també és exactament criticat.

Esmena..., és clar, vostè ha fet un ordre diferent, però bé, seguiré l'ordre cronològic; esmena 147. Miri, aquesta és una circumstància, l'esmena 147, en què m'he trobat rarament, perquè, és clar, comprendran vostès, com jo deia ahir, que jo a les esmenes hi poso la música, però no la lletra, que és la del Govern. Aleshores, és una de les poquíssimes ocasions que m'he trobat amb consells, miri que li dic, amb consells diferents per part de diversos departaments. Hi ha hagut departament que m'ha dit que trobava bé que s'acceptés l'esmena, i he trobat departaments que m'han dit que no i, per tant, la resposta és negativa pel que veurà, perquè vostè vol suprimir l'expressió «si s'escau», per tant partim de la base que sistemàticament ha de ser així, i és clar, em trobo que un departament que sistemàticament fa això que demana vostè, diu «sí, sí, ho trobo molt bé, que es tregui, perquè sempre ho fem»; però és que hi ha departaments que no ho fan, perquè no necessàriament ho han de fer, perquè depèn, no es pot prejutjar qui serà l'adjudicador, l'administració que hi intervindrà, dependrà del contingut concret de cada conveni que es realitzi entre la Generalitat i l'administració local corresponent. Per tant, sembla lògic, i espero que ho vegi, que nosaltres ens oposem a això perquè, si bé s'ajusta al capteniment d'algunes conselleries, no a les altres, i, en definitiva, no és cap problema perquè el conveni, hi insisteixo, corresponent, dirà qui és l'entitat adjudicadora; no cal que «s'escaigui» perquè ja es concretarà.

L'esmena 150, l'ha retirada, per la qual cosa el felicito i em felicito, i anem a les esmenes d'aquest calaix de sastre de les disposicions addicionals. A l'esmena 259, vostè demana..., bé, aquesta és una matèria, és veritat, vostè té raó, aquesta disposició addicional quinzena és un tema, jo diria, verge, és un tema nou; no s'havia plantejat mai. Vostè recordarà, sens dubte, com jo recordo, que l'honorable senyor conseller, en el debat, millor dit, en la presentació del pressupost i després en el debat de totalitat que va fer amb els diversos grups, doncs, va explicar que una de les característiques, de les especialitats, de les novetats que presentava el projecte de llei, en una línia doble, una línia filosòfica de privatització i en una línia més pragmàtica imposada per les necessitats financeres, és aplicar el principi de la privatització d'una sèrie d'actius de la Generalitat i per això va comentar i està ben recollit en l'estat de despeses i, si s'escau, en l'articulat, la possibilitat de donar sortida, d'alienar determinades quanties i proporcions; el paquet d'accions que la Generalitat n'és propietària, de Túnels de Barcelona, Tabasa, d'una determinada estació d'esquí, etcètera. És clar, aleshores jo li admeto una cosa, senyor Elena: en la regulació que se'n fa no hi ha una experiència prèvia, i vostès en discrepen a través, no diré d'unes coses molt diferents, però sí d'unes matisacions diferents. Aleshores, jo, l'únic que li puc dir és que a mi em sembla que la regulació que en fa el Govern és correcta, podria ser millorada, però en aquests moments no hi tenim cap experiència; preferim, el nostre Grup, fer confiança literalment a la petició del text, i espero

que l'any que ve, si hi ha oportunitat, si s'escau, doncs, podrem discutir si la redacció que ha fet el Govern s'ajusta perfectament i no crea conflictes ni tensions, ni reals ni polítics, en la cambra i aleshores potser seria el moment de rectificar-ho, però en principi ens sembla correcte, més perquè, si no m'erro, les modificacions que introdueixen vostès, no diré que totalment, perquè seria no dir la veritat, però parcialment, aquesta dació de comptes, en l'apartat 3, només en alguns casos, d'acord, però com a l'apartat 3 ja hi ha una referència a aquesta matèria.

Per tant, doncs, és per aquest motiu que en principi ens decantem pel text del Govern amb una cosa nova que no sabem si crearà, si generarà problemes; doncs, mantindrem el text, el suport al text del Govern i, per tant, li votarem en contra d'aquesta proposta.

Quan jo deia allò d'una esmena «curiosa» és l'esmena 262, i per això deia, senyora Montserrat, l'esmena 262, si vostè l'ha llegida, és una esmena que literalment parla..., sí, l'esmena 262..., no, si és del Grup Socialista, eh?, però, és clar, com que vostè li deia al senyor Elena que els socialistes i nosaltres anàvem de la mà, i que el Grup Socialista ja estava indiferenciat del Grup de Convergència i Unió, és clar, vostè haurà tingut un sobresalt d'alegria quan ha llegit el text literal de l'esmena del Grup Socialista, perquè dintre d'aquest paquet que comentàvem suara, de modificacions, de variacions, de matisacions que feia el Grup Socialista, miri què ens diu: l'alienació, «si aquesta alienació comporta la pèrdua d'oposició majoritària». És clar, si desapareix l'oposició, suposo que, és clar, és un error mecanogràfic, m'imagino que es parla de «posició majoritària» dintre de l'empresa, però és que literalment, i no s'ha corregit, em trobo curiosament que el problema és que desaparegui l'oposició majoritària, cosa que espero que no es produeixi mai, encara que nosaltres passéssim a ser l'oposició majoritària. Per tant, doncs... (*Rialles.*) Especialment dintre..., bé, i perquè no hi hagi greuges comparatius, em preocuparia molt la desaparició de qualsevol oposició. (*Remor de veus.*) Aleshores, doncs, com deia, aquesta esmena, com les altres, està dintre d'aquest paquet que intenta presentar de forma diferenciada tota aquesta matèria nova de l'alienació de patrimoni i, per tant, hi votarem en contra.

I l'esmena 263, el mateix, que l'única variació que hi fa és donar-ne compte al Parlament; ja he comentat abans que, si, bé, no en tots els casos, en els casos més importants, l'apartat 3 d'aquesta disposició quinzena, doncs, ja ho manifesta així. Per tant, doncs, senyor president, votarem en contra, arribat el seu moment, d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Elena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 12, esmena 144, del Grup Popular. Senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Molt breument, l'esmena número 144 a l'article 12. Probablement i amb més raó que mai, l'esmena que tractem d'incorporar obliga el Govern a informar trimestralment el Parlament de

Catalunya de tota execució anticipada de projectes d'inversió. Creiem que una autoritat com el Parlament de Catalunya és normal que conegui els convenis que permeten aquestes formes d'accions anticipades, independentment de qui financi la inversió i independentment de qui té la facultat d'adjudicació. Per tant, dono per defensada aquesta esmena, que crec que el senyor Escudé m'haurà entès molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El senyor Escudé pot...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Evidentment, he entès molt bé la senyora Montserrat. El que deia era que jo no m'entenia quant al text d'aquella esmena curiosa, de modificació, ampliació, eh?

Bé, quant a aquesta esmena, estarem en la línia tradicional de no ampliar les obligacions informatives més enllà de les que ja existeixen, que són nombroses i que m'estalvio de recordar-li a la senyora Montserrat. Per altra banda, aquest article 12, que és l'execució anticipada de projectes d'inversió, em sembla que és un dels temes en què menys interès hi ha que no sigui conegut; més aviat jo crec que hi ha un interès per ambdues bandes, perquè, és clar, vostè veu perfectament que aquí no sols intervé el Departament d'Economia i Finances, el Departament d'Ensenyament, el Departament de Cultura, la Secretaria General d'Esports, sinó que hi intervenen les administracions locals. I tant a la Generalitat com a les administracions locals els interessa que se sàpiga una cosa positiva i bona que fan, normalment es tracta d'obres escolars i obres esportives, tots els casos que hi ha hagut i, per tant, no tingui por que, no afegint una nova obligació informativa al Parlament, que això privarà que se sàpiga, com a cosa estranya que és, perquè no és gens estranya, sinó que tothom ho enfocarà positivament; fins i tot, no ho sé, a nivell d'administració local, doncs, el conveni, com sap, ha de ser aprovat prèviament en el si del plenari de la corporació corresponent; per tant, aquí, llums i taquígrafs pertot arreu. Per aquest motiu, doncs, no veiem necessitat d'ampliar les obligacions informatives trimestrals amb aquest afegitó que demana l'esmena 144 i, per tant, hi votarem de forma negativa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmenes 145 i 149, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat aquestes dues esmenes a l'article 12; l'execució anticipada de projectes d'inversió, i hem de dir que a nosaltres ens sembla que aquest és un article oportú; oportú i amb el qual estem d'acord en els apartats primer i tercer, perquè el que estableix l'article és la possibilitat, a partir de convenis de col·laboració entre la Generalitat i les entitats locals i, si s'escau, també amb les entitats titulars d'hospitals, poder anticipar l'execució de projectes d'inversió mitjançant conveni. En el que nosaltres no estem d'acord és que forçosament i necessàriament aquests projectes d'inversió s'hagin de finançar anticipadament pels ajuntaments. I no hi estem d'acord, i no vol dir pas que això no pugui ser;

per això diem que el primer apartat i el tercer apartat ens semblen correctes perquè en aquest conveni això es pot establir, i en aquest conveni es pot establir una participació equilibrada o una col·laboració de la Generalitat. És a dir, l'apartat primer i l'apartat tercer permeten que això es pugui fer en virtut del que es marqui en el mateix conveni; en canvi, l'apartat segon i el quart, el que fan és desvirtuar una mica —ho fan els apartats, no el senyor Escudé—, aquests apartats el que fan és desvirtuar una mica el que es diu en el primer i en el tercer, perquè obliguen necessàriament —obliguen necessàriament— que aquest finançament es faci prèviament pels ajuntaments. I, és clar, aquí estem parlant de projectes d'inversió que són d'interès per als ajuntaments, però que són d'interès general, i que són d'interès també per a la Generalitat: estem parlant d'escoles, estem parlant de biblioteques, estem parlant d'instal·lacions esportives, estem parlant d'hospitals. Això no és una qüestió exclusiva d'interès dels ajuntaments i per tant pot ser bo, en determinades circumstàncies, que la Generalitat també hi participi, en aquesta anticipació de recursos.

Per tant, pensem que el primer i el tercer dels apartats són correctes i que aquest segon i el quart s'haurien de suprimir, hi insisteixo, perquè introdueixen un condicionant que en molts casos podrà ser adequat però que la via adequada per arribar a aquest acord, per arribar en definitiva a aquest conveni és la negociació, i és allà on s'haurà d'establir la participació de l'ajuntament i la participació, si s'escau, de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Anava a fer un torn en contra molt intens, però les últimes paraules del senyor Roc Fuentes m'ho estalviaran, perquè fins al final, al final, final de la seva intervenció, el senyor Roc Fuentes no ha dit la paraula màgica. Quina és la paraula màgica? «An-ti-ci-pa-da». «An-ti-ci-pa-da-ment». L'article 12 diu «execució anticipada de projectes d'inversió», i aquest és l'element clau. El senyor Roc Fuentes, amb tota la raó, parlava «és que escolti, és tracta de temes interessants, fonamentals, escoles, hospitals...» D'acord, però és que fixi's bé que és «anticipades». Tots els departaments, i si fessin una altra cosa seríem titllats del que fossin capaços de titllar-nos o de titllar-los, doncs, tenen una programació, tenen unes perspectives en funció..., hi ha un annex d'inversions, hi ha uns programes d'actuacions, etcètera, i les corresponents dotacions pressupostàries. I, per tant, claredat, transparència: les obres es fan o s'haurien de fer, com diria el senyor Farrés, quan correspon. Ara bé, execució anticipada, si hi ha alguna administració que té un interès —que l'ha de tenir, lògicament, en principi, tota administració, com la mateixa Generalitat— a anticipar una obra ja prevista pels motius ics, doncs, molt bé, parlem-ne i fem un conveni. En certa manera, té raó el senyor Roc Fuentes en dir: «Bé, a l'hora de fer el conveni, doncs, ja es dirà: "Escolti, la anticipació comporta una despesa addicional no prevista ni prepa-

rada, i, per tant, aquesta Administració que demana això, que pagui."» Però, és clar, la realitat —i vostè i jo hem estat en els ajuntaments, o almenys en algun ajuntament, en menor intensitat potser que algun company seu, o algun company nostre, o company meu—..., però bé, en definitiva, sabem el pa que s'hi dóna, i, és clar, és molt fàcil en un ajuntament dir: «Escolti, reivindicuem que es faci tal cosa.» Al nostre comú municipi vostè sap que darrerament les manifestacions van a dotzenes, eh?, i el darrer Ple municipal es va haver de suspendre perquè hi havia quatre manifestacions alhora, entre elles la del 0,7 —que aparentment vam resoldre i pel que sembla no massa bé, a criteri dels beneficiaris, com hem vist aquest matí alguns portaveus.

Bé, en definitiva, és clar, aleshores, si aquí no és fet aquest avís als navegants, de dir: «sí, escolti...», perquè, és clar, no és una distorsió —no sé com ho explicava vostè—; no, no, és una concreció necessària. Es diu: «sí, sí, a l'apartat dos, a l'apartat quatre; a l'apartat quatre per a les instal·lacions hospitalàries, i a l'apartat 2 per a la resta...», es diu: «sí, sí, es pot fer això», però que sàpiguen per endavant que es pugui dir: «escolti, això comporta, en principi, el pagament d'aquesta despesa corresponent»; per evitar això que li deia, la fàcil o possible demagògia que un plenari —ja no dic un alcalde—, que un plenari d'un ajuntament digui: «Nosaltres acollim el clamor popular i demanem que això es faci immediatament. I, com que la Llei de pressupostos diu que això es pot fer, doncs, que es faci.» I que llavors, quan se'ls digui —com lògicament s'ha de dir, m'imagino, i es diu en la immensa majoria dels casos—: «sí, però això comporta que s'han d'avançar unes activitats de finançament»; es dirà: «escolti, no, això, vostès volen trepitjar els ajuntaments, això serà mentida». No, no, que sàpiguen per endavant les condicions amb què han de jugar tots. Per tant, doncs, continuarem oposant-nos a aquestes esmenes, i que quedi clar que és una possibilitat que hi estem totalment d'acord, que s'utilitza..., perquè hi ha ajuntaments que tenen unes necessitats, més grans o més petites que altres, en els terrenys de les insuficiències financeres, tots en tenen moltes, però hi ha ajuntament que diu: «tal obra» —del tipus d'aquests previstos a l'apartat 2 o a l'apartat 4—, «ens interessa tant que estem disposats a fer un reajustament del nostre pressupost i fer l'aportació que se'ns demana perquè de forma anticipada es faci aquesta inversió que ja estava prevista, i prevista també en el seu finançament.»

I per aquest motiu votarem en contra de les dues esmenes, 145 i 49, que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Les esmenes 146 i 148, d'Esquerra Republicana, ja han estat defensades. Per consegüent, passem a l'article següent, l'article 13: una sola esmena, del Grup Socialista, ja defensada, la 151. L'article 14 té una sola esmena, la 152, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Fuentes té la paraula per defensar-la.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. I, a més a més, la donaré per defensada, pràcticament, en els

seus mateixos termes, perquè aquí —que es tracta de la identificació de nous projectes d'inversió— el que demanem, com ho demanem reiteradament al llarg d'aquests Pressupostos, és la tramesa d'informació al Parlament. Com que els arguments jo crec que ja han estat donats a bastament amb un èxit francament dubtós, per no dir absolutament negatiu, em remeto ja als termes d'intervencions anteriors i la dono per defensada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Utilitzo aquest torn, malgrat que ha estat donat per defensat, perquè m'ha semblat que, almenys aparentment, el senyor Roc Fuentes estava un xic preocupat per la insistència en l'argumentació. És que si faig el torn en contra és perquè l'argumentació és diferent; és diferent, i el senyor Roc Fuentes, sí, ja ho ha viscut, i els seus companys —o alguns dels seus companys—, potser avui no presents aquí, ho han viscut des de fa molts anys. Perquè aquesta és una esmena que curiosament..., i dic curiosament perquè a mi no em cap al cap..., bé, tothom ens hem de respectar els punts de vista i els criteris lògics de cadascú, però, és clar, no em cap al cap que es presenti, o, millor dit, perdó, que es presenti aquí, perquè sigui un element de tornar a insistir vostès també, sempre, en la defensa que «trimestralment s'informi», etcètera, ho trobo bé. Ara, senyor Roc Fuentes, com sempre hem dit al representant de vostès que hagi defensat en cada moment aquesta esmena, que és una esmena que ve de lluny, és que l'article 14 és d'identificació de projectes d'inversió i és una mesura estrictament tècnica, interna de l'Administració, perquè ja ho diu: «Els projectes d'inversió inclosos, l'annex d'inversions, s'identifiquen mitjançant el codi del projecte que hi tenen assignat, amb la finalitat d'establir-ne el seguiment pressupostari.» El seguiment pressupostari, el fa la Conselleria de control general de l'aplicació del Pressupost, que és el Departament d'Economia i Finances. Aleshores, què passa? Si en el transcurs de l'exercici, com diu l'apartat 2, es modifiquen els programes d'inversió, que implica l'inici de nous projectes, requereixen l'assignació dels codis corresponents, d'acord amb el Departament d'Economia i Finances. Això només és perquè un organisme autònom, una empresa dependent, una..., qualsevol conselleria, pugui escapolir-se del control necessari i exigent que fa el Departament, a base de no donar un número d'identificació. Per tant, és purament, hi insisteixo, un mecanisme intern de l'Administració, que no ha de donar pas cap informació al Parlament. El Parlament, almenys al meu entendre, és absolutament indiferent que el projecte ics, i grega o zeta porti el codi 27.432 com a identificació interna de l'Administració, o el 47.334. En tot cas el que els interessarà és la realitat d'aquella inversió: si s'ha fet o no i si s'ha modificat; perquè..., i aleshores sí que tindria raó vostè, com va fent al llarg del Pressupost, i altres grups també, demanant major informació. Però, hi insisteixo, una major informació sobre els codis d'identificació interna de l'Administració a efectes de control per part del Departament d'Economia i Finances,

no creiem que tingui cap sentit vincular-ho amb la informació al Parlament. I per això també ens hi oposarem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí, senyor Fuentes, què vol...?

El Sr. FUENTES: Crec que l'esmena no ha estat ben entesa.

El Sr. PRESIDENT: A veure, si li ho aclareix amb dues paraules.

El Sr. FUENTES: Gràcies; dues paraules. Una relació dels nous projectes d'inversió aprovats: això és el que demanem. No dels codis: dels nous projectes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La informació, del tipus que sigui, apareix en qualsevol lloc del Pressupost, però és que aquest article *exclusivament* parla d'identificació de projectes d'inversió. Aleshores, fa una estona parlàvem amb el senyor Puigcercós —el qual no tinc el gust de veure present en aquests moments—, i diem que si era interessant o no era interessant o si tenia importància o no que les esmenes es fessin en el lloc que els correspon. Jo deia que sí que era important, perquè hi ha d'haver una cohesió interna, una coherència interna. No podem, a cada article que tingui una matèria determinada, presentar esmenes que no s'adiuen i que no farien més que crear confusió. D'acord que diu això, però, és clar, això, ho diu vostè en un article que parla d'identificació de projectes d'inversió. Faci-ho, i ho discutirem i donaré aquest argument tradicional i general, de la informació, que ja és suficient, que la Llei de les finances públiques, que l'article 13 del Reglament, bé, tot..., que la Sindicatura de Comptes..., bé, tot el que ens diem mútuament amb vostè i amb altres representants, i que per això feia que vostè deia: «Doncs, no cal defensar-la, perquè ja sé el que em diran.» I per això deia: «No, no sap el que li diré, o aparentment no sap el que li diré, perquè la motivació concreta i específica és la ubicació en aquest article.» Posi-la..., en haver-la posada en un altre article, aleshores sí que li diria l'altra argumentació i vostè tindria tota la raó del món de dir que la dona per defensada, perquè sap el que li diré.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 15 només ha estat esmenat pel Grup Popular i el Grup d'Iniciativa. Té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Quan un text articulat parla de manaments de pagaments a justificar, ha de prendre unes precaucions extraordinàries, precisament perquè un manament de pagament a justificar només s'autoritza de manera extraordinària o excepcional. L'article 15 no tan sols preveu l'autorització de manaments de pagament a justificar, sinó que a sobre preveu que aquests manaments puguin ser renovables. No sé en quins casos es pot renovar un manament a justificar, però és evi-

dent que el fet extraordinari o excepcional es converteix en un fet excessiu en traspassar el límit del que és lícit o ordinari. Per això aquesta esmena d'addició que hem presentat el Grup Popular intenta que de la despesa pública i la gestió pressupostària, per extraordinària o excepcional que sigui, quan es refereix a manaments de pagament a justificar, renovables o no, s'informi trimestralment el Parlament de Catalunya, a l'objecte de determinar si procedeix o no l'informe favorable de la comissió parlamentària corresponent.

Malgrat que al senyor Escudé això dels informes trimestrals no li acaba d'agradar, dono per defensada l'esmena del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Hi ha l'esmena 154, del Grup d'Iniciativa, que és exactament, literalment igual. No és que hi hagi pinça aquí, però ho sembla.

El Sr. FUENTES: La pinça més aviat és allà. Gràcies. Sí, efectivament, aquesta esmena és idèntica, perquè crec que aquesta és una preocupació compartida per molts grups de l'oposició d'aquesta cambra: la de la informació al Parlament. Per tant, la donem per defensada en els seus propis termes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol fer torn en contra, senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president, torn en contra, molt concret i minso, fins i tot, perquè, és clar, s'ha donat per defensada, i aquí sí que tindria raó el senyor Roc Fuentes, de dir: «Escolti, és que em dirà això, perquè aquí, que allà...», perquè, efectivament, aquest és un cas genèric. Ara, si faig el torn en contra, més que res —a part de, formalment, manifestar la nostra oposició a l'adopció d'aquestes esmenes—, és pel comentari que ha fet la senyora Montserrat, de dir: «És clar, és que, com que poden ser renovables, i no sabem com es poden renovar...» És clar, jo li diria a la senyora Montserrat: faci el favor de llegir-se la lletra a del mateix article 15, que explica quan són renovables, que diu que «la renovació s'efectua per l'impost justificat, de manera que la quantitat lliurada romangui fixa al llarg de l'exercici.»

Bé, nosaltres entenem que no cal informar d'una activitat interna diària, que ja hi ha els mecanismes —que ja prou que coneixem tots— de control i que, en últim terme, aquest és un tema molt de detall, que qui fa un seguiment i un control i una fiscalització absoluta i total és la Sindicatura de Comptes, en nom del nostre Parlament. Per això ens oposarem a l'adopció d'aquestes dues esmenes bessones.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 155, del Grup d'Iniciativa, que proposa nous articles.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, proposa, aquesta esmena 155, un nou article; un nou article on quedin recollides molt més clarament les obligacions de la Generalitat en el pagament als particulars, a altres entitats, en definitiva, en el compliment de les seves obligacions contractuals. Jo crec que les administracions públiques —i no únicament la Generalitat— es distingeixen, malauradament, pel retard extraordi-

nari en el compliment de les seves obligacions. Això comporta problemes per a les empreses, per als ciutadans que han de contractar amb les administracions, però també comporta, a la llarga, problemes per a les mateixes administracions, problemes per a les finances públiques, perquè, en definitiva, moltes vegades, això el que comporta és un encariment dels serveis que reben les administracions públiques, tota vegada que els particulars saben les dificultats, el temps, els retards que tindran a l'hora de cobrar, i, per tant, això pot encarir el cost d'aquest servei, i, en definitiva, pot encarir el que paguem tots els ciutadans finalment pels serveis públics. Per tant, el fet d'establir millor —perquè, efectivament, les obligacions de la Generalitat i les obligacions de les administracions públiques en relació amb el pagament de les seves obligacions estan ja establertes—, però, en establir, des del nostre punt de vista, millor, amb un nivell més alt d'exigència, el compliment d'aquestes obligacions, hi insisteixo, no és únicament —que també, i d'una manera directa— en benefici dels que donen aquests serveis, dels que contracten aquests serveis amb la Generalitat de Catalunya, sinó que també ho és, com he dit, perquè a la llarga això té repercussions negatives sobre els mateixos interessos públics, sobre les finances de la Generalitat. Per tant, el que pretenem aquí nosaltres és que hi hagi un compliment estricte, als noranta dies, que es paguin directament interessos, sense necessitat de la reclamació, que això es faci en funció de l'interès legalment establert i, en definitiva, que, en el cas que això es produeixi, també —també— s'esbrinin les possibles responsabilitats que hi pot haver per part dels funcionaris que han fet possible que la Generalitat de Catalunya hagi d'atendre aquestes obligacions suplementàries, derivades dels interessos de demora en el compliment de les seves obligacions.

Hi insisteixo, això és el que pretén aquesta esmena, en interès dels que contracten amb la Generalitat, però també, i d'una manera molt especial, en interès de les finances públiques de la Generalitat de Catalunya i del compliment estricte, tothom, i l'Administració en primer lloc, de les obligacions.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El senyor Escudé, per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquest nou article que, a través de l'esmena 155, proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya porta per títol el títol correcte: «Termini per efectuar el pagament de les obligacions de la Generalitat». Aleshores, el senyor Fuentes no ho ha explicat amb detall, però a partir dels seus tres grans apartats i diversos paràgrafs es regulen molt detalladament aquests terminis i les conseqüències que té el seu incompliment. El senyor Roc Fuentes sap perfectament que la Llei de finances públiques de Catalunya, això, ja ho regula. Aleshores, el senyor Roc Fuentes, si s'hi han fixat, ha anat donant voltes a l'entorn de tema: primer ha començat parlant, dient: «La nostra esmena ho diu més clar»; després ha fet consideracions i ha

dit: «Bé, la nostra esmena ho diu millor.» Bé, la rèplica, senyor Roc Fuentes, no és que sigui ni més clar ni millor, o que la claredat i la «milloració» que vostè diu vol dir una cosa, que és dir-ho diferent.

Vostès el que pretenen amb aquesta esmena és variar tota una sèrie de fragments d'article de la Llei de finances públiques de Catalunya. Bé, aleshores, jo recordaré —a part que no hi estem d'acord, evidentment, pel contingut—, però, quant al procediment, jo crec que aquí podríem incidir o que segurament incidiríem en una acusació d'inconstitucionalitat, ja que amb les sentències i la jurisprudència subsegüent del Tribunal Constitucional sobre temes a tractar o no tractar en una llei de pressupostos, doncs, jo crec que incidiria o podria incidir fàcilment en aquesta consideració d'inaplicabilitat d'aquesta variació d'una llei per mecanismes interns a la Llei de pressupostos. I per això —com vostè sap perfectament, potser més que molts dels que hi som presents— en més d'una ocasió l'Administració central salva aquesta possible objecció a través d'acompanyar la Llei de pressupostos d'una llei financera.

Bé, en tot cas, és un tema que en el moment que vostès, com a Proposició de llei, per exemple, presentessin això, nosaltres ja debatríem més el contingut, però, bé, en definitiva, en aquests moments, només faig aquestes objeccions de tipus general i liminar, en el sentit de dir: el contingut no s'ajusta al que entenem que sigui apropiat; estem nosaltres d'acord amb el que diu la Llei de finances públiques de Catalunya, i que, en tot cas, modificar-ho a través de la via pressupostos tindria riscos jurídics, em sembla, evidents. I per aquest motiu, o per aquest conjunt de motius, nosaltres votarem en contra de l'adopció de l'esmena 155.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 16, esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, les números 156 i 159; el senyor Fuentes té la paraula per a defensar-les.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquí es tracta de l'article 16, que fa referència a la liquidació de pressupostos i al control financer, i nosaltres el que pretenem amb l'esmena 156 és introduir un mecanisme addicional de control en relació amb els organismes autònoms, comercials, industrials i financers, les empreses públiques, universitats, etcètera, que han de trametre a la Intervenció General «abans del dia 30 d'abril» —diu— la liquidació del seu pressupost, però nosaltres volem també que, sense perjudici del que s'estableix en aquest apartat, hi afegim que la Sindicatura de Comptes presenti anualment un informe de fiscalització d'aquestes entitats quan el seu pressupost anual superi els 25.000 milions de pessetes. Pensem que això és absolutament imprescindible en la línia del que hem apuntat abans: és a dir, que el Parlament de Catalunya tingui coneixement, per la via d'aquest informe, d'aquesta situació d'aquestes empreses. Per tant, que la Sindicatura de Comptes, això, ho investigui, faci l'informe, ho trameti al Parlament, nosaltres ho puguem conèixer, ho puguem debatre i, si s'escau, puguem emprendre les mesures que correspongui. Es tracta ni més ni menys

que d'una mesura de control parlamentari que a nosaltres, en aquest cas, ens sembla absolutament imprescindible.

Nosaltres, per altra part, amb l'esmena 159 volem suprimir l'apartat segon, i volem suprimir l'apartat segon perquè entenem, com en altres apartats d'aquesta Llei de pressupostos, que el que fa és —si se'm permet l'expressió— desvirtuar el que diu la Llei. I desvirtua el que diu la Llei perquè nosaltres entenem que aquí es diu que el control aquest s'ha d'ajustar a un pla que es farà des de la Conselleria, i nosaltres entenem que és el pla el que s'ha d'ajustar a la Llei, que no és exactament el mateix. I, en conseqüència, si el pla és el que s'ha d'ajustar a la Llei, si el que s'ha de fer aquí és complir estrictament el que diu la Llei, aquest apartat, des del nostre punt de vista, és totalment innecessari i el que fa és introduir mecanismes que indirectament el que fan —hi insisteixo— és modificar les exigències de la Llei de finances de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Esdudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Em sembla que fa una estona alguna de les persones que intervenien o que intervenen en el debat —em sembla recordar que era la senyora Montserrat— ha dit: «És clar, és que aquí se'ns diu que el Pressupost és un debat polític», i sí, és veritat; sota una vestimenta jurídica molt important, evidentment, però també hi ha un debat polític, i un debat polític perquè, en definitiva, hi ha una sèrie de factors que hi juguen, i en aquest cas concret..., no parlaré de l'esmena 159, vull dir, en parlaré immediatament però de forma molt breu, però sí que voldria parlar de l'esmena 156, perquè després ens trobarem amb l'esmena 157 i l'esmena 160, del Grup Socialista —que curiosament em sembla que són repetides, però bé, és igual—, que aquí sí que és una motivació exactament política. I m'explico, perquè aquesta és una esmena que és el segon o tercer any que surt i que el problema és el següent: vostès saben que potser no tots els grups, però una bona colla de grups, o almenys dos grups —per identificar-los, els més nombrosos, en aquest moment històric, a la cambra—, fa uns anys, a finals de la legislatura anterior —si no ho recordo malament—, es va arribar a un acord que va tenir un cert consens..., no ho sé, ara no recordo massa, perquè fa alguns anys, no sé si hi va haver excessiva unanimitat, però bé, es va modificar la Llei de la Sindicatura de Comptes, i es va modificar en tota una sèrie d'aspectes i també, entre molts altres aspectes, i no potser els principals, el tema dels informes de fiscalització.

Per altra banda, en una altra llei que no tenia res a veure amb la Sindicatura de Comptes, hi va haver un moment que també unes forces polítiques —fonamentalment, les dues mateixes—, doncs, van arribar a un altre acord polític; acord polític que, a canvi de modificar, retirar, variar el posicionament d'aquest grup polític en relació amb un projecte de llei que afectava un organisme autònom dependent del Departament de Medi Ambient, es va arribar al compromís de dir: bé, malgrat el que diu la Llei de la Sindicatura de

Comptes, que no fa massa temps havien modificat, en el cas concret d'aquest organisme, a més a més de forma directa, clara i concreta, anualment se n'haurà de fer un informe de fiscalització, d'aquest organisme.

Bé, i, aleshores, això, pel que sembla, ha fet set i ha produït set i des de fa uns anys es vol ampliar *unilateralment* i sense contrapartides –per dir-ho en llenguatge planer– aquest pacte que, ben motivat i concretat, es va fer amb aquest organisme autònom. I ho lamento una vegada més, i no és fixació, perquè era protagonista eminent del tema la senyora Rosa Martí. És clar, aleshores, senyor Roc Fuentes, i després el diputat socialista que intervingui, jo els he de dir: escolti, al que nosaltres no estem disposats és a ampliar els pactes sense haver-ho pactat prèviament; hi va haver un pacte amb unes contrapartides, com tot pacte que és, i nosaltres el respectarem sempre. Ara, en el que no estem d'acord és que s'ampliï a totes les entitats, del tipus que siguin –concretament, organismes autònoms, comercials, industrials i financers, empreses públiques, estiguin constituïdes o no en forma de societat anònima, universitats, etcètera, tot això que em sembla que ens ha llegit el senyor Roc Fuentes–, quan el seu pressupost anual superi els 25.000 milions de pessetes, que avui dia n'hi ha uns quants, però cada dia n'hi hauran més –o així ho espero.

Per tant, quan arribem a un acord amb qui sigui, amb el grup polític que sigui d'aquesta cambra, per variar una mecànica pactada anteriorment, ho farem tranquil·lament si creiem que ens és útil. El que no estem disposats a fer des del punt de vista polític –no jurídic–, doncs, és acceptar que, pel fet que vam fer un pacte, forçosament hàgim d'ampliar el seu abast a altres organismes. I, per tant, per tots els organismes, per importants que sigui el seu pressupost anual, nosaltres entenem que, mentre lliurement no pactem una altra cosa, se'ls ha d'aplicar allò que també vam pactar, que és una determinada intervenció de la Sindicatura de Comptes, i no pas cap altra.

Quant a l'esmena 159, nosaltres entenem..., ja ho sé, és una esmena que el seu Grup, senyor Roc Fuentes, ja fa anys que diu, que pretén ignorar la realitat, en el sentit que aquest control exhaustiu universal i global, que sí, que la Llei, vostè diu, exigeix, si no es programa, si no es prioritza al llarg de l'any, pot ser molt pitjor que no pas ser més realista i fer un pla anual d'intentar complir al màxim possible, d'acord amb les circumstàncies, aquesta obligació. Té tota la raó vostè que això, diguem-ne, no és brillant de presentació, és fàcil de criticar, però s'ajusta a una realitat: per efectuar raonablement un control financer tan ampli com aquest, és imprescindible, ens sembla –i l'experiència demostra que és positiu–, disposar d'un pla anual, i per això nosaltres hi votarem també de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 157, 158 i 160, del Grup Socialista; el senyor Carnicer té la paraula per defensar-les.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, i, a més a més, 163, 167, 169, 170 i 174.

Bé, entrem en un conjunt d'articles, el 16, el 17, el 18 i el 19, en què, a més a més de parlar del Pressupost –que n'estem parlant des d'ahir en aquest plenari–, anem a parlar de què es fa amb aquest Pressupost, és a dir, anem a parlar de la seva liquidació, anem a parlar de la gestió pressupostària i anem a parlar d'un conjunt de normatives que l'afecten d'alguna manera.

La primera de les qüestions que nosaltres plantejem és una qüestió que té el seu arrelament en els mateixos informes que ens fa la Sindicatura de Comptes anyalment. La Sindicatura de Comptes sempre ens recorda: «Escoltin, no confonguin el Compte General i l'Informe que fem sobre el Compte General amb el que seria la fiscalització d'un tema en concret. El Compte General no és entrar a fons en els temes, és fer unes comprovacions més o menys importants de les dades més globals, però, en canvi, la fiscalització sí que ja és entrar a fons en els problemes, en les qüestions, en la gestió que s'hagi pogut produir.»

Nosaltres, de sempre –de sempre no, però sí de fa ja unes quantes vegades–, nosaltres tenim la preocupació que hi hauria d'haver un conjunt d'entitats i empreses en què aquesta fiscalització es fes de forma obligada cada any. Es poden fer..., o se'm pot respondre que ja es fan auditories –en alguns casos, però no en tots, perquè no en tots els casos hi estan obligats–, però el que sí que cal és que hi hagi un control d'aquelles empreses que tenen un volum, una importància més elevada. Nosaltres hem xifrat –igual que el Grup d'Iniciativa– aquest import en els 25.000 milions de pessetes de pressupost anyal; estem disposats, en qualsevol cas, evidentment, a parlar amb la majoria per veure si aquest ha de ser el límit o si aquesta ha de ser la regulació o n'ha de ser una altra; però no podem entendre que sigui un element de distorsió que hi hagi un determinat tipus d'empreses que aquest Parlament en tingui un control i un coneixement més exhaustiu any per any. No tirar endavant una qüestió d'aquestes, la veritat, senyor Escudé, és que no ho acabem d'entendre.

Vostè ha dit que la 157 i la 160 són repetides; evidentment, el text és el mateix. Nosaltres el que hem fet és una formulació alternativa, que es pugui situar en un o altre apartat, però, evidentment, el text és el mateix.

Amb l'esmena 158, el que demanem és que el conjunt de documentació a què fa referència aquest apartat primer de l'article 16 s'integri en el Compte General de la Generalitat i que, per tant, sigui tramesa a la Sindicatura de Comptes i, per tant, doncs, també, que aquest Parlament en pugui ser coneixedor. Evidentment, crec que hi ha un problema d'una conjunció copulativa, que en lloc de ser «o» ha de ser «i», eh?, i, en tot cas, és un problema tècnic que es pot resoldre fàcilment.

L'esmena 163 és una esmena de limitació de l'increment de la despesa, en què, com és tradicional, el que no pot acceptar aquest Parlament és que el Govern tingui més facultats que la mateixa cambra, que és des de la qual neix el Govern pel sistema democràtic. Aleshores, el Govern pot impulsar creixements de la despesa especificant els recur-

sos..., especificant les reduccions proporcionals d'on s'han de produir aquestes despeses; en canvi, el Parlament només pot especificar increments de la despesa si diu d'on surten els recursos institucionals. No pot dir..., no pot prioritzar en el moment en què ja ha estat executat el pressupost, davant d'un esdeveniment important... Cal recordar l'experiència d'aquest any: incendis forestals, determinat nombre d'inundacions..., a partir d'aquell moment també el Parlament hauria de poder prioritzar una despesa que ja ha aprovat, però també la podria prioritzar i dir: «Escoltin, mirin, deixin de fer aquella inversió, deixin de treballar en aquell camp, i ara dediquin-se a això.» El Parlament hauria de tindre aquesta facultat, i nosaltres entenem que no té sentit, des del punt de vista del que és l'essència del Parlament i del funcionament de l'Administració, que, aquesta facultat, que té el Govern no la pugui tindre també el Parlament.

L'esmena 167 proposa la supressió del primer apartat de l'article 18. L'article 18 és el que fa referència al fet que el Govern pugui imputar en l'exercici de 1995 despeses corresponents a 1994 o anteriors. Evidentment, nosaltres mantenim en aquest article un conjunt d'esmenes que van en dues línies. Una primera línia que seria dir: «Escoltin, no ens sembla correcte; el tema del principi d'annualitat pressupostària s'ha de respectar, i des d'aquest punt de vista aquest article el trenca totalment i no hi estem d'acord», perquè a més a més això genera..., en la seva pròpia dinàmica té el vici i té la malaltia, en la mesura que genera abusos i que genera, en execucions posteriors, tot un conjunt d'elements distorsionadors del que és pròpiament la dinàmica pressupostària, i estic segur que si féssim... (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CARNICER: Estic segur —deia— que, si féssim una anàlisi de les dades econòmiques per les quals es fa servir aquest article 18, veuríem com any rere any el nombre de despeses d'anys anteriors que s'imputen en un exercici posterior van creixent. I això és la virtualitat que existeixi un article d'aquest tipus, que és dolent.

Però, en qualsevol cas, també hi ha una segona línia en aquest element, que és una línia que sempre sembla interessant: si el Govern considerés i la majoria, el Grup de la majoria d'aquesta cambra, considerés que no hi ha cap més remei que mantenir això perquè les circumstàncies, perquè les realitats, perquè els temes de cada dia hi obliguen, sí que hi ha una possibilitat de fer-ne un control a posteriori per part d'aquesta cambra, que és donar informació a aquesta cambra dels fets..., de cada un dels crèdits als quals s'han imputat pagaments d'obligacions generades en exercicis anteriors, i aquest és un element que per si sol, el de la informació, ja generaria segurament un control i un autocontrol als gestadors de la despesa, de tal manera que no es pogués produir l'ús i abús d'aquest article, que —ho repeteixo—, des del nostre punt de vista, distorsiona totalment la dinàmica pressupostària.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Passem a l'article 17, esmenes del Grup Popular.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president, si em permetés fer un torn en contra...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el torn en contra, és veritat.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. No és que hi tingui un especial interès, però em sembla que és obligat, i, ja que estava comentant unes esmenes amb un company d'Esquerra Republicana i el senyor Martí Carnicer ha tingut l'amabilitat de suspendre la seva intervenció, em sembla que, lògicament, li haig de correspondre donant-li almenys unes explicacions sobre el nostre capteniment.

De fet, el tema més important que ha plantejat el senyor Martí Carnicer..., ell ja sabia perfectament quin era el posicionament, per coneixement intern del seu Grup i pel que acabava de manifestar sobre l'esmena 156, d'Iniciativa. No ho tornaré a repetir, però, amb paraules potser més breus, més clares i entenedores, almenys així ho intentaré, el que ens sembla a nosaltres que no és procedent és que, si no existeix una fiscalització diferenciada per entitats, si no existeix, i a conseqüència d'un pacte s'estableix per a una d'elles, no pot ser que immediatament això sigui l'argument per dir: «doncs, estenguem-ho a les altres». Bé, el senyor Martí Carnicer coneix perfectament el tema, l'hi he explicat abans; en definitiva, doncs, nosaltres, allò que hem pactat, sí, el que no hem pactat, no. Si algun dia pactem que tots aquests organismes, o alguns organismes concrets —que potser fóra més enraonat parlar d'organismes concrets—, vostès diuen Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, vostès diuen Junta d'Aigües, vostè diu el que sigui, ho discutim. Ara, aquesta cosa de dir: «25.000 milions, toqui qui toqui», em sembla que tampoc té gaire base per fer-ho.

Però, bé, en definitiva, ara com ara, hi votarem negativament. I d'acord, és clar..., evidentment té raó el senyor Martí Carnicer quan diu que el text, perquè ho hem posat de manifest nosaltres mateixos, el text és idèntic, i realment seria una mica especial que al final de l'apartat primer digués una cosa i al final de l'apartat segon tornés a dir la mateixa cosa. Però, bé, com que no hi ha perill, perquè votarem negativament les dues..., perquè, hi insisteixo, significaria modificar el funcionament legislatiu actual, la regulació legislativa actual de la Sindicatura de Comptes.

Pel que fa a l'esmena 163, aquest és un tema que jo diria que és més de protagonisme polític, i ho comprenc, i el senyor Martí Carnicer ha fet una defensa, diria, d'aquest punt de vista, que no pas de tipus pressupostari. És un tema que surt i que ha sortit també..., no, sortirà, m'imagino, que em sembla que no l'ha defensada, l'esmena 161, la senyora Dolors Montserrat, ara ho farà, doncs, ja sabrà per endavant el que li penso dir, i que ho sap perfectament perquè, lògicament, ho diem cada any. Això, senyores i senyors diputats, es tracta que el Govern, pressupostàriament, la Llei de pressupostos l'obliga a oposar-se a les iniciatives legislatives que comportin creixement de despesa pública, si no és que es proposin alhora els recursos addicionals necessaris. Sobre el paper això sembla una limitació molt important, però si vostès repassen les vegades que el Govern ha utilitzat aquest mecanisme, veuran que són comptadores amb

els dits d'una mà i encara sobriarien dits, o gairebé sobriarien tots els dits, perquè els darrers anys, lògicament, tots els grups han après la mecànica d'establir en les seves proposicions de llei una disposició addicional o una disposició final que digui «i tot això s'aplicarà al pressupost de l'any següent»; per tant, queda inhibida aquesta possibilitat limitativa del Govern, i una ocasió que ho va fer, i els qui hi van participar ho recordaran, erròniament, a instàncies meves —i ho reconec—, doncs, després es va rectificar i es va dir, «no, no, doncs es retira l'objecció per tramitació econòmica, perquè efectivament no hi ha motivació econòmica per fer-ho». Per tant, doncs, hi insisteixo, com deia abans: és més una qüestió de prestigi polític que una altra cosa i per això el senyor Martí Carnicer deia: «és que el Parlament és menys que el Govern?» No, el Parlament és més que el Govern, però el Parlament li diu al Govern que s'hi oposi en determinades condicions, i aquestes condicions són si no es proposen recursos addicionals. Vostès, com tots els altres grups que han esmenat aquest text i que any darrere any ho fan, diuen: «oh, les reduccions proporcionals de despesa amb l'especificació pressupostària deguda». Bé, aquí, la defensa meua sortirà del tema polític, perquè podria ser vidriós, i anirà al tema directament pressupostari. Després dels anys, perquè, d'una manera o altra, des de l'any 80 que es van fer suplementos de crèdits o crèdits extraordinaris al minso Pressupost de 1.500 milions de pessetes que tenia la Generalitat pre-estatutària, jo he participat, hi insisteixo, d'una manera o d'una altra, en tots els quinze pressupostos que s'han fet, he vist, no diré milers, però centenars de vegades esmenes amb tota legitimitat, d'acord, però esmenes que, amb l'excusa de dir: «reduccions al pressupost tal», s'han fet propostes que, mínimament, coneixent el contingut, no ja l'aplicació —que aquest és el tema que podríem invocar, de dir: «qui coneix més l'aplicació del Pressupost és el Govern»; se'm podria replicar: «oh, és clar, és perquè no donen més informació», per això ja no hi entro, això podria ser una regulació vidriosa—, però sí, i aquí, enguany, en comissió, recordaran els qui vagin seguir una mica el debat de les esmenes, les baixes que es demanaven, n'hi havia de molt raonables, però n'hi havia que als nostres ulls eren totalment inacceptables i purament presentades per poder justificar, per poder salvar la barrera de dir que es deia alguna baixa perquè es feien baixes o es pretenien baixes a coses totalment desopilades.

Per tant, doncs, no ens sembla absolutament correcte que es pugui evitar l'actuació negatòria del Govern en el sentit de dir: «proposem, no tenim, això significa un cost econòmic, però proposem una reducció a la partida...», la que sigui, a l'atzar es tria. Per tant, no em sembla seriós, al marge, hi insisteixo, del protagonisme polític o no. Com que en definitiva això no ha evitat mai que un Grup parlamentari —perquè les vegades que el Govern ho ha fet s'ha reformulat i s'ha admès—..., no crec que hàgim de suprimir o alterar el contingut d'aquesta instrucció al Govern, que s'oposi a les iniciatives legislatives que suposin, que impliquin una major despesa.

Quant a l'esmena 167, sobre els compromisos de despesa d'exercicis anteriors, aquí el senyor Martí Carnicer, com ha fet altres vegades, ha tret, diguem-ne, el «santeristo» gros, perquè és clar, ha parlat dels grans principis pressupostaris, quasi constitucionals de la unitat...; és clar, senyor Martí Carnicer, vostè, en anys anteriors, en altres temes de transferències de crèdits, de romanents, etcètera, podia tenir —ja li ho admeto així— la seva part de raó. Ara, és clar, vostè sap perfectament que aquest article fa referència a, només, no a partides..., només a contractes de tracte successiu relatius a compra de béns corrents i de serveis, i ho hem explicat moltes vegades, a vostè i als altres grups: això s'aplica per als contractes de telèfon, d'electricitat, d'aigua de les moltes dependències de la Generalitat; vostè sap perfectament, tots sabem perfectament, fins i tot, si més no en el nostre domicili propi, que la facturació i el càrrec d'aquests consums, doncs, no guarden una relació exacta amb l'any natural. El bimes novembre - desembre potser arriba a principis de gener o a finals de gener; aleshores, voler pretendre que allò imputat a l'any natural s'hagi de liquidar exactament dintre de l'any, crea uns conflictes tremends, perquè, en definitiva, el que s'hi aplica, diguem-ne, són dotze o sis, si és bimensual, s'apliquen sis o dotze rebuts, tant és que sigui de gener a desembre com de novembre a novembre. Per tant, em sembla que aquesta és una qüestió més d'una fixació conceptual que d'una realitat. Jo crec que ningú, no conec..., el senyor Farrés em deia fa una estona que m'indicava que ja m'explicaria com funcionen una sèrie de... Bé, jo no sé com funciona, per exemple, en els ajuntaments, aquesta mecànica, però no crec que hi hagi cap ajuntament a Catalunya que tingui tot el pressupost obert o que exigeixi a les companyies de subministrament d'aigua, gas i electricitat, telèfon, etcètera, saber i liquidar el 31 de desembre tots els consums d'aquell any per poder tancar el pressupost perquè, si no, infringiria el principi d'unitat pressupostària constitucionalment basada que ens deia el senyor Martí Carnicer.

Per tant, ens sembla que és matar mosquits a canonades fer aquesta cosa i, per tant, nosaltres creiem que és útil, que és pràctic, que és positiu, que no crea cap problema ni cap tensió, ni pretén emmascarar cap actuació «tortífera», i que, per tant, doncs, ens hem d'oposar a l'esmena 167 i a la 169, que fa el mateix, que és conseqüència d'aquest anterior, i a la 170, que fa el mateix en relació amb el Servei Català de la Salut.

Finalment, pel que fa a l'esmena 174, és el tema de la informació. Diu: «cadascun dels crèdits al qual s'ha imputat el pagament d'obligacions reconegudes, així com la quantia d'aquelles obligacions, la seva naturalesa, etcètera», tenint en compte, com he explicat, quina matèria són, s'imaginen vostès que es doni compte aquí, venint a portar com a comprovants tots els rebuts d'electricitat, d'aigua, gas, telèfon, de tots els organismes, de totes les oficines de la Generalitat perquè el Parlament se cerciori que aquí no es fa cap cosa incorrecta? Per tots aquests motius, senyor president, aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Martí Carnicer, pels motius exposats, arribat el seu moment, hi votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmenes a l'article 17, Grup Popular, 161 i 164. La senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Que puc defensar també les esmenes dels articles 18 i 19, senyor president? Sí, oi? Gràcies.

L'apartat segon de l'article 17 assenyala que durant l'exercici del 1995 el Govern és obligat a oposar-se a qualsevol iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública pressupostada, si no es proposen al mateix temps els recursos addicionals necessaris. Això vol dir que, mentre al Govern aquesta Llei li autoritza les reduccions proporcionals de despesa, el Parlament les hi prohibeix. Per tant, l'esmena d'addició que defensem proposa que, com a mínim, el Parlament tingui les mateixes facultats i les mateixes oportunitats que el Govern a l'hora de reduir despesa pressupostària. I en l'esmena d'addició 164, continuem en la línia de control de l'Executiu. Pretén que el Departament d'Economia i Finances informi trimestralment el Parlament de Catalunya de la relació de nous projectes d'inversió aprovats. L'article 18 parla dels compromisos de despesa corresponents a exercicis anteriors; el cert és que l'objecte d'aquests articles, que és correcte pel que de previsió suposa, perd tota la seva consistència en tot el primer punt, quan parla de les obligacions derivades dels compromisos de despesa degudament adquirits en exercicis anteriors.

Veient aquesta redacció afirmo que cap administració pública pot afrontar compromisos de despesa que no estiguin degudament adquirits o degudament documentats. Haig de tornar a fer les mateixes preguntes que l'any passat formulava: significa això que l'Administració de la Generalitat accepta compromisos de despesa sense consignació pressupostària? Vol dir això que el Govern assumeix una despesa havent esgotat la partida pressupostària? Podem entendre que en algun tipus de despesa no aparegui l'informe favorable de l'interventor? Precisament perquè la imputació d'aquestes obligacions pot desnaturalitzar l'estructura pressupostària de l'exercici del 95 és fonamental que en la Comissió d'Economia i Finances del Parlament comparegui el conseller cada trimestre per informar dels crèdits objecte dels pagaments de les obligacions corresponents als exercicis anteriors.

L'esmena 175, que fa referència a l'article 19, aquesta esmena implica una certa coherència si es vol respectar i considerar les atribucions, les prerrogatives i la facultat legislativa del Parlament de Catalunya. Quan l'article 19 parla de recurrència de despeses en exercicis futurs, referint-se a exercicis pressupostaris aprovats en el Parlament, és lògic que aquesta cambra pugui pronunciar-se davant del que, en cas contrari, significaria condicionar la llibertat i la voluntat del mateix Parlament. L'esmena del Grup Popular intenta responsabilitzar qui, en definitiva, té l'última paraula. Per tant, senyor president, dono per defensades aquestes cinc esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Serà un torn en contra breu i la senyora Montserrat ho comprèn perfectament, no és desatenció sinó que, d'una manera o altra, el conjunt de cinc esmenes que ha defensat la senyora Montserrat, fil per randa, s'ajusten a les esmenes que acabem de debatre, als temes que acabem de debatre amb el senyor Martí Carnicer. L'esmena 161 fa la mateixa supressió que demanava, o modificació que demanava, quant a les facultats del Govern; l'esmena 164 parla també del tema de la informació trimestral; l'esmena 171..., no, perdó, aquesta és diferent de les altres. L'esmena 171 parla que s'especifiqui que són de compromisos de despesa «degudament adquirits». Això, senyora Montserrat, lligant una mica amb aquest argument que ara sobre la marxa va sortint, de l'aspecte polític del Pressupost, jurídicament no hi hauria inconvenient a acceptar-ho, perquè, és clar, és que és..., *va de soi...* És clar, si es parla que uns compromisos, unes facultats que hi ha de fer variació sobre aquests compromisos, se suposa que són degudament adquirits, perquè, és clar, si no són degudament adquirits, com autoritzar el Govern, com s'atrevirà el Govern, a sobre que hi ha uns compromisos indegudament adquirits, a fer-hi una sèrie de modificacions? Ara, és clar, jo crec que, des del punt de vista polític, si acceptéssim —i per això no ho farem, acceptar— aquesta esmena, o es podria interpretar de dir, doncs, que és que el Govern accepta, potser ha fet o possiblement podria adquirir indegudament compromisos i, per tant, doncs, limita aquesta qüestió. Per tant, no li donarem suport, no per això ni per..., sinó per altres motius, sinó en aquest aspecte d'explotació política d'una acceptació d'una cosa que és òbvia, lògica i natural.

L'esmena 172 torna a parlar del tema de la informació —i com ha subratllat la senyora Montserrat— no ja el Departament, com es diu per altra part o per altres esmenes, sinó el mateix conseller. És clar, si hem explicat abans quins són aquests tipus de despeses recurrents, sembla fins i tot grotesc que el senyor conseller d'Economia i Finances vingués a explicar, doncs, com s'han anat liquidant els rebuts d'electricitat en cadascun dels organismes. En tot cas, el mecanisme general d'informació es pot utilitzar sense necessitat que es reculli expressament.

I, finalment, l'esmena 175, que òbviament, és, clar, diguem-ne, la variant dura de la informació, perquè no és sols informació, sinó que, com ha reconegut la senyora Montserrat i diu el seu text de l'esmena 175, diu: «es requereix informe previ favorable». Per tant, doncs, és una facultat de veto per part del Parlament. Jo crec que la facultat de veto, la facultat última de decidir les coses, la té el Parlament en el moment d'aprovació del Projecte de Llei de pressupostos. A partir d'aquest moment, si més no, Estatut d'autonomia als dits, és facultat no compartida per part del Govern l'aplicació, la gestió d'aquest Pressupost; sotmès al control que es vulgui, però no sotmès a una possibilitat de variació total, que és el que significa un informe previ favorable.

Per aquests motius, senyor president, a l'igual d'altres esmenes que hem debatut en relació amb aquest tema, arribat el seu moment, el nostre Grup hi votarà de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Als articles 17, 18 i 19 només resten les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a defensar-les, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats, per defensar-les breument, almenys ho intentaré, perquè certament són coincidents amb altres esmenes que ja s'han defensat per altres grups i també coneixem, com és obvi, l'oposició del senyor Escudé i els seus arguments.

En tot cas, nosaltres sí que volem insistir en la nostra esmena 162, pel que fa referència a les facultats del Parlament, és a dir, ens sembla molt bé que les iniciatives legislatives que no tinguin, que comportin increment de despesa i que, per tant, no s'assenyali la via per la qual s'aconsegueixen els recursos addicionals, o bé, o bé, tal com es fa amb el Govern, hi hagi la contrapartida corresponent per reduir despeses a altres partides, no siguin admeses a tràmit. Però el que no podem acceptar de cap manera és que hi hagi un tracte diferenciat entre el que fa el Govern i el que fa el Parlament, que és allà on rau la sobirania popular. I això, efectivament, amb aquesta limitació, amb aquesta cautela, de cap manera és obrir la porta que es puguin produir, doncs, com s'ha dit abans, esmenes on no hi hagués limitació als ingressos. La limitació quedaria clarament establerta, també, per la via que nosaltres proposem. El que cal, el que caldria, naturalment, és, aleshores, establir el mecanisme addicional o bé d'increment dels ingressos –tal com ja es preveu– però també la possible modificació dels ja existents.

Hem de dir també que en aquest cas sí que ens sembla absolutament imprescindible que el Parlament rebi la informació corresponent als nous projectes, a les modificacions que pugui haver-hi. S'ha parlat ja reiteradament –nosaltres també tenim esmenes al respecte– de l'exigència de respectar l'annualitat pressupostària. A nosaltres ens sembla que mantenir com es manté aquest article és mantenir la porta oberta que es puguin anar imputant les despeses d'un exercici a altres exercicis posteriors. I, a més a més, això es fa sense que el Parlament en pugui tenir coneixement i control. I aquí no es demana, com ha dit fent caricatura –almenys a la nostra esmena– el senyor Escudé, la compareixença el senyor conseller perquè ens porti els rebuts de l'electricitat, aquí es demana la tramesa del llistat corresponent al Parlament, és a dir, el coneixement per part del Parlament d'aquestes despeses. Com una esmena, naturalment, alternativa, com una esmena menys ambiciosa en oposició a la que realment nosaltres volem que prosperi, que és l'esmena de suprimir aquest apartat.

Hi ha una altra esmena a la qual sí que em vull referir i m'hi vull referir, si m'ho permet, almenys, amb una certa profunditat, encara que amb la màxima brevetat possible, que és l'esmena 176. Perquè aquí sí que nosaltres tenim una

discrepància essencial amb el Grup de la majoria. Estem parlant de plans i programes que impliquen despeses que es poden estendre a futurs exercicis, per tant, despeses que comprometran futurs pressupostos de la Generalitat: els recursos, no actuals sinó els recursos futurs. I, és clar, quan estem comproment exercicis futurs, quan estem, per tant, retallant les competències futures del propi Parlament, ens sembla que és absolutament imprescindible que hi hagi una explicitació clara dels objectius, dels mitjans, dels calendaris d'execució, de les previsions de finançament i de despesa, com diem en la nostra esmena, però, ens sembla també que, en aquest cas, precisament per la particularitat que té de comprometre les despeses de futurs pressupostos de futurs exercicis, és imprescindible la participació del Parlament; no ja com en altres casos per tenir-ne exclusivament coneixement, sinó efectivament, per tenir una facultat de no permetre que això es pugui produir.

I no permetre-ho perquè és, ni més ni menys, que un debat anticipat de pressupostos futurs, i si el Parlament, en la discussió dels pressupostos, té la facultat d'impedir o no permetre que determinades partides es puguin produir, que determinades despeses es puguin produir, aquesta seria una via indirecta de passar per sobre de les facultats del Parlament, comproment-lo per a exercicis futurs.

Per tant, em sembla absolutament justificada aquí la facultat que nosaltres pretenem que es mantingui del Parlament, a fi i efecte d'impedir, si s'escau, que això es pugui produir, aquest compromís. Per tant, que l'exigència de l'aprovació del Parlament sigui un element que estigui inclòs en l'articulat, que estigui inclòs, per tant, en els mandats que s'han de desprendre, que s'han de derivar d'aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra al conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes, que si no ho he entès malament són les 162, 165, 166, 168, 173 i 176. Òbviament, deia ell que hi ha tota una sèrie o algunes d'aquestes esmenes que coincideixen amb altres grups, que sap què opinava però fonamentalment ell ha fet –diu, i ho ha realitzat– una especial incidència en dues esmenes, la primera i l'última: la 162 i la 166. I, per tant, també, en parlaré una mica més. En la resta, bé, el que he dit a altres companys d'oposició, companys de vostè en l'oposició, doncs, ens hi oposarem. Ara, ja que vostè ha parlat específicament o que amb més èmfasi ha posat l'accent sobre la 162 i la 176, parlem d'aquestes dues. La 162; la 162 és aquesta que han esmenat altres grups sobre l'actuació del Govern. Miri, quan vostè parlava m'ha vingut una idea que em dirà «no té res a veure», però com a exemple em sembla que és útil, per no parlar de l'argumentació que he donat als altres. Miri, fa uns pocs anys el Govern de la Generalitat va fer un recurs davant el Tribunal Constitucional contra uns determinats preceptes de la Llei pressupostària de Madrid, i va arribar un dia que el Tribunal

Constitucional va donar raó a la Generalitat i va dir que unes determinades partides –unes determinades partides– s'han de cedir a les comunitats autonòmiques perquè són temes de competència exclusiva de les comunitats autonòmiques. Jo vaig quedar tan satisfet –recordo– que fins i tot vaig publicar un article en un diari de gran circulació per explicar la gran victòria de la Generalitat. Sap què va passar? –bé, suposo que ho sap perquè vostè segueix l'actualitat pressupostària–, que l'any següent l'Administració central es va limitar a buidar aquelles partides. Quina aplicació té això? Ara imagini's, que jo crec que no passaria, però podria passar. Ara imagini's que nosaltres acceptéssim aquesta esmena, del peu d'igualtat entre el Govern i no el Parlament, tots i cadascun dels grups de l'oposició, perquè quedi clar que aquesta és una facultat que no té el Parlament, que individualment cada grup parlamentari pot presentar qualsevol iniciativa parlamentària a condició –demana vostè– que faci reduccions proporcionals de despesa. Ara imagini vostè de dir: «doncs, miri, com que jo sé que de la liquidació del pressupost que trimestralment ha arribat de fa molt temps, de fa sis mesos, doncs, que aquesta partida té un crèdit disponible ics, doncs, jo demano que la Proposició de llei que hem presentat es redueixi aquí» i que aleshores, com que ni vostè ni cap de nosaltres té possibilitat immediata de comprovar físicament –podríem dir–, pressupostàriament si és veritat això, que en aquell moment encara hi ha aquella disponibilitat, què passaria si el Departament corresponent digués: «doncs, miri, resulta que ahir vaig acabar d'esgotar fent unes aportacions, fent unes despeses a aquella partida». Podria burlar, podria ser un abús de dret fer això, que es possibilitaria pel fet que vostè tingués la possibilitat de dir que es faci disminució de partides existents. Per tant, em sembla que fins i tot és molt més operatiu, molt més net que el grup que vulgui presentar proposicions de llei hagi de justificar només allò que està al seu abast conèixer, que és major despesa, no una cosa que podria ser totalment inoperant. Ja sé que no el convenço, però crec que portat a la pràctica això tindria aquesta sortida de la mateixa manera que he explicat que per part dels grups de la cambra hi ha la sortida, i el seu Grup ho fa permanentment i molt lògicament, de fer la declaració verbal de dir «això, que es carregui al pressupost de l'any que ve», i no passa res, el Govern podria dir això: «escolti, miri, és que quan ens ha arribat a coneixement que vostès volien fer aquesta partida, ja l'havíem esgotada», i no serviria de res aquesta atribució.

Esmena 176, l'altra que vostè ha dit que hi feia molta pressió; l'esmena 176, és clar, fixi's que aquesta esmena 176 és relativa no als articles que prèviament discutia, sinó al 19, que és la recurrència de despeses en exercicis futurs. Però, de quines? De quines? Sí, sí, futurs..., però, de quina recurrència es tracta? Fixi's què diu el text: «El Departament d'Economia i Finances ha d'emetre informe preceptiu sobre» –i aquí és el que a mi em sembla que té un pes especial– «qualsevol disposició normativa de caràcter general que impliqui recurrència». Aleshores, una cosa fóra que vostès demanessin, com demanava el Grup Popular i per

això hi feia un torn en contra, que vostès demanessin informació al Parlament. Vostès diuen «no, no, informació al Parlament, no: el dret de veto». Aquest no és un tema d'informació; vostè sap perfectament, pel que he llegit, que una disposició normativa de caràcter general vol dir que necessàriament és publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, si és una llei; si és un decret, és exactament coneguda per tothom. Per tant, aquest no és un tema d'informació: és un tema de voluntat política, de no deixar fer al Govern allò que pot fer. Per tant, que no s'invoqui la informació, això que vostè diu, objectius, mitjans, calendaris d'execució, previsions de finançament, etcètera. No, l'important, al meu entendre –si de cas, perdoni'm si no és així–, de la seva esmena és, igual com deia a la senyora Montserrat, en el cas de vostè, la penúltima ratlla: l'informe previ favorable. I en això, per raó de ser, no hi estem d'acord, i per això hi votarem també negativament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Els serveis de la cambra, recollint el suggeriment que havia fet el portaveu de la majoria sobre el que succeiria de prosperar les esmenes 101, 112 i 113, han actuat amb la màxima celeritat i han arribat a la següent conclusió: l'eventual aprovació de les esmenes 101, 112 i 113 hauria d'implicar la supressió de l'esment de l'article 14 de la Llei 32/91, contingut en l'apartat 2 de la disposició final primera del projecte. I després, d'altra banda, el nou article 8 bis, que resultaria de l'aprovació de les dites esmenes, s'hauria de situar dins el capítol 1 del títol segon, tal com proposen les esmenes 112 i 113, i no dins el capítol 2 del títol 1, proposat en l'esmena 101. De manera que es procedirà d'aquesta forma.

Entrem en una sèrie de votacions. En primer lloc votariem aquestes esmenes que s'han esmentat per part de la majoria que serien votades a favor, que són les esmenes 101, 112, 113 i 137.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president, la 148 la vam votar ahir o no? Perquè aquesta vam manifestar també que hi votariem..., una d'Esquerra Republicana...

El Sr. PRESIDENT: La 148.

El Sr. ESCUDÉ: Això mateix, aquella d'afegir la paraula «social» a la infraestructura sanitària.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, que són la 101, 112, 113, 137 i 148. Conjuntament? (Pausa.)

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, conjuntament, se sotmetrien a votació les esmenes del Grup Popular als articles del 8 al 19, ambdós compresos.

El Sr. CARNICER: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Digui, el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Dir que, el nostre Grup, igual com vam fer ahir, no hi hauria objecció que es votessin globalment totes les esmenes, llevat de les esmenes que van de la 92 a la 97, incloses aquestes dues.

El Sr. PRESIDENT: D'aquestes, votació conjunta, però separada.

El Sr. CARNICER: Aquestes, de la 92 a la 97, en un bloc, i la resta d'esmenes de tots els grups, per a nosaltres, poden anar juntes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Els altres grups accepten aquest suggeriment?

Doncs, en primer lloc, es voten les esmenes 92 a 97, totes dues compreses.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 65 en contra i 20 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació la resta d'esmenes de tots els grups parlamentaris.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació procedirem a la votació dels articles segons Dictamen. Amb una sola votació? (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) No, el senyor Carnicer...

El Sr. CARNICER: Senyor president, quins articles anem a votar?

El Sr. PRESIDENT: Del 8 fins al 19, ambdós compresos.

El Sr. CARNICER: Bé, en el nostre cas els números 8, 13, 14, 15 i 19 en un bloc, i la resta en un altre bloc.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Els altres portaveus estan conformes amb aquesta fórmula de votació suggerida? (*Pausa.*)

Doncs es voten ara els articles 8, 13, 14, 15 i 19.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació la resta d'articles d'aquest bloc

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 65 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

Passem al títol tercer. Esmena d'Esquerra Republicana a l'article 20, esmena 179: té la paraula el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president, si li sembla bé, acumularia la 179 amb la 278, que totes dues tenen significació municipal. Bé, en tot cas no seria una acumulació perquè anuncio la retirada de la 179, perquè entenem que ja està, en tot cas, l'esperit està incorporat en el nou redactat de l'article 20 dels Pressupostos que avui, aquests dies, debatem, i passo a defensar la 278.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MORERA: Bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar, com cada any, un seguit d'esmenes a l'articulat, referides a aspectes municipals, bàsicament el seu gruix principal... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. MORERA: ...se centrava en propostes que venien procedents de la Federació de Municipis i d'altres de noves, però, en tot cas, el gruix era aquest. També, com gairebé cada any, la majoria no ha estat acceptada per la Mesa; la veritat és que les que ens han quedat vives són poques, són escasses, i es redueixen a aquesta, la 278.

En tot cas, centrant-nos en el que és l'esmena 278, dir que, bé, que Esquerra Republicana, tradicionalment ha reivindicat la creació del Fons de cooperació local de Catalunya. Entenem que aquesta és una reivindicació no només compartida pel nostre Grup, sinó per la resta de grups d'aquesta cambra, a excepció del de la majoria, fins aquest any, i entenem que això requereix i això necessita, a part de la seva regulació reglamentària i la petició d'informes de la Comissió de Cooperació Local de Catalunya, etcètera, entenem que per la seva importància, per aquesta reivindicació històrica i perquè entenem que, tal com han quedat les competències del Govern de la Generalitat referides a les hisendes locals, que a partir d'una sentència del Tribunal Constitucional queden molt limitades, pràcticament exigües, i que en tot cas l'única possibilitat que ens quedaria seria la regulació una mica «a la catalana» d'aquest Fons de cooperació local, entenem que el millor... —si les senyores i els senyors diputats em permeten—, que el millor seria que aquesta regulació fos precisament a partir d'un projecte de llei, no només un reglament, sinó un projecte de llei on es podrien establir els paràmetres objectius en els quals es manifestarien les possibilitats de repartiment d'aquest fons.

Nosaltres entenem que això s'hauria de fer durant l'exercici del 95 i que això, en tot cas, ajudaria o complementaria aquest petit esforç que es presenta per a aquest any, que és l'article 20 dels Pressupostos de la Generalitat, a l'articulat, en el qual s'instaura el Fons de cooperació local també per als ajuntaments, amb una modestíssima aportació de 4.000 milions de pessetes, però que en tot cas és l'inici, entenem, del que hauria de venir després, i que això quedaria millor reflectit en aquest projecte de llei que demanem.

És per tot això que demanàrem el vot favorable a l'esmena 278; en tot cas, recordar que tenia el número 301, però que ha estat canviada en el redactat original per la Mesa o pels serveis jurídics del Parlament.

Res més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Tenia el 304, senyor..., i ara és la 278. És que s'ha modificat el redactat per una nova redacció que suposo que als senyors portaveus no se'ls ha escapat.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, per part meua sí que se m'ha escapat, perquè, és clar, jo, el text que tinc de l'esmena 278, antiga 304, és la que aquí diu que on diu això diu una altra cosa, perquè, és clar, jo, el text que tinc parla de 50

milions de pessetes per al finançament de la celebració del Segon Congrés. Bé, en definitiva...

El Sr. PRESIDENT: Es va corregir i també es va repartir, eh?

El Sr. ESCUDÉ: Bé, doncs, a mi no m'ha arribat, dissortadament, senyor president. Però, bé, en definitiva, canviarem sobre la marxa l'argumentació, perquè, és clar, jo venia..., com deia el deixeble aprofitat, deia: «Jo, senyor mestre, venia preparat per rebatre el que se'm deia, no el que ara em diu que es diu.»

Bé, si se'm permet un segon, llegiré l'esmena, el que ha de dir. Diu que durant 1995 el Govern presentarà un projecte de llei que reguli el Fons de cooperació local de Catalunya, que s'hauria d'establir amb uns criteris objectius de participació dels ajuntaments, etcètera. Molt bé. Bé, sobre això em sembla que, el que es pot dir com a mínim són dues coses. Primera, que aquesta tan coneguda esmena conjunta presentada pel Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió té un apartat, l'apartat cinquè, que acaba dient que la distribució d'aquesta participació s'acordarà pel Govern previ informe de la Comissió de Govern Local de Catalunya. Uns i altres, el Grup Socialista i nosaltres mateixos, potser amb major èmfasi que el Grup Socialista, va explicar que aquest acord, aquest article 20 que, per altra banda, ha suposat la retirada de l'altra esmena que tenia viva el Grup d'Esquerra Republicana, era una ruptura d'un principi; per tant, era una ruptura filosòfica i per això el Grup Socialista la valorava molt positivament, però que, evidentment, i el senyor Farrés s'hi va referir constantment, els perjudicis, els conflictes que podria provocar l'aplicació d'aquest acord que avui dia forma part de l'article 20.

Tot això és possible, però en definitiva em sembla, senyor Morera, que estarem d'acord que estem en un primer camí i que, per tant, per part nostra, almenys, voldríem veure com l'aplicació, la realització d'aquest acord, què opina la Comissió de Govern Local de Catalunya sobre la distribució d'aquests fons abans de fer comprometre, ja des d'ara, el Govern a fer, a presentar un projecte de llei que reguli el Fons de cooperació local de Catalunya, que no sols, lògicament, hauria de regular, em sembla a mi, els fons procedents del Pressupost de la Generalitat, sinó també els fons procedents del Pressupost de l'Estat. Fins a quin punt un projecte de llei que presentés el Govern de la Generalitat podria afectar i implicar la distribució de fons procedents del Govern de l'Estat? Dic això perquè vostè suposo que no ignora que fa bastants anys hi va haver una picabaralla en el Tribunal Constitucional, entre el Govern... Doncs fa un any, jo dic..., el temps passa molt de pressa o molt a poc a poc, segons com vagi, però, bé, en definitiva, hi ha hagut una picabaralla entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat sobre quines facultats tenia la Generalitat, de caràcter normatiu, sobre la distribució d'aquest fons, i, si no estic mal informat, perquè a diferència de vostè jo no sóc expert en temes d'administració local, no va reeixir el posicionament de la Generalitat, o... Bé, vostè em fa un gest que va reeixir escassament. En definitiva, és molt complicat poder dir: «Sí,

doncs, farem una llei que regularà tot això», perquè falta veure, primera, si podem, i què hauria de dir.

En definitiva..., bé, un altre argument, si vol menor, però que també té la seva importància, almenys als meus ulls, és que utilitzar la Llei de pressupostos per crear obligacions d'actuació legislativa del Govern de la Generalitat en el futur em sembla que no és un mecanisme apropiat. Regulem partides pressupostàries, regulem aplicacions d'aquestes partides, regulem programes d'aplicació, però, bé, en definitiva, dir al Govern que faci un projecte de llei que, a més, s'ajusti a unes característiques que vostè diu i que a més a més és en matèria de difícil concreció i matèria que tot just ara, a partir del primer de gener, amb rodatge, ho posarem en marxa entre tots, em sembla excessiu i, per tant, votariem en contra, senyor president, d'aquesta esmena número 178 en el seu redactat actual.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Article 21, l'única esmena és la d'Esquerra Republicana de Catalunya, que porta el número 185. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena fa referència al tema de les retribucions del personal laboral, i del que volíem fer esment i volíem fer constar és que el que calia era una memòria explicativa en el fet que els complements... Perdó, aquesta és la dels complements, si no m'equivoco, era la dels complements. Del que nosaltres fèiem esment en aquesta esmena era que caldria saber i en quin moment..., i quines són les perspectives a l'hora d'establir aquests complements. Els complements poden ser un motiu de gratificació en un moment donat o un motiu d'increment o de millora de la qualitat del treball, però que té, si no ni ha uns criteris establerts a l'hora de determinar-los..., poden crear malesstar o poden crear futures alteracions en el si de les institucions. És per aquesta raó que presentem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El que a mi em queda el dubte de si ha defensat l'esmena 185 o la 186. (Pausa.) 186? Ja m'ho ha semblat; de manera que potser que defensés la 185, que és l'anterior. Vaja, si no és que la dona...

El Sr. PUIGCERCÓS: Perdoni, perdoni, és veritat.

El Sr. PRESIDENT: La podria donar per defensada perfectament, eh?

El Sr. PUIGCERCÓS: La defenso ara, president. A veure, quan en el debat d'ahir se suscitava, amb el portaveu del Grup de Convergència, senyor Escudé, amb el senyor Roc Fuentes, d'Iniciativa per Catalunya..., que feia la distinció entre el que en podríem dir «austeritat» i «restricció», aquesta és potser l'esmena que aquests dos qualificatius, aquests dos conceptes queden més diferenciats. Estem parlant que en els diferents increments no hi siguin inclosos els alts càrrecs. Nosaltres entenem que si parlem de congelació salarial, si parlem de contenció pressupostària, els que més clarament n'han de quedar exclosos són aquests càrrecs que

coneixem com a «càrrecs de confiança», els alts càrrecs. Entenem que en una administració que palesa..., i que reiteradament, quan hem demanat increments en diferents partides, o reiteradament els grups de l'oposició han demanat millores en aspectes de política social, nosaltres creiem que el concepte de «contenció» en el que podria ser política social no hi hauria de..., no n'hi entra cap –aquí sí que podríem parlar de restricció–, doncs, entenem que els alts càrrecs sí que en aquest cas, més que mai, han de tenir una congelació no per a aquests pressupostos –i em sembla que, això, ho compartiran els diferents grups de l'oposició–, no només en aquests pressupostos, sinó que hauria de ser ja una norma habitual, diguem-ne, de la casa. És per aquesta raó..., i aquí sí que voldríem fer esment, i ho repeteixo, i ho voldríem deixar molt clar el Grup d'Esquerra Republicana, que aquí sí que podem parlar de contenció i no de restricció. La restricció és allò que fa referència a política social o a aspectes que determinin a la majoria dels ciutadans o a tots els ciutadans; no en el cas aquest, que fa referència al que són els alts càrrecs, que creiem que el seu poder adquisitiu està molt per sobre de la mitjana, i en aquest aspecte pensem que sí que la contenció hauria de brillar en el punt més sublim del que són els Pressupostos del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra un xic accidentat en aquest conjunt d'esmenes, la 185 i 186, que ha defensat el senyor Puigcercós.

Quant a la 186, que és la primera que sota el pseudònim de 185 s'ha defensat, doncs, és clar, en definitiva, demana el senyor Puigcercós que també es contemplin a la Llei els criteris utilitzats. És clar, aleshores, jo l'únic que li puc dir sobre aquesta matèria és una objecció formal –i, per tant..., però no per formal menys sòlida– que la lletra c de l'apartat 3 de l'article 67 de la Llei 17/85, reguladora fonamental de la funció pública a Catalunya, especifica que aquests criteris s'han d'establir reglamentàriament. Per tant, no és el rang de llei on s'ha de fer, i ens sembla que mentre aquesta Llei no fos modificada s'hauria de respectar. I, per altra banda, és ben cert que reglamentàriament s'especifiquen aquests criteris, i tot funcionari coneix, o pot conèixer amb la seva consulta, quins són els criteris en virtut dels quals s'aplica el complement de productivitat. Una altra cosa –una altra cosa– seria la crítica que se'n fa, de l'aplicació i distribució concreta, amb noms i cognoms, d'unes persones determinades, o en les suposicions que sobre aquesta distribució es fan, etcètera. Però, és clar, això ja no és un problema legislatiu, sinó d'aplicació de la normativa. Per aquest motiu ens hi oposarem.

Una altra esmena, la segona que ha defensat vostè, la 185, és clar, és una esmena políticament perillosa, es podria dir, perquè obre el flanc de dir: «És que vostè no pensa ser mai alt càrrec.» No és aquest el cas: jo sé que vostè té l'esperit de generositat suficient per ser alt càrrec, quan pugui, sense cap ingrés addicional. Ara, consideració liminar al

marge, és clar, aquí hi ha una objecció que no té res a veure amb el tema d'alts càrrecs, però sí que té a veure amb el tema de retribucions, i és una objecció molt grossa; molt grossa fins al punt que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que durant una pila d'anys havia presentat esmenes a aquest tipus de retribucions, al final veig que –al meu juí, molt adequadament– ha deixat de fer-ho. Per què? Perquè, doncs, hi ha, senyor Puigcercós, una pila –una pila– de sentències del Tribunal Constitucional que especifiquen que els nivells retributius, tota la regulació de retribució de la funció pública és una matèria que pel seu volum al llarg de tot l'Estat, de totes les administracions, té una incidència considerable sobre la política econòmica del país i que, per tant, considera –amb raó o no, jo puc estar d'acord amb vostè, o podia estar d'acord amb Iniciativa, quan ho plantejava, que això no és correcte, que la capacitat d'autogovern de Catalunya hauria de passar també per tenir una capacitat d'actuació pròpia aquí, però en definitiva, avui per avui, la situació jurídica és aquesta– que el Parlament de Catalunya, la Generalitat de Catalunya no pot fixar uns criteris retributius diferents dels que estan fixats per a tot l'Estat. I estan fixats per a tot l'Estat en un document molt concret i un document molt similar a aquest: els Pressupostos generals de l'Estat.

Concretament, el Projecte de llei de pressupostos de l'Estat per a l'any 95, si no és que es modifica..., que crec que no, per la informació que en tinc per part dels senyors senadors, que, precisament, els nostres companys, o algun dels nostres companys, no són aquí..., sí, hi ha present el company Companys; doncs, són a Madrid, i precisament una de les coses que crec que estan fent és aprovar els Pressupostos generals de l'Estat. I en aquests Pressupostos –avui dia encara Projecte, m'imagino– hi ha un article, el 18.2, que explica quina és la retribució de totes les persones afectades per les retribucions amb càrrec a fons públic. I, això, nosaltres ho hem de respectar. I, per tant, es tracti d'alts càrrecs, es tracti de personal laboral, es tracti de qui es tracti, nosaltres hem de respectar –ens agradi o no ens agradi– els criteris que en virtut d'aquesta discutible, si vol, concepció d'unitat econòmica, unitat de mercat, sobre la qual incideix aquesta unitat de programació de grans línies macroeconòmiques d'Espanya, de l'Estat espanyol, doncs, ens impossibilitarien –i per altra banda seria titllat, evidentment, d'inconstitucional– que nosaltres acceptéssim aquesta esmena número 185. I per això, senyor Puigcercós, hi votarem de forma negativa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmenes socialistes a l'article 22: esmena 187, 188 i 189. El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Hi afegiríem la 193, la 195, la 200, 201 i 205, que són totes les esmenes que el nostre Grup té presentades al títol de personal.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: L'esmena 187 incideix de nou en el tema del complement de productivitat, i, en tot cas, nosaltres considerem que és millor que s'especifiquin en la Llei de

pressupostos les circumstàncies en què s'avaluarà aquest complement de productivitat, i nosaltres diem que s'ha de fer en funció de circumstàncies objectives, però relacionades directament amb el lloc de treball i amb la consecució d'uns resultats objectivament assignats per aquest mateix lloc de treball. Per tant, nosaltres és en aquest sentit, doncs, que considerem que s'ha de fer aquesta especificació en la Llei de pressupostos, i no fer una remissió a un altre text, que sempre és un element que complica la tècnica legislativa.

L'esmena 188 és una esmena d'informació, de les moltes que hi ha en el Projecte de llei de pressupostos, en aquest cas sobre un tema que ha suscitat periòdicament en aquest Parlament elements de controvèrsia, com pugui ser el coneixement de les hores extres i l'import d'aquestes en el..., evidentment, en aquest cas, en relació amb l'any 1995.

L'esmena 189 és la que parla de les retribucions de funcionaris que estiguin ocupant un lloc de treball que no sigui el seu o que no tinguin, diríem, tots els mèrits per ocupar aquest lloc de treball. La Llei de pressupostos preveu, el Projecte de llei que ens ha remès el Govern preveu que solament els funcionaris interins podran cobrar el cent per cent de les retribucions bàsiques i el cent per cent de les complementàries. Nosaltres diem que aquest mèrit o aquesta situació s'ha d'estendre no solament als funcionaris interins, sinó també als eventuais i a aquells possibles funcionaris en pràctiques.

L'esmena 193 fa referència a l'apartat tercer de l'article 25, referit a les pensions, i en aquest cas referit a les pensions dels consellers de la Generalitat. Aquest sí que és un clàssic, un clàssic per antonomàsia segurament, dels més clàssics —per dir-ho així— que hi ha en el Pressupost, com és la discussió que els consellers de la Generalitat només deixarien de percebre-la, la pensió, en el cas que tinguessin una altra retribució amb càrrec a fons públics. Nosaltres diem que aquesta retribució no solament ha de ser amb càrrec a fons públics, sinó que també ha de ser amb càrrec a fons privats. Els arguments són els mateixos de sempre; en el moment en què hi hagi una altra retribució, entenem que aquesta pensió hauria de desaparèixer.

L'esmena 195, en relació amb l'apartat primer de l'article 26..., és aquell article que fa que durant el 95 no es poden tramitar expedients d'ampliació de plantilles «llevat de...» Llavors, entenem nosaltres que si..., el que proposem és que la redacció sigui una redacció que digui que «si l'ampliació i creació de plantilles es deriva de l'entrada de noves inversions, l'increment de la despesa ha de ser finançant la minoració dels crèdits per a inversions del Departament o de l'entitat que ho proposi.»

Amb l'esmena 200 pretenem incloure en l'apartat, en la lletra a del 28.1, incloure una nova lletra a bis, on, entre les funcions del Consell Executiu, del Govern, hi hagi també l'assignació inicial del complement de destinació i el complement específic, compresos en el seu moment en els catàlegs dels organismes no catalogats.

I amb l'esmena 201, també, dintre d'aquestes facultats, entenem que hi ha d'entrar, allò, de manera..., per preveure

eventualitats que es puguin produir, qualsevol altra modificació que afecti els llocs de treball.

Finalment, l'esmena 205, la donaria per defensada, en la mesura que és un tema que el senyor Escudé ja n'ha parlat a bastament amb la senyora Rosa Barenys, quan han parlat de les subvencions. Es tracta del mateix tema; l'únic que passa és que l'havíem ubicat en un altre article, en funció d'una segona línia, per si de cas.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Quant a l'esmena 187, és similar, encara que va més enllà, a l'esmena 186, que havia defensat el senyor Puigcercós. Mentre el senyor Puigcercós demanava els criteris per establir els complements, aquí el Grup Socialista va més enllà perquè explica quin és el seu criteri sobre el que han de ser aquests criteris. I, és clar, jo —com en tantes coses— l'ergonomia no és una activitat en què excel·leixi, però bé, alguna experiència tenia de la meua joventut sobre l'estudi de la productivitat i dels ritmes de treball. A nosaltres ens sembla que relacionar, fonamentalment —em sembla—, com aparentment diu l'esmena socialista, el complement de productivitat amb el lloc de treball —amb el lloc de treball—, em sembla que no és massa adequat. En canvi, jo estic molt més d'acord amb el que diu la normativa que en aquests moments està en vigor, que diu que retribueix especialment el rendiment, l'activitat extraordinària i l'interès i la iniciativa. Perquè, és clar, basar la valoració de la productivitat en el lloc de treball pot crear encara molts més problemes, perquè el lloc de treball és molt específic; una cosa és la valoració del lloc de treball. És clar, llavors resultaria que hi hauria una resistència total a l'alteració, fins i tot d'una petita temporalitat, del treball a realitzar pels funcionaris, perquè, és clar, no es retribuïria el seu rendiment, la seva activitat, el seu interès, sinó que es retribuïrien els resultats de totes aquestes característiques personals en el lloc de treball. Per tant, em sembla que seria molt perillós i seria, fins i tot, diria, contraproductiu en alguns casos que acceptéssim aquest criteri. Però bé, com que li deia ja abans al senyor Puigcercós que la legislació actual preveu que això es faci per Reglament —i es fa—, em sembla que és suficient i no cal magnificar-ho posant-ho en una llei, i menys en la Llei de pressupostos.

Pel que fa referència a l'esmena 188, aquest tema de les hores extres ja ho vam comentar amb Iniciativa per Catalunya en un altre lloc. Vam donar l'argumentació del perquè cal i, en definitiva, aquí podríem limitar-ho al debat a discutir el tema de la informació trimestral. Ja saben quina és la posició nostra negativa quant a l'increment d'informació d'ofici, perquè —hi insisteixo—, a través dels diversos mecanismes que tots coneixen i apliquen sovint, es pot conèixer perfectament aquesta matèria com qualsevol altra matèria.

Quant a l'esmena 189, aquesta és una esmena d'aquelles també curioses, perquè realment quan hom defensa, o millor dit fa un torn en contra d'una esmena, té el seu criteri personal sobre la solidesa de l'argumentació que se li ha confiat,

evidentment com suposo que els passa a tots vostès. I precisament aquesta esmena a mi sempre em dona la sensació que la solidesa de l'argumentació és molt important i, en canvi, veig que el Grup Socialista, perquè és una especialitat del Grup Socialista, any rere any presenta aquesta esmena que parla d'eventuals i funcionaris en pràctiques. Aleshores, és clar, la resposta a mi em sembla aclaparadora. És a dir, el personal eventual i els funcionaris en pràctiques es regeixen per una normativa específica seva; concretament, el personal eventual, per un Decret, el 153 de l'any 87, del 4 de març, i que no ocupen vacants de places de funcionari. Per tant, no hi ha problema, no veig el recel, el perquè del recel del Grup Socialista. Personal en pràctiques, millor dit, funcionaris en pràctiques, es regulen per un Reial decret, el 456 de l'any 86, del 10 de febrer, i tampoc ocupen vacant. És clar, no ocupen vacant per una raó molt senzilla, perquè és que són funcionaris, estan en pràctiques, però són funcionaris. Per tant, no ocupen vacant.

Per aquests dos motius el nostre Grup s'oposarà a l'adopció també d'aquesta esmena 189.

Esmena 193. Sí, com deia el senyor Martí Carnicer, és una esmena que té una llarga tradició, que també ha estat presentada pel Grup d'Iniciativa. Imagino que també d'aquí a un moment el discutirem. Aquesta és una qüestió que es pot plantejar de moltes formes. Es pot plantejar des del punt de vista fred i formal de dir: «Ecoliti, la Llei de pressupostos, i també ho fem, evidentment, la Llei de pressupostos regula l'ús dels fons públics». Per tant, doncs, no tenim perquè regular els ingressos privats. Però, és clar, això em sembla que no seria excessivament correcte, perquè, amb raó o sense, aquest és un tema que se li veu una certa punta política, el fet que uns senyors consellers que passin a tenir la consideració d'ex-consellers, doncs, percebin unes determinades retribucions.

La realitat, i que sempre ens l'hem anat, més que dient, tirant pel cap al llarg de tots aquests anys els grups parlamentaris, a nosaltres ens sembla molt sòlida. Jo conec —conec— la circumstància d'una bona colla d'ex-consellers de la Generalitat —la circumstància en el món, en el terreny de la seva activitat postconselleril— i a alguna persona d'aquestes, fins i tot, m'hi uneix relacions d'amistat considerable i, aleshores, jo sóc conscient —i molts de vostès suposo que també, perquè, és clar, al llarg d'aquests quinze anys hi ha hagut diverses remodelacions del Govern de la Generalitat i avui dia ja són una bona colla de persones que han passat per aquesta experiència, i, aleshores, és clar, a mi em sembla potser perquè no havent treballat mai a l'Administració, potser és un altre tipus d'esperit, però, és clar, aquí hi ha una gran separació: la persona que ha estat vinculada, i que hi tornarà a estar, amb l'Administració i la que no. És clar, és molt fàcil que un funcionari, que una persona que tingui una característica funcional, no té cap problema un cop rellevat del seu càrrec, perquè hi ha, d'una forma molt important, per al funcionari, si més no, el dret de reserva de plaça, i, per tant, aquell senyor o aquella senyora sap perfectament que quan sigui rellevat pels motius que siguin del seu càrrec

pot tornar a l'Administració amb tota tranquil·litat. I és molt lògic, és molt just, que quan aquesta persona tingui retribucions, altres retribucions, amb càrrec a fons públics —és el cas del funcionari, òbviament— doncs que deixi de percebre aquesta pensió. No hi ha res a dir, perquè, per altra banda —i aquest és, em sembla, l'aspecte fonamental—, aquesta persona tindrà exactament l'ingrés ple que li correspon com a funcionari. I fins i tot, no voldria explicar-ho massa, perquè sé que hi va haver un estira-i-arronsa molt important i que vam fer algun any, el senyor Martí Carnicer ho recordarà, unes esmenes o un text que després, perquè això seguia la tònica de l'Administració general de l'Estat, que després en el curs del debat ho vam canviar, perquè ens va arribar informació que en els Pressupostos s'havia canviat. Després hi ha hagut sentències que... Bé, fins i tot, només apunto que em sembla recordar que hi ha alguna pila d'aquestes persones que puguin tornar, que tornin a l'Administració, que tinguin algun ingrés bastant considerable pel sol fet d'haver tingut un càrrec administratiu, millor dit, un càrrec polític en una administració pública com és la Generalitat. Ara, tota altra qüestió és, i que són la immensa majoria en el cas de Catalunya, tota altra, dic, és la qüestió del conseller de la Generalitat que, acabat el seu càrrec, ha de tornar a una activitat privada, perquè, com la immensa majoria dels consellers, com la immensa majoria, fins avui —perquè s'està produint un canvi de mentalitat, i seria molt interessant veure l'evolució del concepte que de la funció pública té el català mitjà—, bé, com dic, fins ara almenys la major part de consellers de la Generalitat i dels membres d'aquesta cambra i de la societat civil en general són persones que hem estat vinculades sempre al sector privat, al sector privat com a assalariats, sector privat com a empresaris o com a professionals lliures, especialment del terreny de professionals lliures en som molts dels aquí presents. És clar, aleshores és utòpic fer una equiparació entre el funcionari i el no-funcionari, el que torna al sector privat quan es tracta d'ex-consellers. Perquè un ex-conseller que hagi de tornar a aixecar un despatx de metge o d'advocat o d'enginyer o del que sigui, o que hagi de tornar a posar en marxa o reactivar una botiga o una explotació industrial, ramadera, turística o el que sigui, és molt difícil. Només aquells que ho han experimentat ho saben. I els que ho coneixem per experiència aliena ho podem afirmar. Moltes vegades un ex-conseller ha sacrificat la seva funció o la seva vocació política o ha hipotecat durant molts anys la seva possibilitat de supervivència econòmica futura. I, per tant, doncs, em sembla que no és just equipar el conseller, l'ex-conseller en aquest cas de la Generalitat, segons rebi ingressos de fons públics o fons privats. Per tant, doncs, i m'he estès una mica perquè és a la primera esmena que ha sortit d'aquest tema, ja demano al president perdó i faig propòsit d'esmena que en l'esmena 192 seré més breu, donaré per reproduït això, però em sembla que valdria la pena d'una vegada clarificar exactament quin és el posicionament de tothom en aquesta matèria.

Una altra esmena és l'esmena 195, que és una esmena que fa referència a la creació de plantilles en funcionament

de la posta en marxa de noves inversions. Aquest és un tema que potser conceptualment pot ser molt discutible, i ho és —el senyor Martí Carnicer ho discuteix—; ara, a la pràctica, crec que és molt positiu el fet que existeixi aquest article 26, perquè eximeix d'aquesta limitació fent una transferència o una variació, quan es tracti de noves inversions, perquè a la pràctica és dolent, crec, per a tothom que, després de l'esforç important que significa una inversió —obrir una escola, obrir un hospital, etcètera—, en el cas que vagi acompanyada de necessitat de personal, que aquesta activitat no pugui funcionar fins molt més endavant perquè hi ha una limitació a l'augment de despesa de personal i no s'hi pot contractar personal nou. I, per tant, amb aquesta cautela que s'ha de restar de les inversions es pot contractar. Dit amb unes altres paraules més planeres, senyor Martí Carnicer, vostè ho sap —ho hem dit moltes vegades—, nosaltres preferim que hi hagi un hospital que tingui personal per funcionar, que no pas que hagin pogut fer dos hospitals, que cap dels dos funcioni, perquè no puguem o no pugui el Govern de la Generalitat llogar suficient personal per fer-los funcionar tots dos.

Esmena número 200. L'esmena número 200 fa referència a l'assignació inicial del complement de destinació i del complement específic. Sobre aquesta matèria em sembla que no hi hauria d'haver problema. Potser és problema d'interpretació diferent que fem vostè i jo, o vostè i el Govern que ha fet aquesta redacció o que ens proposa aquesta redacció de l'article 28, perquè, és clar, l'assignació inicial en qüestió, aquestes assignacions inicials que vostè diu són incorporacions de nous llocs de treball, i, per tant, entenem i entén l'Administració de la Generalitat, en aquest moment, que són compreses ja en el punt a del mateix article. El punt a del mateix article, doncs, ja diu que correspon al Govern, a proposta conjunta dels departaments de Governació i Economia, l'assignació dels nivells dels complements de destinació i dels complements específics dels nous llocs de treball. Per tant, sembla que és sobrer aquest afegit o aquesta concreció.

Pel que fa a l'esmena 201, diu: «qualsevol altra modificació que afecti les relacions dels llocs de treball», és clar, si vostè veu que això ho afegeix com a lletra c amb un text que comença dient: «correspon al Govern, a proposta conjunta dels departaments de Governació i d'Economia i Finances», comprendrà l'oposició que li farà; oposició que identificarà de seguida de quin departament procedeix la font, perquè, és clar, la resposta és dir: «Escolti, aquestes modificacions no necessiten per a res, amb la legislació actual, d'acord amb la Llei 17/85, l'informe del Departament d'Economia i Finances, n'hi ha prou de la proposta del Departament de Governació». Per tant, el Govern en general, i molt especialment el Departament de Governació, no veu la necessitat que s'ampliï o que es limiti en aquest cas la seva actuació ampliant el nombre de consellers que han de fer aquesta petició conjunta.

I finalment, quant a l'esmena 205, el senyor Martí Carnicer ha dit que no hi insistiria —jo tampoc hi insistiré—, és una repetició d'aquella esmena que tan vibrantment defensava la

senyora Barenys, però sí que voldria aprofitar només per dir-li que aquí sí que almenys el text em sembla correcte, perquè aquí també han tingut vostès el mateix dubte que tenia jo amb les altres esmenes que hem discutit abans sobre el nombre dels treballadors afectats. I aquí sí que es diu que són les empreses de més de cinquanta. I també voldria dir al senyor Roc Fuentes que, malgrat l'argumentació tan brillant que m'ha donat, ells mateixos també han caigut en aquest dubte i també aquí, a diferència d'allà, especifiquen que són, precisament, les de més de cinquanta treballadors. De totes formes, amb més de cinquanta o menys de cinquanta ja saben quina és la nostra posició.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Prego als senyors portaveus que, immediatament després de la suspensió del Ple, s'atansin a la Mesa per celebrar una breu Junta de Portaveus.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i un minut.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, de la secretària primera i dels secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Muro, Sr. de Alfonso i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al debat de les esmenes de l'article 23. Esmena 190, d'Esquerra Republicana de Catalunya..., decau. (Pausa.) Esmena 191, del Grup...

El Sr. CARNICER: Senyor president, les esmenes, encara que no estiguessin presents els grups, mentre no es votessin es podrien guardar. (Remor de veus. Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Bé...

El Sr. FUENTES: Si és necessari, jo...

El Sr. PRESIDENT: Demana la votació...

El Sr. FUENTES: En fi, demanaria que es donés per defensada i que es voti en el seu moment... (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, deixarem sense efecte el decaïment. (Pausa.)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Doncs, la 190, el nostre Grup la dóna amb ardidesa per defensada, senyor president, amb els arguments que ja són familiars al portaveu de la majoria, perquè hem tingut oportunitats diverses de discutir-los amb intensitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, moltes gràcies, senyor president. Per donar fe fidedigna de les manifestacions del senyor Carod-Rovira i explicar-li, com ell ja sap perfectament, perquè ho hem comentat durant molta estona aquest migdia en l'interval de suspensió, que el text que proposa Esquerra Republi-

cana en aquest apartat cinquè de l'article 23, evidentment, sobre les retribucions de personal laboral, fonamentalment, no és massa diferent..., jo diria que és la mateixa idea; nosaltres parlem «que determinin les futures lleis de pressupostos», i Esquerra Republicana diu «que condicionin el que puguin determinar les futures lleis de pressupostos».

A nosaltres ens sembla que aquesta expressió, «que condicionin»..., què vol dir «condicionar»? I, per tant, malgrat que no hi tenim una objecció important en contra, preferiríem, creiem més precís i exacte i transparent el text que des del Govern ens proposen, i, per tant, fent-li confiança –com sempre–, votaríem en contra de l'adopció de l'esmena 190.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esmena 191, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies. Si m'ho permet la presidència, jo defensaria de la 191 a la 204.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Que són les esmenes corresponents a aquestes qüestions relacionades amb el treball i les retribucions.

Aleshores, l'esmena 191, que és una esmena en virtut de la qual nosaltres demanem, una vegada més, que trimestralment es trameti a la comissió corresponent del Parlament informació relativa al nombre d'hores extres i els departaments on aquestes es duen a terme, pensem que aquesta és una petició d'informació particular i especialment important, i ho pensem perquè nosaltres hem insistit, hem reiterat, ho hem defensat –i, evidentment, no ens n'hem sortit, perquè les nostres esmenes fins ara han estat rebutjades en aquest sentit–, que era absolutament imprescindible, en el procés de racionalització de l'Administració de la Generalitat, reduir dràsticament la quantitat d'hores extres que realitzen.

Som conscients que hi ha tasques molt concretes i determinades que en circumstàncies també especials o extraordinàries –que és el que defineix precisament aquest tipus de treballs– poden comportar, poden requerir la necessitat de fer hores extraordinàries, però no ens sembla, en absolut, que això pugui ser una pràctica general i generalitzada fins a uns extrems que es fan milions d'hores extres a la Generalitat durant l'any.

Pel que fa referència a la informació, a més a més ens hem trobat en situacions encara molt més curioses, i és que hem demanat reiteradament aquesta informació per les vies ordinàries que ens permet el Reglament i ens hem trobat a vegades amb informacions tan contradictòries com que se'ns han donat com a número total d'hores extres les que corresponen a un departament o al revés, és a dir que eren més les hores extres d'un departament que les que per una altra part, per una altra informació, rebíem com a total del conjunt de les hores extres de la Generalitat.

A més a més, cal dir que les partides corresponents a hores extres no es compleixen després, a l'hora de l'execució dels pressupostos, ni aproximadament. Hi ha departaments

on aquestes variacions arriben fins al 120% i en molts altres... –a l'alça, naturalment–, i en molts altres aquestes oscil·lacions van en molts casos més enllà del 50%. Tot això imposa, com nosaltres hem demanat, la reducció dràstica d'aquesta partida, la reducció dràstica d'aquesta pràctica i, sobretot, la informació i el control del Parlament.

Tenim –com he dit– altres esmenes en relació amb aquests apartats, i jo vull fer referència a l'esmena 192, malgrat que coincideix amb altres esmenes que s'han defensat i que han estat contradites pel senyor Escudé. Fa referència a la facultat establerta en l'article 25 que els consellers, quan deixen de ser-ho, durant divuit mesos puguin percebre una pensió, una retribució, en tant que no accedeixin a percebre-la amb càrrec de fons públics. Nosaltres demanem que això, també..., és a dir que deixin de percebre-la en el cas de retribucions que tinguin un origen privat. Que tinguin un origen privat, i el senyor Escudé ens ha parlat dels grans avantatges que tenen els funcionaris per poder-se reincorporar en igualtat de circumstàncies a la seva professió i, per tant, a les seves percepcions, i de les dificultats –certes en molts casos– que tenen, poden tenir els professionals liberals, els comerciants, etcètera, que deixen de ser consellers de la Generalitat o –per què no?– que deixen de ser parlamentaris per poder tornar a accedir a la seva professió, per poder tornar a accedir a un nivell d'ingressos similar.

Però el que no ens ha dit el senyor Escudé és un altre exemple, un altre cas que es dona i es pot donar, i és aquell senyor que deixa de ser conseller o que deixa la vida parlamentària i accedeix a una feina privada en la qual té unes percepcions que poden doblar o triplicar les d'un funcionari, i en canvi a aquest senyor continuarem pagant-li aquesta prestació fins als divuit mesos. Aquesta és una gran paradoxa, aquesta és una gran injustícia que es pot donar i que jo diria més, que es dona i que s'ha donat en molts casos. I d'aquí –hi insisteixo– la necessitat i la urgència d'aprovar, com dic, aquesta esmena que nosaltres demanem.

Les altres esmenes que nosaltres defensem en aquests apartats fan referència a l'oferta pública d'ocupació, per tant, el text parla de l'aprovació del Govern a proposta de la conselleria afectada, amb l'informe corresponent i previ de la Conselleria d'Economia. Nosaltres demanem també aquí la informació al Parlament, també demanem que la provisió de llocs de treball objecte de la corresponent oferta d'ocupació pública es realitzi d'acord amb el que està previst en els corresponents reglaments... Jo sé que això està previst efectivament en la Llei, però nosaltres pensem que és bo –tota vegada que aquí es detallen aquestes qüestions– que això consti també en el text articulat dels pressupostos, com la negociació col·lectiva amb les organitzacions sindicals de l'àmbit corresponent.

L'esmena 202 també torna a insistir en la necessitat de la negociació col·lectiva amb les organitzacions sindicals corresponents, d'acord amb el que preveu ja la Llei de negociació col·lectiva, i participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics. És a dir, el que pretenem aquí, ni més ni menys, és que es compleixi la Llei,

però, sobretot, a més a més, que quedi clarament establerta aquesta obligació en el text articulat.

Finalment, a les esmenes 203 i 204, en relació amb la integració en el treball de les persones disminuïdes i d'acord amb les previsions de la Llei estatal corresponent i de les normes pròpies de Catalunya, nosaltres demanem que almenys anualment es doni compte al Parlament del compliment d'aquestes obligacions, és a dir, de l'obligació que es pugui cobrir el 2% de la plàntilla, i, per tant, deixar un 3% de reserva de places per cobrir tot això; que es doni compte al Parlament de què ha resultat d'aquestes previsions; és a dir, no n'hi ha prou que es faci la previsió, sinó que pensem que és absolutament imprescindible que el Parlament tingui coneixement del resultat d'aquestes previsions, com s'han complert, com s'han materialitzat, com s'han ocupat.

En l'esmena 204, és clar, una vegada més, efectivament, aquí el nostre redactat —com diu el senyor Escudé— diu molt concretament que fa referència a les empreses de més de cinquanta treballadors, cosa que per altra part tampoc seria en absolut imprescindible, tota vegada que això ho diu la Llei, i nosaltres el que pretenem és que amb les exigències, sempre, a les empreses subvencionades, com és obvi, si gaudeixen d'aquests avantatges, si gaudeixen, en aquest cas, de subvencions —com hem dit ja en alguna altra esmena—, ens sembla absolutament de justícia que la Generalitat, com a contrapartida, pugui exigir el compliment d'aquestes quotes de reserva per al personal amb disminució.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Farem un torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes, de forma suau, quant a la duració, si més no, perquè, com explicava el senyor Roc Fuentes, hi ha algunes d'aquestes esmenes que ja han estat debatudes prèviament, aquest matí, entre el senyor Martí Carnicer i jo mateix, i jo hi afegiria que altres que ha defensat suara el senyor Roc Fuentes, doncs, ja també les hem tractades amb ell o amb altres portaveus pressupostaris d'altres grups al llarg del dia d'ahir i d'aquest matí, perquè hi ha una sèrie de temes recurrents que qui prefereix posar-ho en un article ho posa, i qui ho prefereix posar en un altre article, ho posa. Així, per exemple, la primera esmena, esmena 191, qüestió d'hores extres, aquest matí estàvem parlant amb el senyor Martí Carnicer del mateix tema, de l'esmena 188. Ahir no sé si era amb Esquerra Republicana o amb la mateixa Iniciativa per Catalunya que hi havia una esmena que parlava del noranta per cent de les hores extres, que deien en la discussió —eren vostès—, doncs, és un tema que ja hem plantejat i hem discutit.

El senyor Roc Fuentes ara hi afegia unes aparents contradiccions en xifres proporcionades per diversos departaments; em sembla recordar que això va ser objecte d'un debat a través de preguntes orals en el Ple amb la senyora consellera de Governació que... (*Veus de fons.*) En comissió? Doncs, en comissió, rectifico, però, en tot cas, almenys al nostre sentir, la informació que va donar la senyora con-

sellera ens va semblar molt sòlida, i aquestes aparents contradiccions eren realment aparents, no eren contradiccions.

Per tant, doncs, nosaltres donarem suport al criteri del Govern i, seguint la trajectòria que ja hem explicat en les altres esmenes, creurem i creiem que aquesta informació addicional no cal establir-la com a precepte pressupostari.

Quant a l'esmena 192, com bé deia el senyor Roc Fuentes, és un tema que aquest matí amb el senyor Martí Carnicer ens hi hem estès molt —especialment jo m'hi he estès molt—, perquè em sembla que és un tema important. Bé, jo voldria dir-li dues coses, senyor Roc Fuentes.

Primera, una de caràcter general: la defensa tan aferrissada que jo he fet de respectar aquest text no té res a veure amb incidents o situacions properes en el temps, sinó que respon a un interès per mantenir aquesta actitud de defensa dels consellers que procedeixen del sector privat.

Segona cosa que li voldria dir, senyor Fuentes: vostè té raó, vostè té raó quan ha fet aquesta objecció. Podria donar-se aquest cas, perfectament, que un ex-conseller que tingués unes fonts de finançament noves, importantíssimes; pensem que els consellers són persones que, per dots personals i per trajectòria política, tenen una capacitat d'ocupar càrrecs rellevants dintre de la societat, també això passa amb dirigents de grups de l'oposició i persones que han obtingut càrrecs representatius en el món municipal, per exemple, per no anar més lluny, i, per tant, doncs, això és possible i això em fa pensar —no hi insistiré més, perquè després diran que..., bé diran el que diran—..., el tema està que en altres casos sí, en altres anys jo he citat aquest exemple, de dir que «després de tot, un funcionari sap, almenys en principi, exactament les seves retribucions en funció del lloc de treball»; hi ha tot aquest problema que parlàvem, de sentències de tribunals sobre quina és la retribució que ha d'obtenir, etcètera, però, bé, hi ha una molt probable seguretat de saber quins ingressos té. Ara, en el sector privat, és real, en molts casos no se sap quins ingressos o almenys exactament quins ingressos té i es pot donar aquesta circumstància.

Vostè i jo procedim d'un món professional concret; jo tinc una edat bastant superior a la seva, i jo recordo, quan vaig començar la carrera, millor dit, l'exercici de la nostra comuna professió, doncs, vaig descobrir amb sorpresa al cap d'una sèrie d'anys una cosa que legalment era així però que cap advocat seguia, que és que s'havia de tenir un llibre de registre on, de cara a Hisenda, s'havien d'anotar totes les minutes que es feien. Jo, com que dissortadament vaig fer molt poques minutes, la meva infracció era molt petita, però realment ningú ho feia. I els advocats, amb perdó, o els metges, o qualsevol altre professional, potser amb l'excepció dels arquitectes, que no sé si ha canviat últimament —els arquitectes tenien un mecanisme de control col·lectiu, corporatiu, que cobraven, i em sembla que encara hi cobren, a través del col·legi professional—, no hi ha forma humana de saber quins són aquests ingressos. Especialment, en la meua època, quan existia el règim d'avaluació global, hi havia..., sí, sí, hi havia el règim d'avaluació global, que li'n podria explicar moltes coses, sobretot de cara a la ciutat de Barce-

lona, que els advocats de terra endins vèiem amb ulls sospitosos, el tema de les quotes, les primeres quotes i segones quotes, etcètera, dels advocats... Per tant, aquest és un fet real. I, per tant, pot passar bou per bèstia grossa; podria trobar-se que realment hi hagués una circumstància d'aquestes, però per aquesta circumstància no podem barrar el pas als altres.

Per tant, nosaltres, malgrat aquestes objeccions, mantenim el criteri tradicional que hem mantingut. Com que se'm fa mostra d'elements cronològics, intentaré abreujar, com apuntava.

Passem a l'esmena següent, que és l'esmena 198: és el tema de la informació trimestral; no m'hi allargo més, ja saben quina és la nostra posició.

Esmena 199: qüestió que ja hem debatut amb vostè el dia d'ahir, tema de negociació col·lectiva sindical. Des de la seva perspectiva ho comprenc, però també una vegada més li haig d'esmentar la Llei 7/90, del 19 de juliol, que especifica amb tota claredat què és allò que s'ha de negociar i què és allò que no s'ha de negociar amb la representació sindical. En tot cas, la provisió de llocs de treball ja es fa per reglament i, per tant, no cal incloure-ho en el pressupost.

Esmena 202: exactament tornem a ensopegar amb la mateixa pedra, aquí, amb l'article 28. És clar, la Llei, hi insisteixo, la Llei 7 de l'any 90, del 19 de juliol, determina les matèries objecte de negociació, i concretament l'article 32 diu que ha de ser o que pot ser objecte de negociació aquest tipus de classificació que vostè demana. Bé, ja ho diu la Llei, doncs, es complirà. No creiem que calgui enfarregar el text articulat amb una matèria, amb una disposició que evidentment no és de caràcter pressupostari.

Esmena 203: exactament el mateix, perquè en definitiva recull tot el que s'ha dit fins ara, explicant que tots els apartats anteriors a què s'ha referit en aquest article 28 s'han de donar compte al Parlament. Ja hem explicat quina és la nostra posició en relació amb la informació; tantes vegades ho hem manifestat que no crec que calgui insistir-hi.

I, finalment, l'esmena 204. L'esmena 204, com comentàvem aquest matí amb l'esmena 205, del Grup Socialista, és una repetició exacta, amb la variant d'especificar el nombre de treballadors, del que ja s'ha dit anteriorment, i, per tant, no crec que calgui insistir-hi.

Per tots aquests motius, senyor president, nosaltres, arribat el moment de la votació, votariem negativament aquest conjunt de set esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmenes del Grup Parlamentari Popular 194, 196 i 197: senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Per defensar les dues esmenes de l'article 26. L'apartat primer de l'article 26 estableix que, si l'ampliació i la creació de plantilles o la reestructuració d'unitats orgàniques deriven de noves inversions, l'increment ha de ser finançat amb despesa d'inversió. Manifestem que, i segur que coincidim en

la filosofia, la despesa pública mai és prudent minorar-la de la inversió, i sí d'altres dotacions per la major inversió que suposa la creació de plantilles.

I quant a l'esmena de modificació de l'apartat segon, «amb prioritat per als treballadors», nosaltres proposem «amb prioritat entre els treballadors», i és perquè queda indeterminat el valor i el significat d'«amb prioritat», no es concreten les condicions que han de concórrer per aplicar la prioritat i tampoc es concreta quan i qui fixarà què és allò prioritari. I en aquest sentit hem presentat aquestes dues esmenes.

Pel que fa a l'esmena número 197, de l'article 27, aquesta esmena intenta recordar, senyor Escudé, al Departament de Governació i al Departament d'Economia i Finances que, quan es parla de funcionament dels serveis públics essencials, hi ha en el Departament de Presidència el Comitè Assessor per a l'Estudi de l'Organització de l'Administració. Aquest Comitè, que en la pràctica no existeix, però en canvi disposa d'unes partides de despesa corrent improductiva i de dubtosa justificació, com la majoria de partides del Departament de Presidència, aprofitem perquè sigui, doncs, aquest Comitè qui treballi i qui assessori el conseller d'Economia per elaborar el seu propi informe.

Acabat el contingut del que acabo de dir, dono per defensades, doncs, senyor president, les tres esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Senyor Escudé, torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra de les tres esmenes que ha defensat la senyora Montserrat. L'esmena 194, molt breument, perquè aquest matí hem tingut el mateix debat amb el representant socialista en relació amb l'esmena 195; és aquella idea, senyora Montserrat, que nosaltres, almenys, preferim, potser no té massa presentació tècnica, però preferim reduir la inversió futura aplicant-li sufragar el cost d'un personal necessari per a una inversió que s'acaba de fer que no pas tenir dues inversions i no tenir personal que les pugui fer funcionar. El tema aquell que deia que preferim tenir..., és el cas, exacte, de l'hospital: preferim tenir un hospital i no fer-ne un altre de nou mentre aquest primer no funcioni, gràcies que hem reduït la inversió per pagar el personal d'aquest primer hospital, que no tenir dos hospitals magnífics i no poder-los fer funcionar perquè no podem contractar el personal.

Segona esmena, la 196: aquesta és una de les esmenes transaccionals, perdó, tradicionals..., no, no, no s'alarmi. És una esmena tradicional, i precisament la visita que ens fa el senyor Josep Curto m'ho recorda, perquè amb ell l'havíem comentat en diverses ocasions. Vostè, senyora Montserrat, diu: «Oh, és que no queda prou explicitat...» Oh, i tan clar que queda explicitat: «preferent» vol dir preferent. I dir que és «entre» vol dir que és exclusiu, i aquesta és la circumstància que sempre hem explicat i que ens sembla que és lògic i natural. Si vostè parla des de l'òptica —que ja sé que no hi parla, perquè vostè és d'una comarca relativament poc

poblada—, si vostè parlés des de l'òptica de Barcelona capital, sí que té un sentit, perquè amb la munió d'aturats inscrits a l'oficina d'ocupació, pot trobar especialistes de qualsevol professió, i, per tant, aquesta preferència, tant és dir «preferència» com que ha de ser entre ells, perquè ells ho poden ocupar tot. Ara, en molts altres llocs, començant pel Vallès Occidental i acabant per l'última comarca de Catalunya, geogràfica, doncs, es pot donar en moltes ocasions que una sèrie d'especialitats un xic difícils de ser molt esteses quant a personal qualificat, doncs, que no hi hagi possibilitat de trobar l'oficina d'ocupació corresponent, doncs, aquell electricista o aquell encofrador, o d'una altra especialitat..., i, és clar, posant aquesta expressió «entre» els treballadors, doncs, ens elimina aquesta possibilitat. Per tant, no sacrifica en absolut els treballadors aturats sense subsidi d'atur, sinó que es permet, precisament, en defecte d'aquests, la utilització d'altres persones. I aprofito per dir que aquí, probablement, hauria d'encaixar aquella esmena que voleïava en l'espai, d'Esquerra Republicana, que no sé on hi afegia «i, a més a més, els del PIRMI», per tant..., però com que ja la vam rebatre i crec que votar al seu moment, deixem-ho aquí.

I, finalment, a l'esmena 197 ens parla la senyora Montserrat de l'existència del Comitè Assessor: té tota la raó, existeix, aquest Comitè, encara que vostè després diu «sí, existeix, però no deixa d'existir», perquè té partides i no sé què més... Però, bé, en definitiva, jo li recordaria —potser no cal, perquè ja ho coneix perfectament— que aquest Comitè Assessor està regulat per un decret, el 173/92, del dia 12 de juliol, que explica quines competències té, i no té aquestes competències que vostè li vol fixar. Per altra banda, la llei fonamental a casa nostra, en la funció pública, la Llei 17 del 85, explica que l'oferta pública és preparada pel conseller competent i aprovada pel Govern. En cap cas hi intervé legalment aquest Comitè Assessor. Crec que el que existeix és una altra cosa, que és un comitè director, que no té res a veure amb el Comitè Assessor, però bé, en definitiva, el que vostès demanen creiem que no encaixa en absolut en l'oferta pública d'ocupació.

Per aquest motiu, senyor president, el nostre Grup, arribat el moment, votarà en contra d'aquestes tres esmenes que ha defensat suara la senyora Montserrat.

Moltes gràcies.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí. El senyor Curto, per què demana la paraula?

El Sr. CURTO I CASADÓ: En virtut de l'article 65.1, hi ha hagut unes al·lusions referides a este diputat per part del portaveu de la majoria, i voldria tenir una breu intervenció, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt breu, eh?, perquè ha estat citat més que al·ludit...

El Sr. CURTO I CASADÓ: És que, senyor president, si vostè ho recorda, «en la visita que ens fa el senyor Curto»..., i, és clar, tots, avui, tots los diputats i la presidència han vist que un determinat mitjà de comunicació ha publicat un espectacle desolador en una fotografia del que era el Parla-

ment en lo debat de Pressupostos d'ahir. Si entre els diputats d'aquí, que coneixem perfectament quin és lo desenvolupament del debat de pressupostos, que comprenen perfectament l'absència total del Govern i l'absència de molts de diputats, si nosaltres que comprem això alimentem esta sèrie de manifestacions, no ens estranya que els mitjans de comunicació facin crítiques a la falta d'assistència dels diputats.

En tot cas, senyor president, no es tracta de justificar-ho, però quan este diputat, este matí, demà al matí i passat demà al matí no vindrà a este Parlament, estic fent una tasca de diputat d'investigar, d'acord amb la meua obligació i amb la meua responsabilitat, a l'interior de l'Institut Català de Finances les possibles irregularitats en relació amb la política de crèdits i avals de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Passem al títol cinquè, article 30, esmena 206, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president: 206, 209, 211, 218, 221, 223, 231, 237 i 239.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Són esmenes que fan relació totes elles, temàticament, al tema d'operacions financeres: avals i crèdits.

A la primera, l'esmena 206, proposem la supressió d'un paràgraf en la lletra b de l'article 30.1, que diu: «Addicionalment, l'aval autoritzat l'any 1994 i no formalitzat el 31 de desembre d'aquest mateix any es podrà instrumentar el 95». És a dir que aquelles operacions financeres que no s'hagin formalitzat —els avals, en aquest cas— l'any 1994 podran ser formalitzades l'any 1995.

Això crea una situació d'una relativa indefensió per part del control d'aquesta cambra, en tant que ens quedem amb el dubte de si al moment d'aprovar el pressupost de 1994 les operacions que es van aprovar eren excessives —per tant, hi havia massa avals—, o bé la capacitat de gestió de la Generalitat o de l'organisme autònom corresponent —perquè això es repeteix en altres llocs— ha estat una capacitat de gestió tan disminuïda que no ha estat ni tan sols capaç de portar a terme les pròpies previsions financeres que s'havien portat a cap.

Per tant, entenem que no; que, si per a l'any 1995 fan falta més avals, el Govern faci una proposta en què es posi una xifra més elevada d'avals o una xifra més elevada de crèdits, però que en cap cas podem anar reconduint operacions autoritzades d'un any per l'altre, perquè això crea una situació, ho repeteixo, de total inestabilitat i de total desconeixement per part d'aquesta cambra de quina és la situació exacta.

L'esmena 209 i l'esmena 211 fan, d'alguna manera..., tracten del mateix tema: dels segons avals, dels avals solidaris... Aquesta és una polèmica llarga en aquesta cambra. Des del nostre punt de vista, no sempre els avals és necessari que siguin solidaris —primers avals—, sinó que en molts casos podrien també ser avals, diríem, amb un nivell de compromís més baix per part del Govern. Ara, entenem que hi ha situa-

cions en què això és possible, i d'alguna manera, també, la proposta que fem enguany és una proposta relativament més..., que assumeix, en part, per dir-ho així, que assumeix en part alguns dels arguments que des del Govern i des de la majoria s'han donat en algun moment.

Per tant, fem una aposta que diem: escolti, abans de fer cap aval discutim les condicions en què aquest aval pot o no pot ser solidari, discutim les condicions en què el Govern formalitzarà aquests avals i quines garanties en cada cas aquests avals representaran; discutim-ho, aprovem en la Comissió d'Economia i Finances una partida o un document que pugui lliurar el Govern, aprovem una normativa, i, per tant, tots sabrem en aquells moments quins són els avals i de quin tipus d'avals estem parlant. Si no, continuarem estant al ritme de decisions, diríem, discrecionals, per no dir, diguem, arbitràries, però sí que si més no discrecionals, en tant que podrem o no compartir els criteris que pugui tenir el Govern, però en qualsevol cas ens fa l'efecte que és necessària una norma que sigui totalment objectiva i que ens permeti avançar en aquest sentit.

Esmena 218: tornem a estar amb el tema de les informacions, trimestrals o no trimestrals, les que sigui, però jo crec que ja, des de la majoria, des del Govern, d'alguna manera s'haurien d'adonar de la necessitat que hi ha des d'aquesta cambra d'atendre les determinades peticions d'informació, és a dir, de donar aquella informació que els grups de l'oposició necessitem en aquell moment. *(Pausa. Veus de fons.)* No, que el senyor Escudé pugui estar atent; si no, després podrà dubtar en les seves respostes.

Esmena 221: estem, de nou, en el mateix cas que l'esmena 206; en aquest cas parlem de l'endeutament, l'endeutament autoritzat per al 94 i no formalitzat el 95. És a dir, si el cas dels avals era greu, això dels endeutaments ja és encara, podríem dir, el límit del que podríem sospesar. Si no ha fet falta un endeutament per portar a terme les operacions previstes el 94, deixem-ho estar, que aquest endeutament s'anulli, estarem satisfets, hi haurà menys dèficit, al cap i a la fi, i preparem-nos per veure el 95 i posem l'endeutament, el 95, que faci falta.

Esmena 223: el límit del crèdit de l'endeutament de Tresoreria. Ens proposa el Govern el 12: ens sembla que hauria de ser un objectiu per part del Govern intentar..., anar reduint el crèdit de Tresoreria, anar intentant assumir amb els propis recursos cada vegada una part més important d'aquestes despeses. Perquè, si no, entre altres coses, el que estem fent és que el forat cada vegada és més gros.

A finals de 1993 els crèdits de Tresoreria conjunts de la Generalitat arribaven gairebé al quart de bilió de pessetes: 250.000 milions de pessetes de crèdits de Tresoreria. Ens sembla que estem començant a ratllar els límits de l'aberració en el que són els crèdits de Tresoreria, pel que significa quant a costos i pel que significa quant a desequilibri de la hisenda de la Generalitat. Ens sembla que cal anar avançant, i una de les formes de fer-ho és que no es puguin fer determinats crèdits de Tresoreria, que no es pugui abusar d'aquesta figura.

L'esmena 231 torna a ser el mateix, els crèdits autoritzats i no utilitzats l'any 1994, en aquest cas referits a la Junta de Sanejament, que a més a més és un organisme que es caracteritza tradicionalment per no fer servir aquells crèdits que aquest Parlament li autoritza, fins arribar al límit que algun any..., podríem trobar algun any, diguem, ja executat, algun any passat, en què ni tan sols ha fet servir una pesseta del crèdit que en el seu moment li va autoritzar aquest Parlament. Per tant, ens sembla que és un d'aquells casos evidents que fa la prova de la demostració del que jo li deia al començament, que autoritzar això és, segurament, una aberració des del punt de vista jurídic, però evidentment el que sí que ho és és des del punt de vista econòmic.

Les esmenes 237 i 239: tornem a ser en temes d'informació. Jo em remetre al que ja hem dit no solament nosaltres en les diferents intervencions, sinó els diferents grups de l'oposició: és necessari que d'alguna manera el Govern es plantegi com normalitzar, com aclarir quina és la informació que falta en aquest Parlament, i portar-la perquè tots els grups puguem arribar a les conclusions que tenim la informació necessària per portar a terme el treball que el poble de Catalunya ens ha designat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Passo a formular el torn en contra amb relació a les nou esmenes que ha defensat el senyor Martí Carnicer, però abans voldria començar amb un doble oferiment de disculpes: al senyor Martí Carnicer i al senyor Josep Curto. Al senyor Martí Carnicer perquè he observat que havia paralytitzat l'al·locució defensiva de les seves esmenes en atenció que jo estava dialogant amb el senyor Josep Curto: no és una desatenció, o almenys aquest no és el meu propòsit, senyor Martí Carnicer; jo seguia la seva argumentació, argumentació que, per altra banda, ja ens coneixem mútuament des de fa molt de temps, i per altra banda crec que està una mica justificada per la reacció un xic visceral que m'ha semblat veure en el senyor Josep Curto amb relació a una petita broma que he fet sobre la seva presència sobtada, precisament en un moment que la senyora Montserrat debatia, presentava amb èmfasi una esmena que amb ell recordo que durant molts anys havíem discutit. Per altra banda, si hi ha un greuge comparatiu, també hauria de demanar disculpes al senyor conseller de Benestar Social, que ahir vaig fer exactament la mateixa expressió quan en el moment que estàvem acceptant una esmena que feïem referència al senyor conseller de Benestar Social, de sobte va comparèixer per aquí i també vaig dir la mateixa expressió.

Per part meua no hi ha cap implicació, no hi ha cap relació amb aquest mitjà informatiu que..., bé, desconec què diuen els mitjans informatius, però, bé, en definitiva, això és el que volia dir, perquè ningú, ningú, pugui sentir-se ferit per les meves expressions més o menys sarcàstiques.

Però anant al que ens ocupa, l'esmena 206, a Túnel del Cadí –algun altre any s'havia fet amb l'autopista Terrassa-

Manresa—, aquest és un tema que a nosaltres ens sembla lògic i natural. Si en l'exercici que estem acabant es va concedir —en aquest cas a Túnel del Cadí— un aval que no va ser utilitzat, el fet que ara, com diu el Projecte de llei, es pugui incorporar perquè estava autoritzat i no formalitzat el dia 31 de desembre, es pugui incorporar ara, no hi veiem cap dificultat ni cap mal. No ho va utilitzar, res no impedeix que ho faci ara; això no comporta cap despesa per a la Generalitat i, òbviament, facilita l'obtenció de recursos per part d'aquesta empresa, empresa que la seva existència facilita o tendeix a facilitar les comunicacions internes de Catalunya, i que crec que amb tot això que tots parlem de la necessitat del reequilibrament territorial és un element, si volen petit, però és un element important dintre aquesta tasca. Per tant, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Esmena 209: és una esmena d'aquelles no ja d'informació, sinó d'informació dura, que hem dit tantes vegades, perquè el que se'ns demana per part del Grup Socialista és que abans de procedir a la concessió de cap aval —no uns avals sensibles que ja han estat objecte d'esmena o de prevenció política, no: abans de procedir a la concessió de cap aval—, el Govern, diu, «procedirà a lliurar al Parlament per al seu debat i aprovació...» Vol dir que es deixa el Govern orfe de qualsevol capacitat de decisió. Si més no, simplifiquem, això és contrari a l'article..., ara no m'hi faria fort, em sembla que és el 39 de l'Estatut d'autonomia, quan s'assenyala que qui té la responsabilitat d'executar el pressupost és el Govern i no el Parlament de Catalunya com seria aquest cas, si s'acceptés aquesta esmena.

L'esmena 211: el tema del segon aval, em sembla que l'hem discutit prou; tindrem ocasió, suposo, de parlar-ne en l'esmena 210, del Grup d'Iniciativa. Aquesta és una qüestió que per nosaltres, que intentem conèixer la realitat del país, és bastant clara. L'economia, la situació econòmica d'una sèrie d'empreses fa que la possibilitat legal del segon aval no sigui eficaç en absolut davant de les entitats financeres, que necessiten i exigeixen una major garantia. Per tant, somniar que forçosament s'hagi de fer en forma de segon aval, crec que pot ser molt correcte conceptualment, des d'una visió restrictiva, però és totalment inoperant en el terreny de la realitat.

L'esmena 218 és una esmena d'informació. Hi ha un text..., i fins i tot em sembla que hi ha una esmena conjunta que vam entrar, sobre aquest tipus d'informació; en tot cas, el que ja existeix, d'una informació anual, és perfectament vàlid de cara a totes aquestes peticions d'informació que se'ns demanen, que aquí a l'esmena 218 se'ns demana en el terreny dels avals i a l'esmena següent, que ha defensat el senyor Martí Carnicer, la 221, se'ns diu..., perdó, la 221 no —sortirà més tard, em temo; crec que sí, perquè l'he vista—, a la 221 el que se'ns demana és una altra cosa, potser amb aquesta obsessió de l'exercici anual que no ens sembla correcte —per tant, tampoc l'acceptarem—, és que vol eliminar que l'endeutament autoritzat de l'any passat i no formalitzat el 31 de desembre d'enguany no es pot..., o sigui es pot, i per tant ens demanen que se suprimeixi, i per tant que no es pugui instrumentar l'any 95.

Aquí voldria destacar, com sempre, senyor Martí Carnicer, que aquí del que es parla és d'instrumentar..., o sigui que ja és una operació acordada, però no està instrumentat. Aquest retard en la instrumentació pot ser fruit de diverses causes, però com a mínim una causa positiva és que permet una adaptació a les canviants condicions del mercat i tenir una menor càrrega financera, segons sigui l'evolució dels tipus d'interès. Per tant, creiem que és útil que es mantingui aquesta possibilitat d'autoritzar dintre l'exercici —que l'autorització és l'aspecte fonamental—, però que no s'instrumenti, que no es materialitzi, a través del document jurídic corresponent, fins a l'any 95.

L'esmena 223 és el tema de les operacions d'endeutament per necessitats de tresoreria. És clar, el senyor Martí Carnicer diu: «el 12% que demana el Govern és excessiu, és tremendament excessiu; nosaltres diem que ha de ser el 7». Després tindrem ocasió de parlar amb el Grup d'Iniciativa, que, en una línia similar però amb un esperit encara més restrictiu, ens parla del 8. I perdonin-me potser la broma, nosaltres preferim sumar les dues propostes i mantenir el 12. (*Remor de veus.*)

Aleshores tenim l'esmena 231, que és la qüestió de la Junta de Residus, i aquí, curiosament, és de les poques vegades que veig una contradicció entre els grups esmenants. El Grup d'Iniciativa —tindrem ocasió de parlar-ne, m'imagino— demana que s'augmenti de 5.190 a 10.000, i, en canvi, el Grup Socialista demana que es quedi a 5.190 perquè no permet que addicionalment l'endeutament autoritzat l'any 94 no s'hi pugui instrumentar.

Bé, a mi em sembla, senyor Martí Carnicer, que és una contradicció, perquè, és clar, almenys he fet uns números molt senzills —vostè en sap molt més de números que jo—, però he dit 5.190 milions, més els que estan autoritzats pendents d'instrumentar de l'any 94 sumen 10.380,6. Per tant, la meua oposició serà a l'esmena d'Iniciativa, dir: escolti, no cal posar un import de 10.000 milions, perquè el que diu el text, la conseqüència del que diu el text, és que sigui una mica superior, 10.380. En canvi, a vostè, senyor Martí Carnicer, li haig de dir que, eliminant aquesta possibilitat d'acumular l'endeutament autoritzat per al 94 i no formalitzat, ho deixa a 5.190. I, en tot cas, em sentiria més a la vora del desig d'Iniciativa que la Junta de Residus, que té una tasca molt important, pogués disposar —com efectivament ja dic que disposa— de 10.000 milions de pessetes que no pas només de 5.000.

Després ve l'esmena 237..., ah, i aquí sí que recuperem aquella esmena que per un petit lapsus deia jo abans. Abans el senyor Martí Carnicer ens parlava dels avals i aquí es parla de crèdits; el contingut és el mateix, i, per tant, la resposta negativa també és la mateixa.

Finalment, pel que fa a l'esmena 239, també és un tema de tramesa d'informació que parla d'una informació semestral, de tota una sèrie d'entitats. És clar, vostès saben quina és la nostra posició, saben el caràcter trimestral amb què es va fent per part del Departament d'Economia i Finances i el Departament que controla les entitats gestores de la Segure-

tat Social i que, a més a més, hi ha un altre factor distorsionador, en aquest caràcter semestral que se'ns demana, que és que les entitats autònomes i empreses públiques efectuen un balanç anual. Per tant, no seria possible complir aquesta petició que es fa a l'esmena 239. Per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà, arribat el seu moment, a aquest conjunt de nou esmenes que ha defensat el senyor Martí Carnicer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmenes del Grup Popular a l'article 30, 207 i següents...

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes 207, 212, 214 i 217 en un sol bloc i després passaré a la 219, que pertany a l'article 31.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: A l'article 30 se'ns diu en l'apartat segon que els avals a què fa referència l'apartat primer han d'ésser autoritzats pel Govern a proposta conjunta del conseller d'Economia i Finances i del conseller del departament interessat. El Grup Popular entén que de cap manera el conseller pot delegar la signatura de l'aval corresponent, donat que la responsabilitat primera i més important recau en ell mateix, en el conseller d'Economia i Finances. Estem parlant, d'acord amb l'apartat primer, de límits molt importants —de 1.000 milions, de 2.715 milions de pessetes...—, quantitats prou importants com per evitar delegacions en la signatura d'aquests avals, davant la responsabilitat que això, evidentment, comporta.

L'esmena 212 modifica el límit del 3% de la quantitat global autoritzada, pel 2%, que preveu la Llei de finances públiques de Catalunya. I amb les dues esmenes, que es concreten en nous apartats de l'article 30, pretenem que es porti a terme un control trimestral tant en el relatiu a les autoritzacions de 1995 com en el volum d'avals en vigor, concretant els beneficiaris i els seus imports. La filosofia d'aquestes dues esmenes té com a objectiu la compareixença trimestral del conseller, a diferència del contingut en l'apartat 9, que parla d'una memòria trimestral explicativa.

Passo a defensar l'esmena 219, doncs, de l'article 31. L'apartat primer de l'article 31 ens diu que serà el Govern, a proposta del conseller d'Economia i Finances, qui emetrà deute públic per un import màxim de 95.500 milions de pessetes. L'esmena del Grup Popular modifica aquest primer apartat en el sentit que en lloc d'aprovar el Govern a proposta del conseller, sigui el Parlament qui aprovi a proposta del Govern. La nostra esmena afegeix que el Parlament fixarà les característiques de l'emissió del tipus d'interès i de la destinació a despesa d'inversió. Crec que era en aquesta esmena, a què es referia ahir el senyor Escudé, quan a un altre grup li contestava que al llarg del debat, doncs, en una esmena del Grup Popular parlàvem del tema de fixar el tipus d'interès i que nosaltres demanàvem que fos el Parlament. Vostès es preguntaran per què proposem aquesta modificació? Doncs, en primer lloc, perquè l'article 19 de la Llei de finances públiques de Catalunya preveu que sigui el Parlament qui aprovi —i ho diu textualment— «la

creació de deute públic o qualsevol altra apel·lació al crèdit públic». I, en segon lloc, perquè la Llei de finances públiques diu molt clarament que si el Parlament no determinés el tipus d'interès, aquest tipus seria establert pel Govern. Però la prioritat de fixar-ho la té el Parlament; per tant, el Parlament no pot renunciar a obligacions tan importants com aquesta. El projecte que vostès ens presenten invalida la mateixa Llei de finances públiques de Catalunya, perquè s'oblida que la cambra pot fixar, evidentment —com he dit abans— el tipus d'interès.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Farem un torn en contra a aquestes quatre esmenes que ha defensat la senyora Montserrat.

L'esmena 207 és una esmena que es repeteix any darrere any: és un tema potser de valoració diferent de qui vol dir a la signatura. Perquè, és clar, en definitiva, el que diu el text és que aquests avals han de ser autoritzats pel Govern, ha de ser a proposta conjunta del conseller d'Economia i Finances i del conseller del departament interessat per raó de la matèria, i aleshores diu: «i han de ser signats pel conseller d'Economia i Finances o per l'autoritat en qui es delegui expressament». Per tant, l'aprovació, la fa el Govern; la proposta, la fan dos consellers, i qui n'és responsable, de la instrumentació, és el conseller d'Economia i Finances. Que aleshores, per raons d'activitats, per raons de simplificació, d'unes determinades operacions es delegui la signatura en alguna altra autoritat, no veiem que sigui tan greu, com perquè també el Consell Executiu —com demana l'esmena— sigui qui ha de concretar aquest detall material de quina persona física signa en nom del Govern aquella autorització que en principi signa el conseller d'Economia i Finances. I, per tant, ens hi continuarem oposant.

L'esmena 212 és una esmena en què demana variar el percentatge màxim, el percentatge límit d'unes autoritzacions de determinades operacions de l'Institut Català de Finances. No és que s'hagi defensat gaire el contingut, però bé, en definitiva, es pot observar que la diferència és mínima perquè el Projecte de Llei del Govern diu 2,3% i el Grup Popular demana el 2%; o sigui, ens diferencien tres dècimes; no és tan greu tres dècimes..., bé, com que vostè no m'ha explicat per què s'ha de reduir i s'ha de reduir exactament tres dècimes, deixi'm mantenir el nostre criteri que potser deu ser més encertat el que diu el Govern. No ho sé, potser és millor el 2% que no pas el 2,3; però, bé, nosaltres, davant d'aquesta situació, mantindrem el 2,3.

Esmena 214: tornem a estar en la qüestió de la informació trimestral, no voldria insistir en aquesta cançó enfadada, ja sap quina és la posició nostra de no ampliar aquesta obligació mecànica i automàtica d'informació. En altre cas és la informació que a través dels mecanismes reglamentaris, doncs, tothom pot obtenir. I ara que hi penso, el senyor Josep Curto precisament ha explicat que s'absentarà d'aquesta cambra per utilitzar aquests drets de control i fiscalització,

que no li discutim en absolut; no d'aquesta matèria, sinó d'altres matèries, perquè utilitza correctament el Reglament –suposo–, l'article 13, la resolució o sentència del Tribunal Constitucional, etcètera. Res a dir, senyor Curto.

Finalment, l'esmena 219: deia la senyora Montserrat, em feia recordar que jo m'hi havia referit segurament perquè m'he referit a moltes esmenes, perquè realment és una esmena simptomàtica. És clar, la senyora Montserrat ens ha llegit aquí tota una sèrie de preceptes reglamentaris o legislatius. Però, és clar, primera part –ja veurà, fem dues parts; la meua crítica és doble–, d'una banda, és una crítica similar a la que ja feia al senyor Martí Carnicer quan deia que el Parlament havia de concretar cada aval o cada operació creditícia. En certa manera, amb un redactat diferent, és el mateix que fan vostès. Vostès diuen que qui aprova l'emissió de deute públic és el Parlament de Catalunya. Imaginin-se, aprovar l'emissió de deute públic, una operació concreta d'emissió de deute públic ho ha de fer el Parlament de Catalunya. Això incideix plenament, com deia abans el senyor Martí Carnicer, potser encara més directament que el que deia el senyor Martí Carnicer, en les facultats de gestió i aplicació del pressupost que estatutàriament té el Govern de la Generalitat. És clar, la senyora Montserrat ens llegia uns preceptes que deia –crec– qui fixa el nivell de l'endeutament, de l'emissió de deute públic, etcètera, és el Parlament. Evidentment, i per això estem aquí moltes hores discutint una sèrie de coses i entre elles, en aquests articles 30 i 31, totes aquestes qüestions. Ara, nosaltres entenem que de la manera que sigui, amb els nivells que sigui, amb els condicionants que es vulgui, amb els destinataris que s'especifiquin, un cop fixat per llei del Parlament, correspon al Govern aplicar-ho i no al Parlament.

En tot cas, senyora Montserrat –i aquí ve la segona part–, si jo hi feia referència com a esmena curiosa és aquesta, diguem-ne, presumpció que fa el Grup Popular, que diu: «no ha de ser el Govern, ha de ser el Parlament de Catalunya que fixi les característiques, el tipus d'interès i la destinació de despeses d'inversió». Realment en una economia de mercat, que avui dia d'una manera o altra ho són totes, el tipus d'interès no hi ha organisme públic enlloc del món que el fixi. (*Remor de veus.*) Vostè i jo, senyora Montserrat, podem acordar aquí el que vulgui, el que vulguem, sobre temes d'aquests. Però després, per exemple, –i era un tema que a nosaltres ens ha impactat fortament i suposo que potser no se n'ha parlat gaire o gens, però que també ha afectat la resta de membres de la cambra–, un organisme tècnic i internacional, un tal Moody's, ha rebaixat el rànquing de la Generalitat de Catalunya, i això ha fet que les condicions de les emissions de deute que faci l'Estat, doncs, tinguin un augment de cost. Ja podem dir nosaltres, amb tots els respectes a tothom, el que vulguem al Parlament de Catalunya, ja pot fer el Govern de la Generalitat el que vulgui, que és el mercat, són organismes financers els que controlen els tipus d'interès. Podrem especular amb les condicions d'unes entitats financeres o amb uns altres, unes contrapartides de dipòsits, però en definitiva, el tipus d'interès, les caracte-

rístiques d'una emissió, el fixa el mercat i normalment, fins i tot, un sindicat bancari creat a l'objecte d'aquestes emissions. Bé, no li haig de per què insistir, però em semblava que era una mica fer-se il·lusió que el Parlament de Catalunya és més important, que és molt important, però que és més important del que realment és.

Per aquests motius, senyora diputada i senyor president, arribat el seu moment nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquestes quatre esmenes que ha defensat la senyora Montserrat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'article 30.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo defensaré les esmenes 208, 210, 215, 220, 222, 224, 228 i 236, que són de l'article 30 i de l'article 31, però no són totes. La resta de les esmenes seran defensades pel senyor Farrés i la senyora Mayol.

Bé, jo començaré defensant l'esmena 208 i següents, que fan referència a una discussió, a un debat –jo no diria etern però sí en qualsevol cas reiterat– que es repeteix any rere any en els pressupostos en relació amb el caràcter dels avals. És a dir, nosaltres no neguem la possibilitat de l'aval solidari, però nosaltres pensem que l'aval solidari ha de ser en els casos d'entitats autònomes, corporacions locals o empreses públiques, i no acceptem que sigui tampoc en forma de primer aval. És a dir, el problema, el tenim sempre sobre el risc que ha d'assumir, que han d'assumir els avals de la Generalitat de Catalunya. I el senyor Escudé ens donava com a exemple la situació a casa nostra i, per tant, la utilització d'aquests avals, jo diria que un element a tenir en compte és els resultats d'aquests avals. I crec sincerament que aquest és un terreny en el qual la discussió sempre li serà desfavorable, senyor Escudé, perquè malauradament –malauradament–, si analitzem els resultats per a la nostra economia, els resultats per al desenvolupament de Catalunya de la política d'aval i crèdits de la Generalitat, el que podem veure és que no han complert des del nostre punt de vista la seva finalitat, que el que han aconseguit en molts casos és anar en detriment de les finances públiques, que no s'hagin atorgat amb les garanties suficients, no únicament amb les garanties de retorn, sinó amb les garanties de complir, de servir per a les finalitats adients, de complir amb les seves finalitats i, per tant, sincerament –sincerament–, que nosaltres atorguem els avals amb caràcter solidari o ens convertim, per tant, amb els primers i més exposats fiadors de qui rep l'aval, de cap manera és això una garantia que es complirà la seva finalitat. Al contrari –hi insistim–, des del nostre punt de vista, això no ha servit a aquestes finalitats, això ha servit per a una política en molts casos arbitrària i que, en qualsevol cas –ho reitero–, per a nosaltres no ha complert en absolut les seves finalitats.

Nosaltres demanem, també, en l'esmena 215 i en relació amb la política d'aval, un nivell més gran d'exigència en la informació tramesa al Parlament. El text de la Llei en relació amb els avals concedits per l'Institut Català de Finances

i l'Institut de Crèdit Agrari ja assenyala que s'ha de trametre una memòria explicativa trimestralment on han de constar les característiques de les operacions realitzades, la incidència sectorial, etcètera. Però nosaltres pensem que aquesta memòria forçosament ha d'incloure també el llistat dels avals concedits, dels avals autoritzats, dels pagaments efectuats, dels fallits, dels imports recuperats i del risc acumulat. És a dir, el Parlament de Catalunya té necessitat no únicament de tenir una memòria més o menys genèrica, sinó molt detalladament tot el resultat d'aquests avals, sense perjudici, naturalment, de les facultats que tenim els diputats d'aquesta cambra i que des del nostre Grup s'han exercit, s'exerceixen i es continuaran exercint per analitzar molt més a fons en el mateix departament la política d'avals, els avals en concret, els seus resultats, en definitiva, si s'han produït o no irregularitats en la seva concessió, en la seva gestió.

En relació amb l'article 31, «operacions d'endeutament», bé, nosaltres en la línia també del que hem defensat altres anys i en el que han defensat altres grups, pensem que l'endeutament autoritzat el 1994 i no formalitzat el 31 de desembre no té per què ser instrumentat el 1995. Si es preveu una xifra d'endeutament, aquesta ha de ser suficient. Nosaltres entenem que és suficient i, per tant, no acceptem el que fixa l'apartat primer de l'article 31.

Bé, en relació amb les operacions de tresoreria, jo li donaré una solució molt més fàcil al senyor Escudé. Joestic perfectament disposat, el nostre Grup, a retirar fins i tot la nostra esmena, que pensem i ho hem assenyalat perquè pensem que és el límit adequat, el del 5% en relació amb la tresoreria, a l'endeutament viu, i nosaltres, en qualsevol cas i amb ànim transaccional, acceptaríem perfectament el 7%. No cal que sumi vostè la nostra esmena i l'esmena socialista. Si vostè ho vol, nosaltres la retirarem i acceptarem que del 12% es quedi en el 7% que ha plantejat un altre grup.

Bé, el que no podem acceptar tampoc és el que assenyala l'article 31, l'apartat setè, en relació amb l'autorització a l'Institut Català de Finances per endeutament fins al límit pràcticament de 34.000 milions de pessetes. Home, jo vull recordar que això s'incrementa ni més ni menys que en un 50% de l'any passat a aquest any, i tenint en compte el que he dit abans, la confiança que malauradament els fets demostren que ens ha d'inspirar la gestió de l'Institut Català de Finances, de cap manera podem acceptar aquest increment tan extraordinari.

I finalment hi ha una altra esmena, l'esmena 228, també d'operacions d'endeutament, que és l'autorització al Centre de Telecomunicacions per a un endeutament de 1.000 milions de pessetes. Bé, jo vull recordar que és una institució de nova creació, que té un pressupost de 4.000 milions de pessetes, que a nosaltres ens sembla com a mínim suficient. I he de dir que aquestes dues esmenes les podem considerar alternatives, és a dir, nosaltres estaríem disposats fins i tot a retirar la nostra esmena a la totalitat si, com a mínim, aquesta facultat de l'endeutament de 1.000 milions es retirés, perquè el que no podem admetre és que una institució de nova creació tingui un pressupost que teòricament ha de ser l'ade-

quat i que, a més a més, en un 25% més es permeti incrementar-ho amb un endeutament de 1.000 milions de pessetes.

Bé, finalment amb l'esmena 236, a l'article 31, també a l'apartat 16, nosaltres el que pretenem en relació amb les obligacions dels organismes autònoms de remetre els seus projectes d'inversió previstos en els seus pressupostos al Departament d'Economia i Finances, nosaltres pretenem que aquests projectes d'inversió —que han de ser informats per aquests organismes al Departament d'Economia i Finances— el Departament d'Economia i Finances també ho trameti al Parlament.

Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Senyor Escudé, pot fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Farem el torn en contra d'aquest conjunt de vuit esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

En primer lloc, l'esmena 208, que retira el caràcter solidari. Senyor Roc Fuentes, vostè professionalment ha intervingut en operacions de salvament d'empreses, en el terreny laboral i en altres terrenys, per tant coneix realment quina és la situació del mercat dels crèdits. Vostè sap les dificultats que hi ha per a ajuts bancaris, financers en general, a les empreses amb dificultat. Vostè posi's la mà al cor —no a la cartera, que discutíem ahir— i digui'm quina empresa aconseguirà un suport financer del sector privat si l'aval de la Generalitat no és solidari. Per tant, ens sembla que el caràcter no solidari, que pot ser, perquè si vostè veu el text, l'apartat 3 diu: «El Govern pot determinar en cada cas el caràcter solidari o no solidari.» Ara, que vostè digui que sempre ha de ser no solidari, hi insisteixo: digui'm un cas en què això s'ha produït a gran satisfacció de l'entitat financera creditícia. Per tant, no hi estem d'acord.

Esmena 210, és a la mateixa qüestió que plantejava el representant del Grup Socialista en relació amb el tema del segon aval. En definitiva, el que va fent el Grup d'Iniciativa és debilitant, aigualint les possibilitats de reeiximent de tota una sèrie d'operacions de redreçament econòmic, perquè si suara hem parlat del no-caràcter solidari, ara tot seguit ja parlem que l'aval ha de ser, a més a més, segon aval; un segon aval no solidari, bé, vull dir, és difícil trobar alguna cosa que tingui menys valor que aquesta conjunció de circumstàncies. En tot cas, com ja hem explicat al Grup Socialista, nosaltres ens hi oposarem.

Esmena 215, esmena 215..., ah!, el tema de llistats. Vostès saben que hi ha —i vostè hi ha fet referència, hi va haver un acord sobre una informació específica sobre aquestes matèries, s'hi va comprometre el Departament d'Economia i Finances i crec que es complirà. Per tant, entenem que aquesta informació pactada..., que em sembla recordar que el senyor Saura hi havia intervingut, en aquest matèria, per arribar a aquest acord. Però bé, en definitiva, aquesta informació ens sembla suficient i, en tot cas, com en moltes altres ocasions, altres partides o altres esmenes hem dit,

sempre hi ha la submissió al control de la Sindicatura de Comptes.

Esmena 220: és la mateixa qüestió que plantejava en l'esmena 221 el Grup Socialista, aquest «decalatge» entre l'autorització i la formalització per instrumentació. Per tant, la mateixa argumentació em sembla perfectament vàlida aquí.

Esmena 222: el senyor Roc Fuentes ha aprofitat la imatge gràfica que donava la suma per dir: «Escolti, la retirem i quedarà en el 7.» Això, si més no, demostra, a part de l'habilitat dialèctica per mirar d'animar una mica els diputats i diputades defallents en l'atenció a aquest debat, per animar una mica la situació..., però, bé, en definitiva, també podríem dir que demostra que el 7, o el 5, o el 12 és una mica relatiu. En el cas nostre, que tenim plena confiança en el Govern, creiem que el 12 no és relatiu perquè si s'ha fixat el 12 és perquè les necessitats històriques demostrades fan veure la necessitat amb totes les dificultats que parlava el senyor Martí Carnicer, que indica una situació difícil, però bé, en definitiva, ens sembla més ajustada que altres xifres que vostès han barallat.

Quant a l'esmena 224, aquí el senyor Roc Fuentes ha dit que ui, s'ha de vigilar aquest organisme, l'Institut Català de Finances... Vostès l'estan vigilant extremament i extremament bé, però bé, és clar, que tot això es tradueixi en una minva, si compto bé, de 10.000 milions de pessetes justes del límit... Oh, això és el que diu, l'apartat 7 diu: «Que no pugui ultrapassar» —el Projecte de llei del Govern— «el límit màxim d'endeutament viu acumulat de 33.900 milions de pessetes», i vostès diuen: «acumulat» —és l'única cosa que modifiquen— «de 23.900 milions de pessetes». Treuen 10.000 milions de pessetes sense cap altra variació. Em sembla entendre que fa referència a la Junta de Residus, potser? (Pausa.) No? Bé, doncs ja tindrem ocasió potser de parlar-ne..., ah, depèn de l'any passat.

Bé, en definitiva, no se'ns ha justificat, prova d'això és que estem fent una mica de diàleg *off the record* amb el senyor Roc Fuentes sobre el perquè d'aquesta diferència de 10.000 milions. M'ha semblat entendre que aquest límit de 23.900 era el que hi havia en l'exercici anterior; és així? (Pausa.) Incrementat. Bé, raó de més que és un tema, una xifra molt aleatòria o molt poc objectiva.

Quant a l'esmena 228, és la mateixa que després suposo que veurem, que se l'han reservada el Grup Socialista, és la qüestió del Centre de Telecomunicacions, que per iniciar les seves actuacions en aquest apartat 10 se li concedeix la possibilitat que concertí unes operacions d'endeutament a llarg termini. El senyor Fuentes ha dit: «Miri, jo ofereixo una transacció: vostès retiren els 1.000 milions d'aquí i jo retiro l'esmena a la totalitat.» Jo li dic el revés, com que em sembla que la prevenció depèn de la manca d'informació nosaltres no retirem aquesta proposta, per tant vostè no retira l'esmena a la totalitat i arribat el seu moment —que suposo que hi arribarem un moment o altre— el meu company, el senyor Codina, li donarà amplíssima —suposo— informació sobre les actuacions previstes del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat.

I, finalment, pel que fa a l'esmena 236, pel que fa a l'esmena 236 tornem a estar una mica en aquell tema, senyor Fuentes, si ho recorda, que al matí —em sembla que era el matí— parlàvem dels codis d'identificació. Jo m'esgargame-llava dient-li: «Escolti, però vostè com vol pretendre una cosa que és purament interna, tècnica de la Conselleria, els números índexs, ficar-s'hi?» Vostè em dirà: «No, no, és que ho hem posat aquí perquè no sabíem on posar-ho», però és que ara aquí torna a sortir un tema similar, un tema que s'hi assembla. És clar, què diu l'apartat 16 —o què pretén?, no sé vostè com ho ha interpretat—, què pretén? Que es pugui exercir fàcilment un control —que tots entendrem, suposo, que és necessari— per part del Departament d'Economia i Finances, que és el responsable directe de les activitats econòmiques del Govern sobre els organismes autònoms no financers i les entitats públiques per vigilar que les seves operacions d'endeutament s'ajustin no sols als preceptes, sinó que en el temps no produeixin per acumulació sobtada una incidència desfavorable sobre les condicions de mercat.

Evidentment, si tots els organismes autònoms no financers i entitats públiques la seva capacitat d'endeutament que els va reconeixent al llarg de diversos apartats aquest Projecte de llei de pressupostos —i que espero que un moment o altre o un dia o altre s'aprovi— instrumentessin totes alhora, la mateixa setmana tota aquesta varietat d'endeutament en un mercat limitat com és financerament Barcelona, que és que fonamentalment on es col·loca l'endeutament de la Generalitat provocaria un encariment possiblement a curt termini de les condicions i tipus d'interès.

Per tant, és una bona mesura de racionalització que, d'aquesta autorització que tingui, se'n faci un ús coordinat i que no sigui mútuament desfavorable, i això ho pot fer Economia. I, per tant, és una comunicació interna que, quan vulguin utilitzar aquest dret que tenen, que ho conegui el Departament d'Economia i Finances, amb aquesta finalitat estricta; per tant, no veiem per què se n'hagi de donar, d'aquesta activitat de control intern, una referència al Parlament més enllà de la que habitualment li correspon amb la informació trimestral, etcètera.

Per tots aquests motius, senyor president, el nostre Grup s'oposarà, arribat el moment, a l'adopció d'aquest conjunt de vuit esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Farrés, quines esmenes defensarà?

El Sr. FARRÉS: Sí, gràcies, senyor president. Jo, si m'ho permet, faré una agrupació una mica heterodoxa, però per intentar fer una mica de dissabte. Jo dubto que aquesta heterodòxia..., no dificultarà la resposta del senyor Escudé, persona de coneixements enciclopèdics, que utilitza la lupa i el telescopi, és a dir, la seva afició als llibres i als forats negres amb facilitat, i, per tant, ho podrà també agrupar en les respostes.

Miri, és la 213, la 230, la 232, la 349, la 350, la 356, i retiraria la 233 i la 309, a veure si donem un...

El Sr. PRESIDENT: La 233...?

El Sr. FARRÉS: 233 i la 309. Aquestes dues, retirades, a veure si donem una mica d'ànim, perquè és que ens estan matant a pessics, senyor president. Més val que em clavi una trompada de cop.

Senyor Escudé, la 213: aval de l'Hospital General de Catalunya, no volem l'aval. Per què? Quan es va discutir, ja ho vàrem dir. Segona, en aquests moments hi ha un tracte de favor a favor d'aquest hospital; tracte de favor parcial. Si ho vol, li ho explico: s'estan derivant malalts que acudeixen als centres concertats i als centres de la Generalitat, i es deriven cap a aquest hospital. Aquest hospital no forma part de la XHUP, i això no és correcte en la legislació. Si l'ajuden per aquí, no li donin, a més a més, els avals. Primera qüestió.

Segona, 230, 349 i 350: fan referència a temes de Junta de Residus. Miri, nosaltres proposem passar de 5.190 a 10.000 milions de pessetes. Per què? Per fer front a les obligacions derivades de la Llei 6 del 1993, de regulació dels residus municipals, per fer front a tots els temes de recollida selectiva a poblacions de menys de cinc mil habitants, la instal·lació de deixalleries, les plantes de compostatge... Fa pocs dies el conseller va comparèixer; ens va explicar que estaven intentar acabant la normativa per regular això de les deixalleries, que finançarien fins al cinquanta per cent, que estaven... Escolti, tot això ha de tenir una traducció pressupostària. Facin-la, si us plau.

Més. Doncs, per al compliment de programes de residus especials, eh?, que puguin garantir les actuacions, no sols en tractament, que, aquí, vostès ens hi posen la planta de Constantí, sinó que prioritzin la minimització i la valorització dels residus, eh? Per tant, segon bloc.

Tercer bloc: endeutament de la Junta de Sanejament. D'11.500, passar a 22.500. Mirin, en aquest tema de la Junta de Sanejament, jo aquí tinc una acta de la Junta de Sanejament, de la sessió del 17 del X del 94, que va aprovar un pla d'inversions per al 95 de 38.347 milions de pessetes, i, en el capítol d'inversions reals del Pressupost de la Generalitat, només n'hi figuren 26.868. És a dir, aquí només hi ha la «tonteria» de 12.000 milions de pessetes que estan ballant. Llavors, en tot cas, nosaltres el que preguntem és: quines obres es retallen?; va endavant l'acord que es va prendre, no el representant de la Generalitat, sinó el representant de les institucions que formen part de la Junta de Sanejament?, i, en tot cas, si es treuen obres o es deixa de tirar endavant el Pla de sanejament, que es digui, i que es digui clarament.

De totes maneres, vostè ara ens demostrarà que això està absolutament previst, que votant-hi en contra és com anirà bé el país; nosaltres ho acceptarem, primera, perquè quin remei ens queda, i, segona, perquè nosaltres pensem que, com que per poder fer inauguracions l'any 96, cal deixar enraigades les coses del Pressupost del 95, i com que vostès tenen una pràctica pressupostària en què aproven un pressupost aquí i a l'hora de la veritat n'executen un que no hi té res a veure, contesti'm, per cordialitat parlamentària, prengui'n nota i facin-ho, si realment creuen que ho han de fer, i complir la resta de compromisos que tenen, tant amb les Juntes de Sanejament com amb el mateix Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Perdoni, senyor Farrés, però em sembla que he anotat malament les esmenes que ha defensat. La 250 i 256...

El Sr. FARRÉS: No, aquestes, no.

El Sr. PRESIDENT: Ah, són socialistes; de manera que...

El Sr. FARRÉS: Sí, fixi's, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: ...hi hauria una apropiació indeguda.

El Sr. FARRÉS: Sí, però, de totes maneres, hauríem arribat a acords, també, eh? 213, 230, 232, 349, 350, 356, i llavors hi ha...

El Sr. PRESIDENT: ...retirades la 233 i la 309.

El Sr. FARRÉS: Sí. De totes maneres, aquest nyic-nyic uneix la resta de l'oposició, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el possible per ser contundent i telegràfic com el senyor Farrés —no ho aconseguiré, evidentment—, si més no per la cortesia parlamentària que ell em demanava, però sí que seré molt breu, perquè moltes d'aquestes qüestions escapen, les que ha plantejat ell, a qüestions estrictament..., a aquell nyic-nyic, que deia ell, pressupostari, que és el que, malauradament o no malauradament, ens correspon en aquest moment. Després vindrà una segona fase que hi haurà esmenes a la totalitat, i vostè es podrà esplaïar amb totes aquestes asseveracions que ha fet i tots aquests raciocinis que ha fet a l'entorn dels pressupostos i de les actes de la Junta de Sanejament i de la resta.

Bé, en definitiva, esmena 213, vostè està en contra..., ho sabem perfectament: fa molt de temps que vostè..., vostè tindrà raó o no tindrà raó en les coses, però és molt fàcil saber quina és la seva posició perquè la diu sense embuts, sempre. Bé, aquí, en aquest tema de l'Hospital General, arribava fins i tot a les persones vinculades amb l'Hospital General, com recordarà, la seva oposició. Què li haig de dir? El que correspon: l'apartat permet, aquest apartat que vostè impugna, permet renovar els crèdits concedits per diverses entitats financeres, d'acord amb una autorització que hi va haver, un acord, un pacte en aquest Parlament, fins al límit que tenia l'any 93, que em sembla que és quan es va establir, que és de 2.000 milions de pessetes. Això és el que fa això: mantenir el risc màxim de l'article 2.2 de la Llei 5 del 93; no incrementar cap risc per a la Generalitat, i, per tant, entenc que els grups parlamentaris que vam votar favorablement allò, si no han canviat de criteri —que espero que no hagin canviat de criteri— mantindrem la mateixa actitud, de mantenir aquest nivell màxim de risc. El senyor Roc Fuentes crec que li ha explicat a quina persona em referia, no?, em sembla.

Bé, esmena 230: l'esmena 230 és aquella qüestió que ja comentava abans amb el representant socialista, dels 10.000 milions. Tal com està el text, senyor Farrés, no pateixi, perquè els dos conceptes sumats, aquesta quantitat no formalitzada, però autoritzada, sumada als 5.190 que preveu nominativament o literalment l'apartat 11, suma 10.380,6, que lliga, arrodonint, amb els 10.000 milions que vostè deia.

Per tant, crec que es compleix per part de la Junta de Residus; almenys, es compleix en la mateixa mesura que vostè demanava.

Esmena 232: vostè el que fa és, a la Junta de Sanejament, doncs, variar el nivell d'endeutament previst. La resposta és que el nivell sumat, de 17.000 milions, és el que es pot assolir dins el Pla de sanejament sense produir disfuncions en les despeses financeres, però, és clar, això no és gratuït. Hi ha uns ingressos que procedeixen d'unes fonts molt determinades i, per tant, hi ha d'haver una correlació entre aquests 11.000 i 6.000 —que són aquests 17.000 que els parlo— o aquests 22.500 que vostè demana sense haver sentit, en aquesta telegràfica intervenció, el perquè d'això. Potser sí que, amb detall i a poc a poc i explicant tot això que vostè ens deia, podríem arribar a treure l'entrellat que deuen arribar les seves elucubracions sobre aquests acords d'aquests 22.500 milions; m'ho imagino, però no ho sé, no se m'ha explicat, i, per tant, crec, en principi, que haig de donar més fe al que ens proposa el Govern que no pas al que ens proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Quant a les esmenes 349, 350 i 356, en definitiva, tot són diverses operacions de sanejament encarrilades a través de la Junta de Residus, i, és clar, la resposta, com vostè s'espera, és única i conjunta i paral·lela, en el sentit que en els respectius pressupostos de la Junta —això és el que ens diu, almenys, el Departament responsable, tutelador d'aquesta entitat—, doncs, estan previstos adequadament i que, per tant, doncs, no cal fer aquestes actuacions que vostè demana, perquè tot això, doncs, ja, aparentment, se'm diu que està previst, hi insisteixo, i a través de l'esmena, suposo que... —no ho sé perquè vostès en van presentar noranta-una, i després en van retirar una sobre la marxa, i això és un detall d'agrair—, d'esmenes a la totalitat de departaments i organismes autònoms, doncs, suposo que hi haurà ocasió d'aprofundir-hi, més que no pas aquí, que, en definitiva, com hem dit tantes vegades, es tracta —que per la seva numeració ja es veu— de disposicions addicionals que realment no afegeixen res al que és el text pròpiament jurídic i articulat de la Llei de pressupostos.

Per aquests motius, senyor president, nosaltres, arribat el moment de la votació d'aquestes esmenes, hi votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 216, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. PUIGCERCÓS: Moltes gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: L'esmena 216, que fa esment, concretament, a l'article 30, al punt 9, és la memòria explicativa de l'Institut Català de Finances, és una esmena d'addició. És a dir, fa referència, concretament..., és una esmena d'addició que s'hauria de fer a l'article 7. L'article 7 deixa molt clar que el Departament d'Economia i Finances ha d'inspeccionar les inversions finançades amb crèdits avalats per la Generalitat per comprovar-ne l'aplicació i la rendibili-

tat i ha d'instrumentar, si s'escau, les mesures correctores que siguin pertinents. En aquesta esmena d'addició, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya el que vol és que s'informi i que se'ns faci conèixer quines són aquestes mesures correctores. En el seu moment, quan l'Institut Català de Finances ha tingut aquests moments delicats que tots coneixem, o moments de dubte, o ombres de dubte, algunes més certes que d'altres, però de fet hi havia ombres importants i una opacitat important..., i tots sabem que no havíem de fer cas, com se'ns va dir sistemàticament des del Grup de la majoria, dels informes dels analistes, perquè el que importava era l'informe final de l'Institut Català de Finances, i tots sabem també que la banca, en aquest cas, o el que podria ser el concepte de banca pública o de crèdit públic, té una funció moltes vegades més social que estrictament econòmica..., podríem entendre que en el seu moment hi havia d'haver-hi unes mesures correctores. El que passa és que aquí se'ns diu que hi hauran unes mesures correctores, i el fons d'aquest debat, tot el debat que hi ha hagut reiteradament els darrers cursos polítics sobre l'Institut Català de Finances, era quines eren aquestes mesures correctores, què es fa des del Govern, què es fa des del mateix Institut per mesurar aquells avals o aquells préstecs que en el seu moment no van tenir la finalitat que havien de tenir o no van tenir les garanties que havien de tenir.

En el fons, aquest debat —ho repetim— no és un debat sobre la rendibilitat, mai ha estat un debat sobre la rendibilitat de l'Institut Català de Finances, i, si fos així, el grup o les persones que orientessin aquest debat amb aquesta orientació estarien equivocades. L'orientació, en definitiva, el debat sobre l'Institut Català de Finances és com fiscalitza el Govern, quin seguiment fa el Govern d'aquests avals i, en definitiva, de la memòria. Per tant, nosaltres creiem..., i en aquesta esmena el que demanem és que aquestes mesures correctores es facin arribar al Parlament, que se sàpiga quines són i que s'informi sistemàticament de quines mesures correctores, en cada cas, s'han pres. La vehiculació, no l'especifiquem, no demanem una compareixença trimestral a la Comissió d'Economia i Finances, ni demanem que es faci per escrit en un moment concret, però sí que volem saber quines mesures correctores, en cada cas, s'apliquen.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena parla del punt setè, que m'ha desconcertat una mica quan el senyor Puigcercós parlava de l'article setè. Fem referència al punt setè de l'article 30, que fa referència, que parla..., perdoni'm, parla d'aval. Aleshores, jo repassava, a veure, exactament, aquest punt setè, quin problema hi veu el senyor Puigcercós. El llegeixo; el punt setè fa una cosa molt clara i neta de la fiscalització d'aquesta operació, concretament diu que «el Departament d'Economia i Finances ha d'inspeccionar les inversions finançades amb crèdits avalats per la Generalitat per comprovar-ne l'aplicació i la rendibilitat, i ha d'instrumentar, si s'escau, les mesures correctores

que siguin pertinents.» Ara, això és perfecte. Ara, nosaltres entenem que amb prudència, amb necessària prudència això no pot ser subjecte d'informe genèric *urbi et orbi* a través d'una informació que no se sap ben bé on ha d'arribar perquè diu: «igualmente, informará del resultado de las inspecciones». Ens parlava de viva veu el senyor Puigcercós que feia referència al Parlament.

Miri, jo recordo que quan els temes de l'Institut Català de Finances han estat objecte de debat en Comissió la major part dels grups que han suscitat dubtes sobre aquesta matèria han estat molt curiosos a donar xifres, a donar informació, a expressar parers sobre operacions concretes, perquè això, senyor Puigcercós, és comprensible. Pensi que aquí fa referència a totes les operacions d'aval formalitzades en crèdits avalats per la Generalitat; per tant, és incidir en el moll de l'os de l'activitat empresarial d'una sèrie d'empreses que, per tant, aquestes inspeccions han d'arribar a aprofundir en molts aspectes confidencials de la vida, de la marxa de les empreses. I, per tant, almenys a nosaltres, senyor Puigcercós, ens sembla obvi que no és bo per a ningú, especialment per a aquestes empreses que poden trontollar i desaparèixer perfectament en funció d'una difusió desmesurada d'aquestes circumstàncies; circumstàncies que, en principi, doncs, les que hi tindríem interès són aquelles en què apareguin dificultats en la marxa, en la producció de *cash-flow*, en la situació enfront dels proveïdors, en la situació de morositat dels clients, etcètera... Crec que vostè, senyor Puigcercós, pot comprendre que això no és una cosa per airejar a la plaça pública, i per això jo voldria agrair a una sèrie de grups parlamentaris, i m'adreçava molt cap al sector d'Iniciativa per Catalunya perquè ho he vist en diverses comissions, que, si bé en comissió s'han fet unes consideracions no s'ha arribat mai al grau d'explicar «doncs, escolti, aquesta empresa va tenir un problema amb un client que passava això», perquè, realment, això és enfonsar l'empresa. Si es generalitzés la situació que tota empresa que demanés a través d'una operació d'aval l'ajut que moltes vegades molts diputats d'aquesta cambra han demanat per mirar de tirar endavant per a un sector sensible, per a una zona geogràfica marginada, haguessin de saber que cada inspecció, cada control que els fes fos airejat als quatre vents a la plaça pública, en el Parlament de Catalunya, em sembla que s'ho rumiarien molt i molt abans de demanar res.

És clar què es podria dir: miri, la por guarda la vinya i un poca-vergonya no hi aniria; un poca-vergonya no hi aniria però tampoc hi aniria un centenar d'empreses que amb l'ajut que moltes vegades s'ha reconegut o s'ha demanat per part de totes les forces polítiques em sembla que seria fer un flac favor a l'actuació de l'Institut Català de Finances a través de fer aquesta informació d'aquestes comprovacions, d'aquestes inspeccions que porta a terme, com qualsevol entitat financera realitza sobre la seva, diguem-ne, clientela.

Per aquest motiu, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena del Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 225, del Grup Socialista: el senyor Rañé té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Sí, senyor president. Aquesta és una esmena que el que pretén és substituir la referència a una empresa, a una corporació amb matriu alemanya, és la referència que es fa quan es diu: «concedir un préstec a Volkswagen, AG» i substituir-ho per la referència «a SEAT, SA», que és una empresa radicada a Catalunya i amb seu social a Barcelona.

El plantejament, evidentment, comportaria, tal com està plantejat aquí, que un préstec de la Generalitat es donés a una corporació alemanya, perquè, a la seva vegada, com aquí s'estableix, aquesta corporació alemanya ho invertís en una empresa catalana. Ens sembla que per economia és molt més lògic que la referència sigui que el préstec se li fa a SEAT, Societat Anònima, que és una empresa que tots sabem que el 100% del seu capital és propietat de Volkswagen, AG, però que ens estalviem que, a més a més, l'empresa matriu hagi de cedir-li a la segona empresa aquesta quantitat, cosa que, a més a més, ha succeït ja en altres inversions i ha provocat que quan Volkswagen, AG ha hagut de recuperar aquests diners el que s'ha produït és la venda d'actius de SEAT i, per tant, la pèrdua d'aquest pes d'aquesta empresa.

Entenem, per tant, que sembla lògic que sigui SEAT la que rebi l'ajut —ho repeteixo—, perquè ens estalviariem d'haver d'establir un control sobre una corporació alemanya, no el control sobre Volkswagen sinó sobre que Volkswagen invertís tots els recursos d'aquest préstec a SEAT per a la finalitat que està plantejada en el Pressupost, reforçaria la voluntat política de manteniment de SEAT com a empresa amb contingut propi i, a més a més, perquè, si més no, semblaria o pot donar la impressió que el Consell Executiu es fia molt més que li torni el préstec Volkswagen que no que l'hi torni SEAT, i això, la veritat, és que en aquests moments és quelcom que diu molt poc a favor del recolzament del Govern de la Generalitat vers l'empresa SEAT.

Per aquesta raó entenem que el lògic seria no fer esment a la referència de Volkswagen, AG i substituir-ho per SEAT, SA, que repeteixo que és una empresa ubicada a Catalunya i sotmesa a tota la legislació mercantil en la qual ens movem.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta aportació de 6.000 milions de pessetes, com indica el text de l'apartat setè, està destinada al manteniment de SEAT com a empresa per al disseny, la fabricació i la comercialització de vehicles automòbils. Per tant, queda amb meridiana claredat quin és el receptor autèntic final real d'aquest ajut.

Jo només li diria al senyor Rañé que el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat han participat en Volkswagen, Allgemeine Gesellschaft, en unes difícils, difícilíssimes negociacions, que han arribat a uns determinats acords d'ajuts per part de l'Administració central i per part de

l'Administració autonòmica catalana amb aquesta única finalitat.

SEAT –crec que no és cap secret– és una filial, jo diria en aquests moments, al 100% de Volkswagen, Allgemeine Gesellschaft. Per tant, no hi veig cap altra motivació que permeti acceptar aquesta proposta, que seria reiterativa, perquè concedir un préstec perquè SEAT pugui ser empresa de disseny, qui decideix si és empresa de disseny o no és Volkswagen.

Bé, jo no tinc per què explicar una cosa que els entesos i coneixedors del món de l'automòbil o del món de les finances coneixen perfectament quines són les condicions en què Administració central, Administració de la Generalitat i Volkswagen han establert aquesta operació de supervivència de l'empresa SEAT en el terreny del disseny, la fabricació i comercialització de vehicles, i només manifestar que aquesta expressió de nacionalisme financer o econòmic potser denota, si prospera i sembla que en alguns moments ha prosperat en alguns elements del nostre país, potser explicaria el perquè de molts daltabaixos que s'han produït i que es produiran a casa nostra en el món del teixit industrial.

Moltes gràcies, senyor president, i anunciar, òbviament, que votariem en contra de l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 229, també del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor Ferran, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: ...el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Jo agruparia en aquest cas, senyor president, l'esmena 229 i l'esmena 234.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FERRAN: Són dues esmenes de supressió dels apartats 10 i 15 de l'article 31, i les dues fan referència a operacions d'endeutament per les quals s'autoritza el Centre de Telecomunicacions de Catalunya i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a concertar durant l'any 95 operacions d'endeutament a llarg termini per quantitats de 1.000 i 4.000 milions respectivament.

Senyor Escudé –a vostè, el senyor Roc Fuentes ja li ha explicat en l'esmena 228 del seu Grup–, a nosaltres se'ns fa difícil acceptar aquests apartats que fan referència a la comunicació i a la televisió, perquè vostè sap que ha estat una constant el desconeixement –segurament per manca d'informació, que no se'ns ha tramès, evidentment– de tots els assumptes pressupostaris que fan referència a qüestions pressupostàries o econòmiques d'aquests àmbits. Ens hem queixat sempre, aquí i a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió també, de no tenir coneixement real del volum global d'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; ens hem queixat moltes vegades de no tenir coneixement del resultat dels comptes diferenciats de cada una de les emissores; ens hem queixat de no conèixer el cost individualitzat dels programes, etcètera.

Per tant, nosaltres creiem que no hi ha hagut prou transparència informativa o prou informació respecte a la gestió pressupostària de la Corporació i se'ns fa molt difícil –molt difícil– donar llum verda a uns apartats d'aquest article si no se'ns expliquen amb més deteniment i si no se'ns convenç, realment, de la utilitat i de la finalitat d'aquestes operacions i també de com es gestionaran aquestes operacions.

Per tot això seguirem amb molta atenció la seva explicació, senyor Escudé, la que ens faci ara o la que ens pot fer el senyor Codina, i després farem el que calgui.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Senyor Escudé, torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, farem el torn en contra d'aquestes dues esmenes, la 229...

(*La Sra. Mayol demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Perdó, un moment, senyor Escudé, perquè la senyora Mayol no sé per què demana la paraula.

La Sra. MAYOL: Senyor president, per agilitar el debat. És que l'esmena meua 235 és pràcticament idèntica a la del senyor Ferran o és molt semblant a la del senyor Ferran, i com que el senyor Escudé anava a fer torn en contra, si li sembla, jo faig la meua argumentació i ell pot fer el torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs la 235.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. L'esmena 235 té per objecte modificar la quantitat de diners per al possible endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Vostès aquest any han incrementat la capacitat d'endeutament de la Corporació en un 33%. Nosaltres el que proposem és que, donat a més a més que l'any passat ja vàrem aprovar, sense el nostre vot, l'autorització d'un endeutament a llarg termini per atendre insuficiències d'exercicis anteriors de 14.384 milions de pessetes, ens semblava que aquest any el que seria correcte, si més no, és incrementar l'IPC de l'endeutament de l'any passat, que pressuposava això, que hi haurà un endeutament semblant al de l'any passat més l'IPC, però en cap cas ens sembla justificat que hi hagi un increment de l'endeutament del 33%. Ens sembla desproporcionat i, òbviament, ja sabem que respon a una prioritat seva, però potser en fan un gra massa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Ara, agraïnt l'amabilitat de la senyora Mayol, per no repetir la meua intervenció, doncs, faré el torn en contra de les tres esmenes: la 229, que ha defensat el senyor responsable del Grup Socialista en aquest tema, i, en canvi, la 234, l'ajuntarem amb la 235, que ara ha defensat la representant d'Iniciativa per Catalunya.

Quant a l'esmena 229, ja és una qüestió que ja hem plantejat abans amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè l'esmena 228 d'aquest Grup Parlamentari és idèntica a la del senyor Ferran. Aleshores, aquest endeutament nosaltres entenem que és necessari per a la posada en funcionament. Ens

diu el senyor Ferran: «Escoltarem les explicacions perquè no sabem ben bé què és això.» Realment, hi ha temes que neixen malament, neixen d'una manera que sempre més arrosseguen al llarg de la seva vida —que en aquest cas espero que sigui ben llarga—, doncs, tot un entorn de reserves, cauteles i suspicàcies. Jo recordo, i ara ho comentàvem breument amb un nostre company de la Mesa, que va ser el ponent nostre en aquest Projecte de Llei..., perquè, és clar, el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat va ser un projecte de Llei tramitat i aprovat en aquest Parlament; jo ja recordo, i ell em comentava, evidentment, que ja l'actitud dels grups parlamentaris..., potser deu seu un títol així una mica rocambolesc, això de Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya té un aire jamesbondià potser, el fet és que aleshores ja tothom, em sembla, o gairebé tothom va fer esmenes a la totalitat i una gran quantitat d'esmenes que deien: «Oh, és que no sabem què és!, una cosa estranya, una cosa misteriosa.» I malgrat que el meu company, doncs, es va esforçar una i altra vegada i va donar tanta informació com va poder ser, o serà això o la ubicació, potser, a la Secretaria General de Presidència, semblava..., bé, no sé què va ser, però hi va haver un món d'incomprensió i de rebuig d'aquesta entitat.

I ara aquesta pobra, humil entitat necessària, entenem nosaltres, de regulació d'aquesta xarxa de telecomunicacions, doncs, arriba, fa les seves primeres passes pressupostàries i immediatament se li barra el pas dient: «No, no sabem què és això; res de res!» Se'ns ofereix, bé, se'ns ofereix dir: «Escolti, retirin-la, però després expliquin-ho bé, perquè llavors ja ho comentarem.» Bé, jo no sé què explicar-los més i confio —amb la confiança de molts anys de bona harmonia— que el senyor Francesc Codina els explicarà amb tot el detall, em temo que no els convencerà i que l'any que ve tornarem a tenir aquestes objeccions a aquest Centre de Telecomunicacions.

Jo recordo que una cosa similar va passar, que em sembla que fins i tot —no voldria dir disbarats—, em sembla que s'ha canviat el nom, el Centre Informàtic de la Generalitat. Hi havia, no ho sé, potser durant vuit o nou anys, any darrere any, de tots els grups, esmena a la totalitat del Centre Informàtic de la Generalitat; semblava que potser el seu directiu no gaudia d'excessiva bona premsa entre els grups parlamentaris, però bé, any darrere any, tothom carregava contra el Centre Informàtic de la Generalitat. I després això, aquesta moda, diguem-ne, va passar, el Centre Informàtic de la Generalitat ha anat fent la seva tasca necessària de promoció, de promoure, potser cada vegada més necessària, almenys en el sector privat, perquè aquí a Catalunya és de les zones de l'Estat que més ha entrat la mentalitat del bon ús de la necessitat de la informatització en moltes àrees de la vida, però bé. I ara em temo que amb això passarà igual: d'aquí a uns anys els nostres successors diran: «El Centre de Telecomunicacions de la Generalitat va ser una gran troballa», però ara com ara hem de ser realistes i ho haig de reconèixer: té mala premsa i, per tant, farem el que podem, però em temo molt que amb els nostres únics vots haurem

de tirar endavant aquest apartat 10, en què s'autoritza a aquest Centre de Telecomunicacions aquestes operacions d'endeutament.

Amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no diré que passa el mateix —evidentment que no passa—, però passa també una situació estranya. Tothom lloa en el terreny conceptual la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a mecanisme fonamental de renacionalització, de normalització lingüística, d'afermament de la personalitat catalana, i a vegades com més radicalment es dóna suport —i no miro únicament Iniciativa per Catalunya— a aquesta entitat, resulta que més intensament se li posen pals a les rodes, en el sentit... —entengui'm, senyor Fuentes—, pals a les rodes en el sentit de posar peròs, de posar dificultats, de decidir entrebancs —si ho vol dir vostè—, no, entrebancs tampoc, perquè..., intents d'entrebancs, en tot cas, als pressupostos d'aquesta Corporació.

És clar, el senyor Ferran ens deia: «D'això no sabem res, no se'ns explica...» Home, hi ha un pla d'inversions previst, i no sols previst sinó aprovat pel Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i hi ha algunes persones ideològicament vinculades al seu Grup que coneixen de primera mà, perquè hi participen plenament, aquestes activitats. Vostè sap, senyor Ferran, que hi ha un document annex als Pressupostos de la Generalitat exclusivament dedicat a explicar fil per randa totes les activitats financeres de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Igualment podríem dir-li..., bé, no, ho direm una mica diferent. Per tant, escolti, què més vol que li digui sobre això? Està explicat fil per randa, hi ha un contracte-programa, hi ha un pla d'inversions que hi lliga i també, com abans amb el Centre de Telecomunicacions —com fa tots els anys—, el senyor Francesc Codina explicarà detalladament, amb aplom, amb solidesa i argumentació el funcionament, les activitats financeres de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I probablement vostès no hi estaran d'acord, i aleshores passarem —i n'estem molt satisfet i ho compartim plenament—, ens passarem tot un any dient que és una meravella, però que és cara i que, per tant, està mal gestionada i la culpa és del Govern de la Generalitat, i aleshores en el pressupost de l'any que ve tornaran a sorgir esmenes de retorn, esmenes de modificació, etcètera.

Pel que fa a la senyora Mayol, l'argumentació que ha fet la senyora Mayol, pràcticament tot el que he dit se li pot aplicar. Potser podria fer l'excepció que diu: «És clar, veiem que hi ha hagut una reducció...», o sigui, que hi havia hagut un creixement important i, per tant, diu: «Home, es podria acceptar el que hi havia, més l'IPC», o sigui una cosa una mica mecànica, el cost de la vida sí, però més no. I per això aquesta xifra —m'imagino jo—, aquesta xifra de 3.120 milions reduint 880 milions lliga amb aquesta argumentació que feia vostè. No sé si hi ha afegit l'IPC o com ha comptat l'IPC, però està aquí.

Però és que això, el que li volia dir, senyora Mayol, és que el problema no és problema d'IPC, és problema d'una situació real i concreta de la Corporació, amb una expansió

important que ha fet, amb una competència que molta gent no se n'adona o no se'n vol adonar, d'una televisió privada que gaudeix d'uns avantatges, uns avantatges que es pot dir que no són tals avantatges i que comercialment no són avantatges, però realment són uns avantatges importants, perquè oferir –i no vull ofendre ningú–, oferir programació que no està al nivell que la sensibilitat i al nivell en molts terrenys que el nostre poble exigeix és evidentment molt més barat que fer el que fa la Corporació.

Per no ofendre ningú, però fer una comparació que em sembla que no afecta cap professional, el fet que un *Telenotícies* o un *Telediari* es faci amb una seriositat com poques vegades es veu al món, amb uns equips que voleien per tot el món, igual que a Catalunya, sigui quin sigui el seu pensament, la seva parla, el seu origen, vulguin conèixer què passa al món, sintonitza la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Si això es compara amb una televisió privada –vol dir més respectable–, que consisteix en l'esquema clàssic del presentador bust que llegeix un despatx d'agència, evidentment, és molt més econòmic. Bé, vostès coneixen perfectament quin és el cost d'aquest programa concret del *Telenotícies*. I no sols de la televisió de la Corporació, sinó altres televisions, la televisió pública, per exemple, la cadena 2.

Per tant, en definitiva, aquesta és la situació; potser m'he excedit en donar unes informacions que no són pròpiament pressupostàries, però per justificar que nosaltres donem donant suport, malgrat el cost important que això significa, a aquestes autoritzacions que en el Projecte de Llei de pressupostos el Govern creu, perquè s'hi ha compromès, perquè ha fet un contracte-programa, perquè ho ha aprovat el Consell d'Administració de l'entitat, que cal dotar l'any 1995, i per això, senyor president, arribat el cas, a aquest conjunt de tres esmenes nosaltres ens oposarem amb el nostre vot.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A l'article 31 solament queden dues esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, la 238 i 240. És així, senyor Fuentes?

El Sr. FUENTES: És així, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, ara té la paraula per defensar-les.

El Sr. FUENTES: I aquestes dues esmenes fan referència, l'una, a la tramesa d'informació al Departament d'Economia i Finances dels organismes autònoms, les entitats públiques i les societats mercantils amb participació majoritària de la Generalitat, i l'altra..., perdó, l'esmena 238... –reitero, senyor president, perquè em sembla que els meus oponents no ho havien sentit: 238 i 240–, deia que la primera fa referència a la tramesa aquesta d'informació de les entitats al Departament, i l'altra és una esmena genèrica, però ja amb delimitacions concretes d'informació al Parlament.

Jo he de dir que si a aquestes altures del debat jo no he estat capaç de convèncer el senyor Escudé de la necessitat de trametre aquesta informació al Parlament perquè puguem

complir adequadament amb les nostres tasques, dubto molt que pugui fer-ho d'aquí en endavant. Per tant, no reiteraré cap argument i donaré aquestes dues esmenes per defensades en els seus propis termes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Torn en contra, també molt breu.

A l'esmena 238, és un nou article que es pretén introduir. A la Llei de pressupostos del 93 ja es va considerar, literalment s'explicava que es considerava una norma de vigència indefinida, i aleshores en la línia del que dèiem al matí, per això entenem que no cal reiterar-la pel fet que no estigui literalment escrita, i que malgrat això –hi insisteixo– aquesta tramesa d'informació continua vigent, i espero i crec que el Govern ho continuarà fent, perquè –hi insisteixo– en aquella Llei de pressupostos ja es va declarar com a permanent. Vol dir que mentre –en tècnica pressupostària–, mentre expressament no es derogui aquesta referència a la Llei de pressupostos del 93 això s'ha de mantenir.

No sé –li ho reconec, senyor Fuentes–, no he comprovat si aquest manteniment apareix reflectit en aquesta disposició final primera, apartat 2. Però, en tot cas –ja li ho dic–, faig referència a la Llei de pressupostos del 93, que així s'expressava amb tota claredat.

Pel que fa a l'esmena 240, té raó el senyor Roc Fuentes, ens hem dit, ens hem intentat convèncer mútuament al llarg d'aquest debat; no ha estat possible; cadascú defensa la posició política del seu Grup, i, per tant, malgrat que és molt interessant tot el que explica en aquest llarg nou article 31 ter, nosaltres entenem que tot el que es demana la Sindicatura de Comptes ja ho fa, i crec que d'aquí a poques setmanes tindrem ocasió de repassar un nou compte general de la Generalitat en què veurem tot això, hi haurà les valoracions que lliurement pugui fer cadascú, però en definitiva, d'aquest material per al debat polític en aquesta cambra, se'n podrà disposar sense necessitat de fer tot això que vostè demana.

Per aquests dos motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció, també, arribat el moment de la votació, d'aquestes dues esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Entrem ara al títol sisè –són normes tributàries–, article 32. Hi ha esmenes del Grup Parlamentari Popular: 241 i 242.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Per anunciar la retirada d'aquestes dues esmenes en nom del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades. Moltes gràcies. El Grup Socialista té l'esmena 243. Senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. Agruparia la 243 i la 245; totes dues esmenes fan referència al tema de l'increment de tarifa de sanejament i del cànon de sanejament.

La primera, la 243, és una que ja la vam presentar l'any passat, demanant la supressió precisament de l'últim apartat de l'article, que diu: «Aquests valors» –referint-se als valors de l'ITS i del cànon de sanejament– «inclouen l'IVA». Nosaltres considerem que no està suficientment clara la possibilitat que dins aquests valors s'hi pugui incloure l'IVA. Nosaltres pensem que hi ha dubtes jurídics, que no sabem, no tenim clar si es pot o no incloure un tribut dins un altre o, dit d'una altra manera, formulat d'una altra manera: pot un tribut, com és el cànon de sanejament i l'increment de tarifa de sanejament, ser la base imposable de l'IVA?

Aquestes dues preguntes jurídicament tenen diferents interpretacions; hi ha informes contradictoris respecte a aquest tema, i creiem, al nostre entendre, que no és procedent incloure l'IVA dins d'aquests dos tributs. A més a més, a part de tota la problemàtica jurídica que això comporta, entenem que produeix una situació de discriminació important, perquè en el cas dels usuaris industrials –i no fem des del Grup Socialista cap valoració de si això és bo o és dolent–, però, en tot cas, en el cas de l'ús industrial l'IVA és deduïble i, per tant, les empreses que el cobren el poden deduir; en canvi, els usuaris domèstics –i aquí és on es produeix la discriminació– no poden deduir l'IVA. Per tant, a nosaltres ens sembla que per aquestes dues raons seria oportú que es suprimís aquest últim paràgraf.

I l'esmena 245 és relativa a intentar que s'utilitzi com a esglaonat del cànon de sanejament i de l'ITS el mateix esglaonat que possiblement s'aprovi per al cànon d'infraestructures hidràuliques, perquè així unificaríem criteris i ens sembla que donaríem oportunitat a complir una de les propostes que molta gent reivindica, que és la simplificació del rebut de l'aigua.

És evident que aquest apartat estricte, pel que fa a l'increment de tarifa de sanejament, no és cap dels punts inclosos en el conveni signat amb la plataforma, però nosaltres el proposem com a criteri unificador. I és el següent: pensem que l'esglaonat oportú seria bo que coincidís l'esglaonat de mínims entre l'ITS i el cànon d'infraestructures hidràuliques i proposem que entre zero consums, entre 0 i 3 metres cúbics/mes no paguessin ITS; entre 3 i 6, se'ls apliqués un coeficient de 0,8, i de 6 a 9, un coeficient d'1,2.

Ens sembla, per tant, que seria bona també aquesta possibilitat d'unificar criteris, i amb el que acabem de dir donem per defensades aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Procedirem a fer el torn en contra d'aquestes dues esmenes. Senyora Martí, si tingués la bondat d'escoltar-me, jo no paro quan algun interlocutor dialoga amb un altre, perquè crec que, a part que és just i perfectament legítim, és atenció al tema que discutim.

Però, bé, jo li demano atenció, senyora Martí, per una raó molt senzilla que la veurà immediatament. És clar, jo no he entès excessivament –per no dir que no he entès absoluta-

ment res– de la defensa que ha fet vostè de l'esmena 243, perquè, és clar, vostè ha fet unes elucubracions sobre si l'IVA hi entra, si l'IVA no hi entra, que si és possible un impost sobre un impost, si és possible que un impost compregui un impost, ho ha lligat amb la possibilitat de deducció de l'impost al sector industrial, etcètera.

Miri, senyora Rosa Martí, a mi em sembla que potser vostè del que no s'ha adonat és que en els treballs en comissió es va adoptar una esmena del nostre Grup, en aquest cas era una esmena que em sembla que no era conjunta amb el Grup Socialista, que era del Grup de Convergència i Unió, que precisament variava aquesta frase, i, per tant, ens sembla, senyora Martí, que no té cap sentit que el seu Grup demani a l'esmena 243 la supressió de l'expressió «aquests valors inclouen l'impost sobre el valor afegit», perquè precisament si vostè –i ara li faig la referència– es pren la molèstia de mirar el que diu l'article 32, tal com ha sortit de comissió, veurà que al final, després d'explicar els valors dels diversos usos a la zona A i a la zona B, diu: «aquests valors no inclouen l'impost sobre el valor afegit». Jo crec que això soluciona el seu problema; aquí es diu «aquests són els valors d'això». Si sobre això hi va o no hi pot anar l'IVA, és una cosa de més a més; aquí no hi ha l'IVA i, per tant, totes aquestes explicacions que vostè ens ha fet ens són sobreres i, en tot cas, evidentment, em sembla que fan supèrflua l'esmena de supressió d'una cosa que ja no hi és, que ha estat substituïda i jo entenc que estava o està en la línia conceptual del que vostè m'ha semblat que defensava.

I, finalment, pel que fa a l'esmena 245, que està també una mica..., bé, és un fragment també d'una altra esmena, l'anterior, la 244, del Grup d'Esquerra Republicana, vostè ja ha fet l'advertiment, i jo ja ho sabia perfectament, havia estat informat així, que el seu Grup no va acceptar alguns apartats o no ha participat en alguns apartats d'aquesta famosa declaració final de la plataforma unitària dels grups polítics, etcètera, en relació amb la tarifa de sanejament i el cànon de sanejament. Però, és clar, nosaltres sí que hi estem d'acord, i nosaltres entenem que és bo i és correcte que l'Administració de la Generalitat compleixi tots els aspectes d'aquest pacte i, per tant, nosaltres volem seguir aquests acords, tant pel que fa a la tarifa de sanejament i cànon de sanejament com pel que fa al cànon d'infraestructura hidràulica. Per nosaltres és una unitat, perquè incideix sobre el rebut de l'aigua. Bé, en definitiva, vostè sap, senyora Rosa Martí, vostè mateixa va ser la promotora de l'aplicació de la instrumentació d'aquest compromís de crear una comissió d'estudi del cicle de l'aigua i, per tant, jo espero que en el curs dels treballs d'aquesta Comissió, vostè, amb els nostres representants i amb els representants dels altres grups, podran intentar de bell nou arribar a un acord sobre, exactament, com ha de quedar la tarifa de sanejament i el cànon de sanejament, en la línia de la declaració final de la plataforma unitària, o en una altra línia, però almenys arribar a un acord.

En definitiva, doncs, per tant, per aquests dos motius expressats, molt diferents l'un de l'altre, el nostre Grup, arribat

el seu moment, votarà en contra de l'esmena 243 i de l'esmena 245.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*La Sra. Martí i Conill demana per parlar.*) La senyora Martí vol la paraula, per què?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, perquè el Grup Socialista retirarem l'esmena 243, perquè tal com ha dit, evidentment, el senyor Escudé, això va ser incorporat, però aquesta esmena havia quedat viva perquè va ser incorporat a partir d'una esmena que havia presentat el mateix Grup de Convergència i Unió. Per tant, la retirem perquè entenem que amb la incorporació del «no» se satisfà la iniciativa socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Esquerra Republicana també manté esmenes a aquests articles 32 i 33: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Agruparé les esmenes 244, 246, 248, 299, 304, 310, 352, 353, 354, 362 i 363. És a dir, un total d'onze esmenes.

Pel que fa referència a les esmenes 244, 246 i 248, les retirem, en tant que fan referència totes elles al cànon d'infraestructura hidràulica, i en el mateix Ple en què ens trobem ara, i després del punt dels pressupostos, es podrà debatre en la Llei del cànon d'infraestructures hidràuliques i, per tant, ja direm allà el que considerem oportú. En relació amb l'esmena 299, nosaltres hem presentat una esmena en la qual demanem que es faci un estudi que, de manera efectiva, pugui conduir a un relligament de la regió de l'arc mediterrani d'influència catalana. Aquesta esmena és una esmena que sorgeix del gran interès, almenys de paraula, que han mostrat diferents governants o governants en diferents estadis del nostre país i que contínuament estan abocant a la necessitat d'aquest relligament de la Mediterrània catalana. El problema és que aquestes paraules mai es veuen traduïdes en cap dels seus dos aspectes fonamentals: un, la vessant econòmica –i, per tant, esperàvem veure reflectit en els pressupostos aquestes declaracions– i, l'altre, en els aspectes territorials, i encara que no correspongui a l'actual defensa, volem dir que en el Pla territorial general, tot i que surt mencionat tot el que fa referència al relligament mediterrani en la part d'influència catalana, doncs, no hi ha mesures concretes que així ho puguin fer. Per tant, nosaltres, aquí, el que demanem en aquesta esmena és que es tingui en compte la necessitat de dotar econòmicament el que és aquest concepte de relligar de manera efectiva la regió de l'arc mediterrani d'influència catalana.

L'esmena 304 fa referència a una esmena que moltes vegades i en diferents versions ja han defensat el nostre Grup parlamentari com d'altres. En concret, aquesta esmena fa referència a la necessitat de promoure l'elaboració i l'execució d'un pla per tal que s'adeqüi al peatge de la concessionària Aucat, que és la dels túnels del Garraf, per tal que es rebaixi el seu cost de forma progressiva, i demanem nosaltres: fins

arribar a la gratuïtat total per als habitants de la comarca del Garraf. Bé, aquí hi ha una part que vostès entendran molt fàcilment, que és tot el que fa referència al que implica la pèrdua de competitivitat i el que implica l'increment dels desequilibris territorials quan hi ha uns peatges tan cars com els que ens podem trobar en els túnels del Garraf i, per tant, que signifiquen una marginació cap a les comarques que es veuen abocades a agafar aquesta autopista. Perquè les alternatives per a la gent que viu al Garraf són realment minses, i són realment minses perquè o bé poden triar una altra autopista que també és de peatge, o bé poden intentar –i dic «intentar»– circular per les famoses costes del Garraf, però la veritat és que des de la construcció d'aquesta autopista, les costes del Garraf s'han degradat molt, i que la carretera està en molt mal estat, en el qual pràcticament s'està abocant que hi hagi la utilització d'aquests túnels per totes les persones que viuen a la comarca del Garraf i volen desplaçar-se en direcció a Barcelona.

L'esmena 310 fa referència a la necessitat de planificar la recuperació dels danys naturals ocasionats pels incendis forestals. Aquesta la veritat és que és una esmena que estic segur que el Grup de la majoria pot defensar des de molts punts de vista, però si analitza bé el contingut de l'esmena, veurà que diu que es demana una «planificació de la recuperació dels danys naturals». Sens dubte és un avenç substancial, de cara als incendis o de cara a aturar els possibles incendis que es poden produir any darrere any en el nostre territori, el fet que enguany s'hagi incrementat la dotació econòmica –i surt reflectida en els pressupostos– per tractar els temes d'incendis. I sens dubte també contribuirà de manera important a la reducció d'aquests incendis el fet que s'hagi creat una comissió d'estudi que intervingui i que pugui discutir sobre els diferents factors. Però, si s'hi fixen, nosaltres ho fem amb efectes retrospectius. És a dir, és per a allò que s'ha cremat, per al que nosaltres demanem una planificació, no per al que vindrà, que considerem que ja surt contemplat en els pressupostos.

Però estudiant els pressupostos i estudiant la utilització que es vol fer d'aquests pressupostos, no hem sabut trobar –i potser el portaveu de la majoria ens podrà indicar on hem llegit de manera incorrecta– quan aquesta planificació tindrà ús i serà d'efectes retrospectius sobre els incendis ja produïts. Per tant, nosaltres hem pensat que era millor que mantinguéssim aquesta esmena i defensar que, tot i que hi hagi una millor dotació econòmica, no es tingui la temptació de dotar econòmicament de més diners la mateixa planificació, sinó la de reconèixer que s'han de produir uns canvis de planificació perquè així es podran fer també coses més interessants.

L'esmena 352 fa referència a la necessitat de «promoure amb els recursos suficients per al foment de la comercialització, l'ús i el consum de subproductes que s'obtenen en els processos productius», i hi afegiríem «industrials». Bé, com tots els diputats i les diputades saben, a Catalunya existeix el que s'anomena la Borsa de Subproductes; la Borsa de Subproductes, doncs, existeix per tal que els industrials pu-

guin establir un comerç entre els seus subproductes i d'aquesta manera, doncs, puguin convertir el que és un subproducte en una matèria primera d'un altre procés industrial, d'una altra indústria. Però quina és la realitat? La realitat és que existeix un desconeixement molt i molt exhaustiu dintre dels mateixos industrials. És a dir, si vostès consulten diferents industrials, que, efectivament, com quasi tots els països productius, generen subproductes, s'adonaran que gairebé no tenen coneixement de la possibilitat que tenen d'incorporar en una borsa aquests subproductes per tal que posteriorment puguin ser reutilitzats. Per tant, nosaltres, aquí introduïm una esmena per tal que es doti una major prestació econòmica dintre del crèdit que fa referència als residus, perquè es creï un cos d'informadors que siguin qualificats tècnicament i que puguin explicar les funcions que té aquesta Borsa.

L'esmena 353 fa referència a la necessitat d'incrementar els recursos per eliminar els abocadors il·legals. En l'actualitat, i serà en el pròxim curs, es crearà un programa mitjançant el qual es netegen —i de fet, s'ha començat ja a fer— els abocadors il·legals. Però, és clar, fonamentalment, el problema dels abocadors no és la qüestió estètica, que també, sinó que fonamentalment els problemes dels abocadors sorgeixen del filtratge de lixiviats, del filtratge dels diferents contaminants cap a sota. El que s'està fent amb l'actual tasca que es tira endavant per eliminar o per fer desaparèixer visualment els residus que s'aboquen en els abocadors il·legals és simplement el que podríem entendre com amagar la brossa sota l'estora: es fan operacions absolutament d'imatge, es treu el que es veu, però no es neteja en profunditat i, per tant, aquests abocadors continuen percolant, continuen lixiviant i continuen contaminant. Per això demanem un pressupost ajustat per als abocadors il·legals, perquè es pugui fer aquesta neteja real.

I, en darrer lloc..., no, en darrer lloc, no, la 354 fa referència a la necessitat de crear un crèdit específic sobre el tractament de les oliasses. Les oliasses o morques, com vostès saben, són la part pastosa que surt del premsat de l'oli; com vostès saben també, a Catalunya, a diferents comarques fan un bon negoci i un bon cultiu amb l'oli i amb l'oli d'oliva, i això fa que tinguem un nombre important de residus generats d'aquesta activitat. Què se'n fa, d'aquestes oliasses? No se'n fa res, no se'n fa res; en alguns llocs s'escampa indiscriminadament en el sòl, i això comporta un perill, diguem-ne, que fendrà, si atenem el radical que tenen, àcid, aquests residus, i el que s'està fent és estendre el problema que generen les oliasses. Per tant, nosaltres el que demanem aquí és que es faci realment un programa de tractament de les oliasses, que n'hi han diversos —a l'Estat espanyol n'hi ha alguns de molt avançats—, i crec que seria correcte, doncs, que es fessin aquí i que substituïssin aquestes basses que existeixen actualment i que no són permeabilitzades per d'altres que facin millor la seva funció.

L'esmena 362, jo diria que quasi és un clàssic, des de la nova legislatura i per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. En aquesta esmena el que demanem és que es tin-

gui en compte la possibilitat de soterrar les línies elèctriques: en anys anteriors vam citar el famós estudi Karolinska; actualment ja hi han més informes que parlen de l'impacte de les línies elèctriques, s'ha fet un estudi molt important per a les centrals elèctriques i per a les companyies elèctriques franceses, s'ha fet també un estudi a Montcada i Reixac, i hi ha un problema seriós sobre l'impacte visual, l'impacte ambiental, i sobre la salut..., aquí posa «salut mental»: això és un procés, diguem, típic de follet, el «mental» no sabem ben bé a què fa referència, i creiem no haver estat nosaltres mateixos el que ho ha escrit; de tota manera retirariem aquesta paraula, i al que fa referència és a això, a aquesta necessitat de soterrar.

I ara, a més a més, es produeix una situació en què tot això seria possible de fer, ja que en tot el procés d'electrificació que s'està fent en l'eix transversal diverses poblacions que s'han vist afectades han demanat aquest soterrament —em ve al cap, per exemple, el cas d'Espinelves, en què realment s'han pogut demostrar les millores que significaria que es poguessin soterrar aquestes línies. Cal dir també que en molts indrets d'Europa, doncs, aquestes línies ja estableixen..., ja existeix un programa anual per anar-les soterrant. Per exemple, a l'Estat francès —i això és una esperança, perquè a l'Estat espanyol sempre s'acaba fent el que es fa a l'Estat francès—, doncs, a l'Estat francès ja fa algun temps que s'estan soterrant 8.000 quilòmetres any, i demanem que això es tingui també en compte pressupostàriament, en aquests pressupostos.

I la darrera i última esmena, la 363, fa referència a la necessitat de fer un mapa sònic de Catalunya. Bé, hi ha alguns municipis que tenen establert aquest mapa sònic, també es veritat que cap d'ells o gairebé cap d'ells el compleix, però només els municipis més importants el tenen i, en canvi, els municipis més petits no el tenen. I amb la construcció de noves infraestructures, amb la construcció de noves carreteres, amb la construcció, en general, de diferents serveis es produeix un impacte sònic sobre la població, molt important, que no es té en compte. Creiem que s'hauria de promoure un estudi a favor d'aquests..., que estudiés aquests mapes, aquest impacte sònic, i, per tant, nosaltres demanem amb aquesta esmena que així sigui contemplat en els pressupostos d'enguany.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra a aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Portabella, excepte, com és lògic, a l'esmena 246 i 248, que n'ha anunciat la retirada —cosa lògica, perquè lliga amb un projecte de llei que algun dia o altre suposo que discutirem, un cop hàgim acabat el debat de la Llei de pressupostos.

Pel que fa a l'esmena 244, només haig de dir el que li deia a la senyora Rosa Martí fa una estona, en l'esmena 245. En aquest cas concret, a més a més, almenys a mí no em

consta que el Grup d'Esquerra Republicana s'hagi apartat d'aquest famós acord, que tan repetidament se n'ha parlat, sobre el rebut de l'aigua, sobre la famosa declaració final de la Plataforma unitària dels grups polítics i les administracions afectades per la problemàtica del rebut i del preu de l'aigua, de 28 de setembre del 94. Per tant, jo crec que Esquerra Republicana hauria de fer honor al compromís i, per tant, com que no s'ajusta —em sembla a mi, em sembla— a aquesta esmena que vostès han presentat, hi votarem en contra.

Pel que fa a l'esmena 299, pel que fa a l'esmena 299, com sap perfectament —i li podria explicar, si hi fos, el portaveu del seu Grup, el senyor Carod-Rovira, que n'és un autèntic especialista—, existeix un organisme, l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, que precisament, precisament, per encàrrec i subvencionat plenament pel Govern de la Generalitat, treballa en aquest tema en totes les seves diverses vessants: econòmiques, sociològiques, demogràfiques, etcètera (*veus de fons*)... Bé, senyor Portabella, li prego: parli amb el senyor Carod-Rovira quan el trobi, i veurà que li donarà amplíssima informació, perquè ell coneix fil per randa totes les actuacions, admirades per altra banda per ell, de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis.

Pel que ens referiríem a l'esmena 304..., és clar, ara entrem en el terreny un xic estrany —no diré demagògic—, un xic estrany dels peatges, els peatges. És clar, vostès demanen que el peatge d'una de les empreses concessionàries, concretament Aucat, vagi rebaixant-se de forma progressiva —diu— fins a arribar a la gratuïtat total. Però només per a unes persones: els habitants de la comarca del Garraf. Evidentment, em sembla que coincidirem, senyor Portabella, vostè i jo, que un túnel té dues sortides i té dues direccions —n'hi ha uns que van cap al Garraf i uns que vénen del Garraf—; aleshores, declarar-ho gratuït pels que vénen del Garraf i no pels que van al Garraf em sembla un xic injust. En tot cas, senyor Portabella, com ja li vam explicar —també jo mateix li vaig explicar l'any passat, que hi havia una esmena similar—, existeix un document, ai las, en llengua castellana —dic «ai las» per vostè, en el sentit que aquest document es titula, molt «rimbombant», *El pliego de cláusulas para la construcción y conservación y explotación de autopistas en régimen de concesión*—, aprovat, aquest *pliego* de clàusules, per un decret del Govern central, evidentment, de 25 de gener del 73, plec que té una clàusula —si no ho recordo malament, la número 42, exactament— que explica què s'ha de fer i què es pot fer amb el peatge de l'autopista de la concessionària corresponent. I en cap cas la Generalitat hi té la més petita intervenció. Per tant, li pregaria que a través de la seva diputada a les Corts Generals... —bé, que vostès i jo coneixem i admirem perfectament; no cal que perdem més temps donant voltes al tema—, doncs, que potser instés a aquesta actuació prop de l'Administració central. I, per tant, doncs, el que és segur és que en aquest text articulat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat no hi hauria de figurar.

L'esmena 310, el tema de la planificació... Això sí que m'ha sorprès una mica, perquè, és clar, tots els partits evolu-

cionem, i el que es defensava fa un temps potser avui no tots ho defensen o no ho defensem igual: evoluciona la societat i evolucionen moltes coses i, per tant, els estudiosos de la política, un dels entreteniments més divertits és repassar les declaracions programàtiques de tots els partits..., no sé, de l'any 77, o l'any 78, i el que es diu ara o el que s'ha dit al llarg del temps i el que es dirà en el futur. Realment és una lliçó molt instructiva sobre la continuïtat del pensament polític a casa nostra, i que m'imagino que passa a tot arreu del món. I allà on no passa és perquè no hi ha ni pensament polític, és purament una defensa d'interessos econòmics o territorials.

Bé, aleshores, jo recordo que fa no massa anys el representant màxim aleshores del Grup Parlamentari de vostès va fer una definició d'Esquerra Republicana —a mi em va causar impressió, perquè realment s'ajustava una mica a la concepció que jo en tenia, de l'antiga Esquerra Republicana, si més no—, que deia: «Esquerra Republicana és una conjuminació d'anarco-liberals». I, és clar, aleshores, si això no ha canviat, que crec que no ha canviat massa, que des d'Esquerra Republicana es demani planificacions en uns temes com aquest em sembla un xic fort. (*Remor de veus*.) Per tant, vostè mateix ha dit, vostè mateix ha dit... Bé, el senyor Rodri crec que hi estaria d'acord, amb mi, si més no (*remor de veus*). Bé, aleshores, és clar, vostè, senyor Portabella ha dit: «Sí, ja sé..., hi estic d'acord, que s'ha fet un esforç, perquè hi ha una dotació de partides...», però anava dient: «Fixin-s'hi bé, fixin-s'hi bé, jo demano planificació de no sé què..., retrospectiu...» —que suposo que deu ser «retroactiu», perquè «retrospectiu»..., podríem fer molta broma, sobre les situacions retrospectives, eh?, que podria ser sinònim de *démodé*, eh?, però, bé, no acusem ningú.

Bé, en definitiva, doncs, això és allà on volia anar jo: existeixen unes partides clares i concretes, augmentades, que vostè no ens ha dit que siguin suficients; vostè només ens demana la planificació. I aleshores entrariem en aquell debat d'experts, que és una manera de dir d'entrar en debat amb vostè, perquè vostè té uns coneixements tècnics impressionants sobre matèries mediambientals, però també hi ha altra gent en altres grups, o sense pertànyer a cap grup, que també tenen uns grans coneixements i no hi estan d'acord. En aquest tema dels incendis —i en aquesta Comissió a què vostè es referia crec que seria un bon document de treball—, suposo que el seu Grup, o vostè mateix, haurà rebut, com jo, una pila d'escrits d'experts de tot tipus, de col·legis, d'agrupacions, d'associacions tècniques, que tot-hom té la pedra filosofal en el que s'ha de fer en aquestes matèries. És clar, per això a mi em fa molta basarda, dir: «Sí, sí, doncs això no n'hi ha prou, de restablir la situació, els danys» —que és el que està fent la Conselleria a través d'uns decrets d'ajut que crec que han merescut general satisfacció—, «sinó que a més ho hem de planificar». Però, és clar, hauria de dir jo, a part de planificar o no planificar, planificar en funció de les aspiracions o els desitjos o les idees de qui? Per tant, en definitiva, jo crec que el millor és no complicar-nos la vida, i més tractant-se d'un document pres-

supostari, i, doncs, fer cas omís d'aquesta esmena i votar-hi en contra.

Per l'esmena 352..., sí, la 352 és una esmena també una mica especial..., millor dit, especial en el sentit que és molt oberta al subjectivisme, i que ja li accepto, i hi estic d'acord, que li hagi permès a vostè explicar-nos i demostrar-nos els seus coneixements sobre aquesta matèria. Però, és clar, fixi's vostè què ens diu: que, «mitjançant les modificacions oportunes» —que això és la introducció per poder-se admetre a tràmit i debatre's ara aquí en el Ple—, diu, «el Govern promourà els recursos suficients»! Suficients a criteri de qui? Vostè ens ha explicat molt dels problemes tècnics, i de l'interès del consum i l'ús, la comercialització, de subproductes dels processos productius..., però, és clar, vostè, que jo recordi, no ha esmentat ni una sola xifra, eh? Perquè, és clar, és una cosa molt aleatòria, s'hauria de fer un estudi molt aprofundit, hi ha subproductes de naturalesa molt diferent —i no cal que li ho expliqui, vostè ho sap perfectament—, amb un interès econòmic molt variable d'un subproducte a l'altre... I, per tant, doncs, acceptar-li, com podríem tenir la temptació, una disposició addicional que digui, doncs, que s'hi dediquin els recursos suficients, aquí no seria un forat negre dels que parlàvem al matí, però podria ser una cosa, doncs, un xic envitricollada, doncs, veure quina quantitat de diner s'hi podia posar —que em temo molt que vostè mai es donaria per satisfet, i fa perfectament. Per tant, doncs, fugirem d'aquesta temptació i no adoptarem una disposició addicional tan poc concreta.

La 353 torna a ser el mateix, en un altre terreny: els abocats il·legals. Aquest potser jo hi entenc una mica més —com a profà que sóc, per això—, perquè veig a l'entorn meu, en el Vallès Occidental, la proliferació que hi ha hagut d'abocats il·legals. És clar, vostè també fa la mateixa, la mateixa construcció dialèctica, també: «mitjançant les modificacions oportunes tal, tal», diu que es destinin «els recursos suficients». Què vol dir els recursos suficients per eliminar els abocats il·legals a Catalunya? Crec que en aquest moment ningú és capaç, per més tècnic que sigui, de fer un estudi, o de tenir fet un estudi, que ens pugui donar una idea de què significa el cost dels recursos suficients per eliminar aquests abocats il·legals, més per tal com vostè sap que en aquests abocats s'hi aboquen productes de matèria molt diferent i que, per tant, la solució a l'abocament d'aquestes productes passa per diversos tipus de mesures. Per tant, molt complicat; vostè, encara menys que en els subproductes de processos productius, no ens ha dit gaire res en el tema dels abocats il·legals, i, per tant, evitem el perill d'acceptar aquesta disposició addicional no fent-ho.

L'esmena 354, doncs, passa pel mateix sedàs, si bé no parla de recursos suficients, però dona un caràcter d'inconcreció molt considerable, perquè, com vostè sap, diu, «mitjançant modificacions oportunes de crèdit» —que aquest és el *leitmotiv* inicial de totes les disposicions addicionals—, diu, «el Govern promourà ajuts a empreses per al tractament d'oliasses».

El mateix podríem dir de la 363, sobre el mapa sònic; de la 362, sobre l'estudi d'impacte ambiental d'alta tensió. Totes aquestes matèries són o poden ser objecte de tractament a través de les partides ordinàries que ja té el Departament de Medi Ambient per a actuacions concretes o per a estudis, però deixi'm acabar, senyor president, amb una petita referència especial a aquesta esmena 362, perquè, és clar, a mi em sembla que aquí hi ha una confusió conceptual en l'esmena, perquè vostè parla, senyor Portabella, diu que «mitjançant les modificacions oportunes de crèdit el Govern promourà un estudi d'impacte ambiental de les línies d'alta tensió», etcètera.

És clar, els estudis d'impacte ambiental estan regulats legalment; hi ha un decret, el Decret 114 de l'any 88, que explica quins són aquests estudis d'impacte ambiental, però són estudis per a la possible ubicació d'instal·lacions noves. Tots els estudis d'impacte ambiental no són per fer estudis científics o tècnics sobre instal·lacions efectuades; es tracta d'un pas administratiu necessari per poder tramitar determinades actuacions sobre el territori. Per tant, aquesta no seria la situació, que és més pròpia d'un estudi científic sobre l'impacte ambiental de les línies d'alta tensió.

Aquí encara veig que parla en general; si no ho recordo malament, vostè —em sembla que era l'any passat— parlava en alguna proposició no de llei que vam tenir ocasió de debatre, vostè parlava de l'impacte sobre l'avifauna. Oi que era això? Per tant, aquí celebro que hagi ampliat l'àmbit d'estudi de les línies d'alta tensió, però, bé, per tots aquests motius l'afegiríem a aquest conjunt d'esmenes que, arribat el seu moment, senyor president, el nostre Grup hi votarà de forma negativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 247, del Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. No, només per anunciar que retirem aquestes dues esmenes, la 247 i la 249, en benefici del debat que es produirà en la Llei. També demano al senyor Escudé que m'escolti, perquè, si no, no sabrà si la retiro o no, com ell em deia abans, tot i que pensem que aquestes esmenes respecten en la seva integritat el contingut dels convenis; però com que, amb posterioritat al debat de pressupostos, es produirà el debat d'aquesta Llei, les retirem en benefici del debat del següent punt.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Suposo que no hi ha torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: No, gràcies, senyor president. Només per indicar a la senyora Martí que no sols l'escoltava, sinó que no esperava menys de la seva lògica, que ja que després ella mateixa debatrà amb el meu company Francesc Codina —sí, sí, el senyor Francesc Codina— unes esmenes a un projecte de llei que és d'aquesta mateixa matèria, trobava lògic que fes el mateix que ha fet el Grup Popular, em sembla que era, o el Grup d'Esquerra Republicana, de retirar les esme-

nes que l'afectaven, perquè seria repetir, seria duplicar el debat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 250, a l'article 35, del Grup Socialista. El senyor Elena?

El Sr. ELENA: Sí, jo mateix.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula.

El Sr. ELENA: L'esmena 250... Primer, senyor president, defensaré les esmenes 250, 255, 256 i 271. I començaré per la darrera, que fa referència als intercanvis que des del Govern de la Generalitat es prioritzi, amb unes determinades partides que s'especifiquen, la política d'intercanvis de joves amb altres països, i ho fonamentem bàsicament en tres raons.

En primer lloc, perquè aquestes són les inquietuds bàsicament dels joves avui; una de les inquietuds principals dels joves del nostre país, i permeti'm dir que crec que afortunadament és aquesta una de les inquietuds dels joves del nostre país. En segon lloc, perquè si volem ser competitius, del qual tant parlem, els joves, des del nostre punt de vista, és necessari que viatgin, que coneguin idiomes, que coneguin altres realitats, i en tercer lloc perquè creiem i considerem que és el principal antídote contra la intolerància, que la gent visualitzi que hi ha altra gent, que hi ha cultures diferents, que hi ha altres maneres de fer, que convisquin amb aquestes realitats. Entenem que són experiències que els joves han de tenir.

Des del nostre punt de vista és el desconeixement, l'aïllament, el principal aliat de la por, i aquesta de la intolerància. Al nostre país, en aquests moments —i afortunadament—, la intolerància, el racisme, la xenofòbia són patrimoni de molt pocs, però, com sempre es diu en la medicina, la millor manera de curar-ho és una bona prevenció. Sincerament pensem des del Grup Socialista que és bastant més útil fomentar des de la Secretaria General de Joventut i des d'altres instàncies del Govern la política d'intercanvis de joves amb altres joves d'Europa i d'altres països del món que no pas organitzar curses d'esquí, com es fa en moltes ocasions.

Quant a les altres esmenes, en primer lloc, anunciar que l'esmena 255 la retirem i, pel que fa referència a l'esmena 256, la defensaré molt breument. Es basa fonamentalment en la voluntat, en l'objectiu del nostre Grup que les instal·lacions juvenils que gestiona la Generalitat de Catalunya siguin gestionades no directament des del Govern de la Generalitat, sinó que siguin gestionades per entitats juvenils. Aquesta és una vella reivindicació no només nostra sinó de tot el moviment associatiu, del Consell de la Joventut i de totes les entitats o de moltes entitats del país, però aquest argument el desenvoluparé més llargament en el debat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que segurament es produirà demà.

I, finalment, en relació amb l'esmena 250, és una esmena que segurament el senyor Escudé haurà vist, perquè és molt meticolós i analitza molt bé totes les esmenes: el que nosaltres proposem és una disminució d'una sèrie de taxes, una

disminució perquè creiem que un augment del 5% és més que suficient i hi ha hagut un augment molt major i, per tant, doncs, les partides o la quantitat de diners que nosaltres proposem responen a un augment del 5% d'aquestes taxes. Són quantitats menors, són quantitats petites; és evident que la gent ho pot pagar, però pensem que és desproporcionat apujar de forma tan gran un seguit de taxes que, a més a més, entenem que no té cap justificació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. El senyor Escudé, torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Després d'agrair al senyor Elena la retirada de l'esmena 255, passaré a fer el torn en contra de les altres, no en l'ordre en què ell ho ha defensat, perquè m'és més fàcil fer-ho en ordre numèric. Per tant, començaré per aquesta darrera que ha defensat el senyor Elena, la número 250.

Jo, senyor Elena, em limito a estudiar com es mereixen les esmenes que presenten tots els grups, i aquesta esmena la tinc bastant coneguda perquè no és la primera vegada ni la segona, i em sembla que ni tan sols la tercera, que el Grup Socialista i només el Grup Socialista presenta a les tarifes dels serveis d'ensenyament de les escoles oficials d'idiomes. En mostra sempre, i altres vegades s'han fet, en diverses taxes o tarifes del Departament d'Ensenyament o de l'entorn de matèries d'ensenyament.

Miri, vostè tampoc ha justificat per què hi ha d'haver aquesta reducció. L'explicació, que sembla que no cal donar-la, perquè vostè, amb els números que ha fet, crec que ja ho ha vist, són les diverses quanties d'aquests drets, els mateixos que hi havia l'any passat incrementats amb l'IPC, excepte, evidentment, la matrícula dels alumnes oficials, que puja de forma més important. Ara, vostè sap perfectament, senyor Elena, que els preus polítics han de tendir, sobretot en una conjuntura, en una situació com l'actual, d'unes certes dificultats econòmiques, a acostar-se en allò que sigui possible als costos reals, i aleshores voldria dir-li només una xifra que he aconseguit del Departament d'Ensenyament que em sembla que és prou reveladora. Miri, el cost per alumne d'aquests serveis d'ensenyament de les escoles oficials d'idiomes, el cost per alumne —hi insisteixo— són de 53.228 pessetes/alumne. És clar, aquí parlem de quantitats molt menors, perquè hi ha 2.100 pessetes de drets d'ingrés, una matrícula, els alumnes oficials, de 9.500; els que són lliures no paguen 9.500, sinó 5.200, i uns drets d'examen per a l'obtenció del certificat d'aptitud, de 4.700. Vol dir que, en definitiva, l'alumne que és oficial paga unes 16.000 pessetes —el cost és de 53.000— i l'alumne lliure en paga unes 12.000. Per tant, totes elles molt per sota i, per tant, podem dir que reben, aquest tipus d'ensenyament, un ajut important de l'Administració en el sentit d'aplicar-li un preu polític molt inferior al cost. I precisament vostè sap que un dels criteris pressupostaris sobre les taxes és que guardin relació amb el cost corresponent. Per tant, ens oposarem a l'admissió d'aquesta esmena, amb la corresponent reducció.

L'esmena 256: vostè demana una modificació de la disposició addicional tretzena en el sentit que s'encarregui l'execució de la gestió i l'explotació i el manteniment de les instal·lacions dels serveis a la joventut a entitats juvenils. Em sorprèn una mica, senyor Elena, aquesta esmena, perquè vostè, que és profund coneixedor del món juvenil, potser el convenciment de la superioritat i de la generositat de funcionament dels drets juvenils, mereix això. Però és que jo diria —em sembla a mi— que aquest seria un regal enverinat, perquè totes les qüestions..., moltes qüestions, però aquestes qüestions d'explotació i manteniment d'unes instal·lacions com aquestes, dels serveis a la joventut, és molt complicat. Jo crec que crearia molts més maldecaps a les organitzacions juvenils fer aquest servei d'explotació. Per tant, a mi em sembla, no per raons filosòfiques, sinó per raons de caràcter gerencial i de caràcter de professionalitat, que és millor, ja que existeix una empresa pública, Turisme Juvenil de Catalunya, continuar-ho mantenint així. Vostè ha explicat... —ja veig que fa un gest d'insatisfacció—, ja ha anunciat que hi haurà una esmena a la totalitat al seu moment, doncs, algun company meu tindrà ocasió de parlar amb vostè d'aquest tema. Però, bé, en definitiva, em sembla que en el propi interès del moviment juvenil, no convé que aquestes instal·lacions siguin gestionades i explotades per les mateixes entitats juvenils.

Vostè, no sé ben bé si era aquí... Sí, vostè parlava: «Oh, és que s'han de fer coses que s'hagin de fer i no, per exemple» —deia vostè, m'ha sobtat— «cursets d'esquí.» Home, doncs jo no ho trobo tan malament. Miri, jo no he esquiat mai ni cap meu fill ha esquiat mai, però... —com li diria?—, en la imatge que la societat catalana té de l'esquí, com té encara més del golf, que de cara a tot tipus de joves es facin cursets i puguin accedir a la pràctica d'aquest esport, em sembla que és positiu, i per això, quan en els meus rengles hi ha gent que critica, per exemple, una colla d'ajuntaments socialistes que organitzen trobades a la neu de cara a la joventut, de cara a persones amb mitjans insuficients, jo no ho critico, perquè considero que és molt positiu. Per tant, no veig relació que la gestió l'hagin de fer els organismes juvenils. Però, bé, en definitiva tindrà ocasió de parlar-ne amb un jove company meu, que tindrà, potser, més sintonia generacional amb vostè per mirar de convèncer-lo que aquesta és la situació correcta.

Finalment, pel que fa a l'esmena 271, sobre els programes d'intercanvi dels joves, senyor Elena, sap perfectament que estem totalment d'acord. Hi ha hagut algun moment que algunes paraules de vostè, no ho sé, potser segurament que no, però algunes paraules de vostè eren paraules del President de la Generalitat sobre aquesta matèria. El president de la Generalitat actual, eh?, no és que li pronostiqui un caràcter de president de la Generalitat en el futur, que tot pot ser, tot podria arribar.

Miri, tot això que vostè demana en aquestes partides, la Secretaria General de la Joventut creu que es fa, i espero que se li expliqui amb més detall al seu moment. Hi ha concretament una partida, la 02.02.480.01, amb certa dotació

econòmica, precisament dedicada a les entitats de cara a les activitats internacionals. Coincidim que és un tema molt important que i existeix. Per altra banda —per altra banda—, el Pla interdepartamental de joventut, aprovat l'abril del 93, dóna molta importància a aquest tema que diu vostè. Si no ho recordo malament, és a l'apartat 11, o al capítol 11, fins al punt que a mi, el responsable amb qui vaig comentar el tema per recollir informació per oferir-la a vostè, em va donar un exemplar d'aquest Pla, dient: «Escolti, faci el favor de donar-li a llegir això, perquè el senyor Elena veurà que tot el que demana ja està previst en aquest Pla interdepartamental.» No ho he fet, perquè vostè crec que ho coneix perfectament, i, per tant, no hi insistiré.

Però, en definitiva, doncs, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquestes tres esmenes que han quedat vives, que acaba de defensar el senyor Elena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Els articles 34 i 36 no tenen esmenes. Per consegüent, entrem en les disposicions addicionals. Ja s'han defensat diverses esmenes sobre aquest particular. De la primera a la setena no hi han esmenes. A la vuitena, el Grup d'Iniciativa per Catalunya té les esmenes 251 i 252. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo defensaria les esmenes que van de la número 251 a la 267.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Aquestes esmenes, amb referència a les disposicions addicionals —primer— vuitena, novena, desena i setena —després em referiré a la quinzena, que hi ha unes esmenes específiques, perquè aquesta disposició entem que té una importància particular—, en relació amb aquestes esmenes nosaltres el que demanem és consulta al Parlament. Per tant, no m'estendré en la seva argumentació; només dir que es tracta de modificacions dels concerts educatius per aplicar els acords dels centres en crisi, i demanem que, d'això, prèviament hi hagi consulta al Parlament. També en relació amb els pressupostos de les universitats catalanes, nosaltres volem que amb caràcter previ a l'aprovació hi hagi consulta al Parlament, no que se'n doni compte «posteriorment», com es diu. També en relació amb el Pla plurianual d'inversions per a les universitats del 1995 al 2000, la mateixa consulta al Parlament. I també pel que fa referència a la disposició addicional setzena, que és —ho recordarem— la subrogació en el crèdit hipotecari que grava la concessió administrativa de l'edifici dels magatzems generals de comerç; nosaltres volem que, quan es produeixi aquesta subrogació, se'n doni compte a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya.

Dit això, passaré seguidament a la resta de les esmenes, que fan referència a la disposició addicional quinzena, «Alienació d'immobles i de títols de societat amb participació de la Generalitat». Nosaltres pensem que aquí, per la via d'una disposició addicional, es concedeixen facultats extraordinàries, sobretot pel que fa a l'apartat segon, a la Ge-

neralitat, que permeten ni més ni menys que la privatització directa dels títols representatius de capital de la Generalitat en empreses que participi directament o indirectament, encara que això comporti la pèrdua de la posició majoritària. És a dir, aquí es tracta, des del nostre punt de vista, d'una facultat privatitzadora indiscriminada i, a més a més, sense control del Parlament, sense justificació. En definitiva, és una facultat que s'enfronta directament amb la nostra concepció de la participació dels poders públics amb entitats privades, i, en definitiva, ens sembla que aquesta via indirecta, aquesta via per permetre la privatització total, absoluta, per part de la Generalitat, en cap cas pot ser acceptable, i per això proposem la supressió total d'aquest apartat.

En relació amb l'apartat primer, en què es faculta el Govern perquè l'any 95 pugui aprovar els expedients de venda de béns immobles de la Generalitat o de la seves entitats autònomes de valor pericial superior a 1.000 milions de pessetes, nosaltres considerem que això requereix, ha de requerir forçosament l'informe favorable del Parlament de Catalunya; ha de requerir l'informe favorable del Parlament de Catalunya, i, en conseqüència, nosaltres el que fem és suprimir l'apartat tercer, perquè l'apartat tercer el que possibilita ja és l'informe al Parlament de Catalunya, però, a posteriori, amb els expedients d'alienació de béns immobles de valor superior a 2.000 milions de pessetes, i també en el cas de les societats aquestes, com hem dit, encara que comportin la pèrdua de la posició majoritària.

He de dir que nosaltres també tenim una altra esmena, amb la qual el que pretenem..., naturalment, és alternativa a aquesta esmena de supressió de l'apartat tercer, però, com a mínim, el que sí que ens sembla és que, si en l'apartat primer estem parlant de la venda d'immobles de valor superior als 1.000 milions de pessetes, per descomptat, que el fet de donar-ne compte al Parlament es faci també amb les vendes per valor superior als 1.000 milions, i no als 2.000 milions, com es diu en l'article tercer.

Per tot això, nosaltres mantenim aquestes quatre esmenes a la disposició addicional quinzena, que esperem –ja és molt esperar– que tingui la votació favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El senyor Escudé, per fer torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, farem el torn en contra d'aquestes vuit esmenes –si no ho he comptat malament..., no, nou, nou esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes a aquest conjunt de disposicions addicionals del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1995. Moltes d'elles, amb variants, amb matisos en funció de la matèria –i per això no m'hi estendré excessivament, perquè per això el senyor Roc Fuentes manifestava justificadament poques expectatives positives sobre l'adopció d'aquestes esmenes–, fan referència a la qüestió d'informació, de participació. Però bé, donarem algunes pinzellades especials.

A l'esmena 251, és clar, també parla de «consulta prèvia al Parlament». «Consulta» és un concepte una mica espe-

cial, ja no és la informació –tampoc és, ho reconec, l'informe vinculant–, però, és clar, «consulta», exactament, què vol dir. I, és clar, aquí, en aquest tema dels concerts educatius, com coneix perfectament el senyor Roc Fuentes –que, si més no, en absència del senyor Ignasi Riera, al qual desitjo que li transmetin els nostres desitjos de recuperació immediata de les seves afeccions físiques–, doncs, el senyor Roc Fuentes, dic, és un dels experts del seu Grup en temes d'ensenyament i, per tant, coneix que aquestes modificacions dels concerts són fruit d'un acord acceptat unànimement per tots els representants de les organitzacions de centres i de personal de l'ensenyament de Catalunya. Per tant, doncs, aquesta exigència o aquesta petició d'una consulta prèvia del Parlament potser és menys fonamentada –diria jo– que en altres casos perquè la societat civil, d'una manera o altra i d'una manera molt ferma –molt ferma en el sentit de molt determinant–, doncs, ja s'hi manifesta.

L'esmena 252 fa el mateix en relació amb el tema universitari; doncs, per aquí no haig de fer altre comentari que aquest de la nostra resistència a ampliar els nivells d'informació.

A l'esmena 253 torna a sortir el mateix, quant a la desena, del Pla plurianual d'inversions universitàries; també consulta prèvia. Per tant, doncs, la mateixa oposició.

L'esmena 258 és una esmena paral·lela a la que em sembla que ja havíem comentat no sé si amb el senyor Martí Carnicer o..., no, amb el senyor Elena, en relació amb l'alienació d'immobles i de títols de societats amb participació de la Generalitat. En línies generals, senyor Fuentes, li haig de dir el mateix que comentava al seu company socialista: és un tema que tots parlem una mica sense coneixement de causa, en el sentit, dic jo –almenys per part nostra–, que es tracta d'una normativa nova, d'un experiment, si vol vostè, en aquesta línia de privatització que anunciava el senyor conseller, que vostès, doncs, ja se suposa que no hi tenen excessiu entusiasme, però bé –per raons ideològiques, no per altres–, i per tant, doncs, no estem en disposició de negociar aspectes d'això. Potser l'any que ve, a la vista de l'evolució i l'aplicació d'aquesta disposició addicional quinzena, doncs, podríem entrar en negociació amb els grups esmenants per veure si entre tots milloréssim una mica –si és que és possible i necessari– la mecànica d'aquesta alienació. En tot cas, en tot cas, l'esmena de vostès –almenys aquesta 258–, doncs, es limita a insistir una vegada més en l'informe previ, i aquí sí que favorable, del Parlament. Vostè sap –no és objecció el que li dic jo– que l'apartat 3, el punt 3 d'aquesta disposició quinzena ja preveu donar compte al Parlament, però no amb la magnitud que vostè diu i, evidentment, no amb el caràcter de vinculant.

L'esmena 260 fa el mateix suprimint l'apartat segon, sempre relacionat amb l'alienació de mobles, i, per tant, nosaltres, avui per avui, entenem que el mecanisme que preveu l'apartat segon, no diré que és correcte, però ens sembla racional; veurem si la seva aplicació és correcta o no.

A l'esmena 264, vostès fan el mateix amb la supressió de l'apartat tres, supressió total; aquí vostès no fan una propos-

ta alternativa sobre aquests 1.000 milions de pessetes. Bé, per tant, ens sembla que no podríem entrar en negociació.

L'esmena 265 torna a insistir, potser perquè és cohe..., bé, potser, més aviat jo diria que és incoherent amb l'esmena 264, en relació amb aquests 1.000 milions de pessetes.

I la 267, que vostè hi ha posat molt èmfasi i ha dit: «No, veuran, veuran, arribarem a la disposició addicional setzena»..., potser pel fet que jo personalment no conec possibles problemàtiques que puguin existir en relació amb l'edifici dels magatzems generals de comerç, però almenys a mi em sembla que el text de la disposició setzena és prou correcte: hi ha una autorització amb tota una colla de limitacions; per tant, crec que és correcte i que, en definitiva, donar compte a la Comissió d'Economia i Finances d'aquesta adquisició, aquesta sí que, sense cap limitació o condició, no és més que un exemple addicional d'aquest desig de major informació, al qual, com sap, nosaltres, en principi, ens hi oposem.

Per aquests motius, senyor president, ens oposarem, arribat el moment, a les esmenes vives, ja que m'ha semblat entendre que es retirava –és així?– l'esmena 265.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 257, del Grup Socialista, a la catorzena.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, senyor president, si em permet, la defensaré jo mateix.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Bé. Senyor Escudé, l'esmena 257..., hauríem de mirar de posar-nos d'acord amb aquesta esmena; a veure si és possible.

En definitiva, es tracta, en aquesta disposició addicional catorzena, d'autoritzar la dissolució de dues societats –Mines d'Olot, SA i Durifer, Societat Anònima–, lògicament controlades pel Govern de la Generalitat, per la seva participació accionarial. Bé, hi ha una qüestió general, no? Vostè sap que a través d'EPLICSA participem en moltes empreses, en les quals, doncs, pel que sigui, hi intervenim i comprem participacions. Aquest és el cas, per exemple, de Mines d'Olot, que té un origen, com vostè sap, en una resolució del Parlament per tal de vetllar, doncs, per la liquidació, podríem dir, de les gredes..., de la mina que estava traient les gredes als volcans d'Olot, i, per tant, és lògic, segurament, que, atès que s'haurà realitzat ja aquesta finalitat, procedim a la seva liquidació.

Però, en canvi, a Durifer, Societat Anònima, per exemple, aquest diputat no en sap res, d'aquesta empresa, no en sap res. És a dir, no..., he buscat en les meves notes, i no sé a través de quina empresa hi vàrem participar; suposo que també d'EPLICSA. Per tant, jo penso que seria bo que, ja amb un caràcter general, tota vegada que és la primera vegada que en el Pressupost introduïm aquest tipus de disposició addicional –és a dir, la pèrdua de la participació majoritària en empreses–, que fixéssim, si més no, una obligació d'informació a la Comissió d'Indústria, o a la corresponent, o en alguna altra, si s'escaigués, del Parlament, per tal de poder estar informats de per què sí i de per què no, i poder discutir, lògicament, doncs, la bondat d'aquesta liquidació o no, ja

que és lògic –i almenys el Grup nostre ho entén així– que seria diferent demanar que la Comissió d'Indústria o una altra hagués d'ésser informada prèviament a la presa de posició en una empresa. Seria, potser, limitar moltíssim la gestió del Consell Executiu, però, en canvi, si més no, a l'hora de liquidació d'aquestes accions, sí que fóra bo que hagués d'anar a parar a la Comissió d'Indústria un informe per poder conèixer, podríem dir, l'objectiu d'aquesta pèrdua de posició a l'accionariat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Santiago Riera ha dit que consultant les seves notes trobava referències d'una empresa, Mines d'Olot, i no trobava notes amb referència a l'empresa Durifer, Societat Anònima. Consultant les meves notes no trobo referència ni a una empresa ni a l'altra, perquè jo el que he fet, com pot imaginar-se, senyor Riera, en veure l'esmena de vostès i partint de la base, coneixent la seva especial dedicació a aquests temes, i sabent que vostè domina les matèries, va ser posar-me en contacte amb el Departament d'Indústria perquè m'expliquessin exactament, això, què significava. És clar, de fet, em van dir: «Home, faci el favor, vostè, de llegir...» –no vostè, senyor Riera, sinó jo–, «faci el favor de llegir el que diu la disposició catorzena; diu: "En compliment del que preveu l'article 36..." i escolti, vostè sap què diu l'article 36». I jo vaig dir: «Evidentment, tots coneixem l'article 36.» Bé, doncs, aquí es tracta de dues empreses totalment inactives i que procedeix, diguem-ne, per higiene mercantil, eliminar, dissoldre. De la mateixa manera, vostè coneix –pel que diu– la situació d'inactivitat d'aquesta antiga empresa Mines d'Olot, doncs l'altra és exactament igual, i, per tant, el que es fa és exclusivament aplicar l'estatut de l'empresa pública a l'article 36, tan conegut.

En definitiva, vostè el que demana és «prèvia informació», no ha dit..., és que vostè, de paraula, ha dit: «no demanem que abans ens digui, sinó un cop fet...», és clar, no és un cop fet, diu: «prèvia informació». En tot cas, entraria en el terreny de la petició d'informació més àmplia de la prevista, etcètera, en la línia aquesta. El senyor Riera, *sotto voce*, m'ofereix parlar-ne; d'acord, en podríem parlar en un altre moment i aprofitaria també per parlar-li o demanar-li explicacions, millor dit demanar-li informació –mai explicacions, senyor Riera–, demanar-li informació del que ha passat amb aquella famosa esmena que permetia o que sol·licitava eliminar Volkswagen Allgemeine Gesellschaft d'una operació de salvament de l'empresa SEAT; parlem-ne quan vostè vulgui.

Però, ara com ara, senyor president, nosaltres tenim el propòsit inalterable de votar en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 261, d'Esquerra Republicana de Catalunya, està viva? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Quan es va fer la presentació dels pressupostos d'enguany, el conseller d'Economia i Finances va ressaltar que el Govern de la Generalitat, en consonància amb aquesta imatge que oferia, que explicàvem o que intentàvem criticar o criticàvem, si més no, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'esmena de devolució, a l'esmena a la totalitat de devolució dels pressupostos, aquesta imatge d'intentar donar l'aparença d'un govern d'estat, també ens volíem centrar en la dinàmica que els diferents estats i la dreta europea han portat a terme de privatitzacions.

En aquest cas també es feia esment i s'esmentaven dos casos d'alienació de béns, que eren el cas de Tabasa, una participació de Tabasa, i l'altre era del complex d'instal·lacions d'esquí de la Molina, a la comarca de la Cerdanya.

El que pretén Esquerra Republicana amb aquesta esmena és, en definitiva, que el Govern de la Generalitat faci allò que ha de fer, que és planificar. I el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que si, com ha dit el portaveu del Grup de la majoria, és un grup —ha dit ell— que va entre l'anarquisme i el liberalisme i que això de planificar no li escau, nosaltres entenem que si «anarquisme» vol dir «no planificar» entendríem que el Govern de la Generalitat en aquest cas està en sintonia plena amb en Malatesta. Però com que entenem —i com que el senyor Jaume Rodri m'ho diu— que «anarquisme» exactament no vol dir això, l'anarquisme és una cosa molt més seriosa —i això seria part de la dreta desinformada—, entenem que aquí sí que caldria establir per llei el que són les privatitzacions.

Entenem que aquest és un tema important, que això no es pot fer amb un simple reglament, això no pot ser un simple decret, d'això cal un debat al Parlament i establir les bases i les normes de l'alienació de béns. I nosaltres proposem en aquesta esmena que això es faci per una llei que especifiqui en aquests casos quina seria la participació de la Generalitat; és a dir, hem vist i tots hem tingut l'experiència que ha estat per part del Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat un cas, jo diria, que passarà als annals, com és el cas de SEAT -Volkswagen, que el fet que no hi hagi cap clàusula de participació estatal o, en aquest cas, de la Generalitat ha passat el que ha passat i en aquests moments hem hagut de córrer tots, totes les institucions, al darrere d'una multinacional estrangera. Entenem que cal especificar quina serà la participació, en quines condicions, perquè, si no, passa allò que, quan s'acaba privatitzant, al final ho acabem pagant tots una altra vegada. Casos en coneixem, el cas de SEAT n'és un bon exemple, i estem ben segurs que fos quin fos el procediment que passés al complex de la Molina o que pogués passar en el seu moment a Tabasa podria acabar succeint el mateix, que al cap d'un temps l'erari públic, en aquest cas afectaria el Govern de la Generalitat, hauria de tornar amb diner públic a tapar els diferents esvorancs que s'haguessin produït aquí en aquestes alienacions.

Per tant, el que demanem nosaltres és que aquest es porti al Parlament, que sigui el Parlament el que estableixi les bases del funcionament i el sistema de privatitzacions i que no

sigui, en definitiva, el Govern que, amb lliure ús, pugui establir aquestes privatitzacions, si és que es produeixen, perquè, evidentment, en aquests moments el que s'ha fet en el cas de Tabasa i en el cas de la Molina és posar un cartellet que posa «en venda», perquè en aquests moments penso que pocs serien els que s'atrevirien a la compra de la Molina, quan encara hi ha dos anys d'inversió important previstos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Puigcercós sap que la seva esmena s'insereix dintre d'aquesta disposició addicional quinzena, que primer en el Grup Socialista i després en el Grup d'Iniciativa ja he explicat la certa impossibilitat objectiva de poder, amb fonament de causa, dir-li: «sí» o «no» o «ja ho veurem», perquè una vegada més explico, senyor Puigcercós, que és una innovació que es fa. El Govern creu que aquesta mecànica autoritzativa i limitativa alhora, amb matisos, és viable, i l'experiència ens dirà si és correcta o no.

Ara, en tot cas, fonamentalment, vostès, el que demanen en la seva esmena, em sembla a mi, llegint el seu text —que d'això em sembla que no n'ha parlat excessivament; tota la diferenciació que fan vostès en la disposició tal com preveu el Govern— és que es farà mitjançant llei del Parlament per a cada empresa, que literalment també podria ser una mica complicat, s'hi podria jugar una mica aquí, perquè, és clar, l'alienació —diu— és de títols representatius del capital amb empreses; en canvi, és vostè el que demana..., no és una llei per a cada alienació de títols, sinó per a cada empresa; vol dir que podria ser una llei genèrica d'una empresa i que, amb càrrec a aquesta llei, el Govern pogués anar venent successivament títols; no sé si és exactament això el que vostè demana.

Ara, diu: «això s'ha de fer per llei i no per decrets o per altres mecanismes». Bé, és que es fa per llei, es fa per llei, es fa per aquesta llei, però la Llei de pressupostos..., i com vostè ha explicat —com vostè ha explicat molt bé, perquè vostè va escoltar el que va explicar el senyor conseller d'Economia i Finances—, per via experimental s'intenta fer amb ambdues empreses, l'estació d'esquí de la Molina i Tabasa. Per tant, en certa manera no hi ha tanta distància entre vostès i nosaltres, perquè nosaltres fem una llei per a dues empreses i vostè vol una llei per a cada una de les empreses.

Per tant —hi insisteixo—, l'any que ve parlem-ne; potser sí que tindrà raó vostè i haurà creat uns problemes tan grossos que valdria la pena una major participació en les responsabilitats i que sigui el Parlament qui autoritzi per llei específica cada empresa a privatitzar, si és que n'hi ha gaires més, perquè, és clar, si vostè repassa l'actiu patrimonial de la Generalitat, poques en veurà.

Ara, en tot cas sí que m'ha sobtat una mica..., diu vostè: «perquè, al cap i a la fi què ha fet la Generalitat amb això? Posar un cartellet que diu "en venda"»; bé, és que això és el que es pot fer quan es vol vendre, és posar que és «en venda» i aleshores serà el mercat el que digui —i vostè ho ha

apuntat— si algú ho compra. Jo diria —no vull criticar ningú—, amb els meus petitíssims coneixements del món econòmico-financer català, diria que és més fàcil que aquest cartellet en venda sigui acollit favorablement en el cas del cartellet de Tabasa i sigui menys favorablement acollit en el cas de la Molina, de l'estació d'esquí de la Molina.

En definitiva, és el mercat —com quan parlàvem amb la senyora Montserrat del tema de la fixació del tipus d'interès—, és el mercat qui ens ha de dir el que està bé i el que no està bé. Si la Generalitat posa «en venda» i pretén obtenir uns grans guanys, unes previsions falagueres amb la venda de la participació parcial —que això sí que ha quedat clar— del paquet d'accions a Tabasa, si després resulta que hi ha una migradesa de ciutadans del país que passin pels túnels de Tabasa, aquest gran rendiment que aparentment tothom diu que tenen els títols d'aquesta societat pot baixar, o a la inversa; si aquella política «denostada» pel senyor Elena sobre els cursets d'esquí fa activar l'ús de les instal·lacions esportives d'esquí de la Molina, aquest cartellet d'«en venda» tindrà molt més èxit.

En definitiva, senyor Puigcercós, l'èxit o no èxit, o èxit menor de les operacions no passarà perquè sigui per llei, sinó pel fet que sigui rendiblement o sigui interessadament favorable l'adquisició pel sector privat d'aquests valors.

En definitiva, com deia, podríem dir que la discrepància està en dos a un. Nosaltres entenem que en aquesta Llei, i per enguany, i per via experimental, queda clarament delimitat el que pot fer i el que no pot fer el Govern amb aquesta privatització que ha anunciat, i per això votarem en contra d'aquesta esmena que vostè acaba de defensar, que porta el número 261.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 269, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. A veure, aquesta esmena té un objectiu, que és demanar una mica més de claredat, senyor Escudé, a l'estat de despeses dels Pressupostos.

El Pressupost de 1995 no especifica amb claredat la procedència de determinats fons d'ingressos que s'incorporen al finançament propi de la Generalitat. Ens referim a una aportació del Ministerio de Asuntos Sociales que, mitjançant el Plan concertado de prestaciones bàsiques, fa a la Conselleria de Benestar Social. Aquesta aportació respon a un conveni de col·laboració entre les dues administracions i té com a objectiu el desenvolupament dels serveis socials bàsics mitjançant les corporacions locals; és a dir, és un ingrés que fa la Conselleria de Benestar Social de tipus finalista.

L'any 1994 el Ministerio va aportar a la Generalitat 1.362 milions de pessetes i 800 milions, els primers eren per a prestacions bàsiques i els segons per a programes socials; per a l'any 95 hi ha un pre-acord de 400 milions més aproximadament. Aquesta partida l'hem estat buscant per tot el Pressupost i no l'hem trobat consignada enlloc, ni aquest

any ni l'any passat: no està ni a l'estat d'ingressos general ni està a l'estat d'ingressos de l'ICASS.

Aquesta és una tècnica pressupostària segurament correcta des d'un punt de vista administratiu, però no ho és des d'un punt de vista o en nom de la claredat i de la informació que s'ha de donar pel que fa a la procedència de determinats ingressos, i molt especialment d'aquests, perquè és una transferència que ve per conveni i amb un objectiu finalista, que és l'aplicació a unes prestacions i serveis que han de desenvolupar les administracions locals.

És per això que la nostra esmena deia que «quan es faci efectiva una transferència de crèdit finalista procedent d'altres administracions públiques a la Generalitat de Catalunya i no s'hagi previst a l'estat d'ingressos del Pressupost de l'exercici en curs cap concepte on es reflecteixi la finalitat de l'esmentat recurs econòmic, el Consell Executiu informàrà» —i diem nosaltres «com a mínim»— «la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de la partida on aquesta ha estat incorporada efectivament».

Això és el que demanem amb aquesta esmena, perquè és una manera de fer tan generalitzada per la Conselleria de Benestar Social que fins i tot amb un subministrament d'ingrés de 2.230 milions de pessetes no finalista, però sí condicionat per la procedència del traspàs, que és dels serveis socials de les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona, aquesta partida tampoc està diferenciada a l'estat d'ingressos de l'ICASS. En parlarem posteriorment en el debat que portem a cap, però l'objectiu i la finalitat d'aquesta disposició addicional era demanar claredat i era demanar transparència.

Segurament tindran el seu motiu pressupostari o administratiu per consignar-ho d'aquesta manera, però sàpiga d'entrada que nosaltres no hi estem d'acord i per això plantejàvem aquesta modificació a la Llei de pressupostos.

Voldria també defensar, senyor president, l'esmena 340, en nom de la rapidesa d'aquest debat, de l'agilitat...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: L'esmena 340 pretén recollir a la Llei de pressupostos la necessitat imperiosa de desenvolupar la xarxa bàsica de responsabilitat pública de serveis socials que va establir i es va aprovar en aquest Parlament amb la Llei 4/94.

Hem observat que en els pressupostos de l'ICASS dels 1995 disminueixen en relació amb el 1994 les prestacions, les subvencions que van orientades amb aquesta finalitat i de què són destinatàries les administracions locals; la disminució són 56 milions de pessetes; és a dir, és com si quedés un creixement zero, quan aquest any s'ha de començar a desenvolupar el que la Llei estableix, la Llei 4/94, que són les prestacions bàsiques i els serveis d'atenció primària.

Nosaltres ens preguntem com pensen donar compliment al mandat del Parlament de Catalunya i ens preguntem també si tenen orientacions econòmiques i financeres sobre el cost a desenvolupar d'aquesta xarxa de serveis bàsics, i ens preguntem també si tenen voluntat de desenvolupar-la començant aquest exercici a posar fil a l'agulla per donar cre-

dibilitat al Govern i al Parlament de Catalunya, que va aprovar en el seu dia aquesta Llei.

Aquesta és la filosofia de fons de les dues esmenes que sotmeto a la seva consideració.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. A mi m'ha sobtat una mica que aquesta esmena 269 sortís a defensar-la la senyora Barenys. Un cop he sentit la seva explicació, ja ho he entès perfectament; perquè, és clar, aleshores, la senyora Barenys m'ha preguntat sobre la ubicació d'una partida concreta. És clar, això no és el que es demana en l'esmena. L'esmena fa referència a la mecànica d'incorporació de crèdits finalistes procedents d'altres administracions.

És clar, això en l'estat d'ingressos del Pressupost de la Generalitat està curosament previst, hi ha unes partides conceptualment, dic... No li diré jo aquesta dotació concreta de dos mil, no sé quants milions ha dit, on és, perquè, és clar, si m'ho hagués preguntat a través d'una esmena, doncs, jo hauria pogut informar-me, perquè la meua participació en els pressupostos, com la de tots els diputats i diputades de la cambra passa només en aquell moment inicial de l'aprovació. El que després el Govern en faci i utilitzi, només ho sé a través de la informació que ens fa arribar, a través de la liquidació trimestral que en fa —i a això anava—; liquidació trimestral que no és..., que normalment el que interessa és la liquidació trimestral de despeses, però que no és de despeses, sinó que és d'ingressos i despeses. Vol dir que en aquestes liquidacions trimestrals que arriben precisament als grups parlamentaris a la Comissió d'Economia i Finances, allà hi ha de figurar; cal que hi figurin aquestes dotacions.

Per tant, la meua explicació ha de ser genèrica. Si vostè repassa els capítols d'ingressos veurà que en principi està prevista tota possibilitat; fins i tot hi ha previsions per a partides que se saben que realment no existeixen, però que per una reivindicació en marxa existent, doncs, si es preveu per si arriba, si l'Administració central, concretament..., perquè vostè parla de transferències procedents d'altres administracions públiques, encara que vostè ha fet una referència a les diputacions, fonamentalment les aportacions d'ingressos que rep l'Administració de la Generalitat procedeixen del Govern central amb càrrec en els seus Pressupostos, que per això ja es va explicar el grau important de dependència que té el pressupost nostre en relació amb el pressupost de l'Estat: és, no diré ridícula, però és molt escassa, no arriba ni al 20%, ni de bon tros, fins i tot, segons com es miri, els ingressos que són, podríem considerar, ingressos propis de la Generalitat. Per tant, a un lloc o altre està previst tot ingrés. Ara, la pregunta, evidentment, no la hi puc respondre. Però, pel que fa referència a la disposició addicional, és innecessari perquè això ja es fa.

I quant a la concreció aquesta que vostè demana, d'una transferència concreta, com li deia, en l'estat de liquidació d'ingressos i de despeses de caràcter trimestral, doncs, ja hi existeix, ja hi és. I si vostè no la troba, doncs, és el moment,

a través d'una pregunta oral al Ple o a comissió, doncs, se li haurà de respondre exactament on figura. Ja sé que ho pensa fer i lloo el seu interès per aquestes matèries.

I, pel que fa referència a l'altra esmena, la 340, vostè ha parlat de la Llei 4 —bé, vostè, l'esmena parla d'això—, però és que a mi, el Departament afectat, precisament em contesta a la inversa: és que, d'acord amb la Llei 4, aquests serveis no són competència de la Generalitat, sinó que en les poblacions de més de vint mil habitants —i veig que vostè somriu, ja deu conèixer la informació— és competència de l'ajuntament corresponent, i en els municipis de menys de vint mil habitants és competència del consell comarcal corresponent. Per tant, és lògic que no puguem acceptar aquesta esmena que vostè pretén incorporar sota el número 340. I, per tant, com a l'altra, hi votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Hi ha l'esmena 270 bis, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, si no ho recordo malament, formava part d'aquell paquet del 0,7.

El Sr. PRESIDENT: Era del 0,7. Sí, sí, d'acord. 279, del Grup Socialista: la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena és també una esmena que hem fet altres anys i que pretén aconseguir que s'asseguri la suficiència financera i que el Govern estableixi els mecanismes corresponents per tal que l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i del tractament de residus, que la va crear aquest Parlament per la Llei 7 del 87, dins de les previsions pressupostàries, es pugui assegurar el finançament.

La Llei 7/87, en el seu article 15, precisament en un dels apartats, crea aquest organisme. En el seu article 17 defineix quines són les competències que té l'Entitat, i en el seu article 26 preveu les diferents formes de finançament, entre les quals hi ha, en el seu apartat d, a l'article 26 en el seu apartat d, que és l'article que preveu tot el sistema de finançament, diu: «Les entitats metropolitanes es finançaran per mitjà dels recursos següents:» —i en l'apartat d— «participacions en els impostos de l'Estat i de la Generalitat establertes al seu favor.»

A nosaltres ens agradaria saber com és que el Govern, des de l'any 87, que va crear aquesta entitat, fins al moment actual encara no ha fet el que calgui per tal de dotar econòmicament aquesta entitat. Evidentment, estem parlant en la nostra esmena d'assegurar el finançament. Si puntualment hi poden haver hagut algunes aportacions a l'Entitat, no és aquest un sistema de finançament o, en tot cas, no és el millor sistema de finançament. Per tant, en la nostra esmena parlem d'assegurar el finançament.

Jo no sé si amb el que acabo de dir m'he explicat suficientment bé, perquè abans el senyor Escudé ha dit que no m'entenien; però, és clar, si el senyor Escudé no m'entén no és el meu problema, és un problema que jo no li puc pas solucionar; només em puc esforçar a fer-ho cada vegada millor, però tinc unes determinades limitacions. Espero que

amb les referències estrictes als articles de la Llei 7/87 hagi quedat clar el sentit de la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Una flor no fa estiu, senyora Martí; una vegada que no l'he entesa no ha de donar peu que consideri que no l'entenc. Perfectament, l'entenc, perquè vostè s'explica cada vegada millor. Tant és així –tant és així–, senyora Martí, que jo tenia preparada, o *in mente*, preparada una resposta sobre la necessitat d'uns determinats serveis que em diuen que ha creat aquesta entitat: uns servei de control ambiental, un servei de tractament de residus, etcètera. Però la seva intervenció m'ha fet canviar l'argumentació perquè vostè molt clarament ha explicat: «Oh, és que jo em baso que hi ha una lletra d d'un determinat article de la Llei que s'invoca que diu: "una participació en els impostos de l'Estat i de la Generalitat establerts en el seu favor".» Perfectament d'acord.

Però és que en aquest moment no hi ha, que jo sàpiga, en els pressupostos de l'Estat i em consta que en els pressupostos de la Generalitat, no hi ha cap participació establerta en favor d'aquesta participació concreta. En els pressupostos de la Generalitat no hi és, que jo sàpiga. D'acord, doncs, no hi és; molt bé. Per tant, doncs, aquesta és una potencialitat. Vostè haurà vist qualsevol escriptura, qualsevol document, en el cas administratiu, de creació d'un organisme, i s'estableixen unes fonts potencials de finançament. És a dir, es pot cobrar d'això, d'això, d'això, d'això..., i és clar, a molts llocs es diu: «i dels recursos, de les donacions que els ciutadans vulguin fer»; perfectament d'acord. Amb base en aquesta lletra, que seria la f o la d, vostè no pot anar a exigir als ciutadans, perquè diu aquella llei que poden donar donacions, que les donin. Exactament això és el que passa amb el Govern de la Generalitat; en el moment que el Govern de la Generalitat tingués establerta una participació d'aquest organisme en els seus impostos o en un impost concret, doncs, aleshores seria el moment d'exigir que faci efectiu aquest mecanisme. Però és que aquí no és un mecanisme, aquí és establir una obligació que només està prevista amb caràcter de possibilitat.

Per tant, mentre no existeixi aquest... Una altra cosa seria que vostè fes una disposició nova que digués que es creï aquest mecanisme de participació, tal com vostè demana, que es creï un mecanisme perquè faci efectiu el principi constitucional de suficiència financera. Entenem que aquest no és el cas i, per tant, a reserva que algun dia existeixi per via de proposició de llei o de projecte de llei una participació d'aquest tipus, nosaltres hi votàrem en contra; perquè vostè, entre altres motius o entre altres aspectes, sap perfectament..., i això va ser un dels motius o un dels elements que va enfosquir una mica el debat que vam fer entre tots precisament amb aquest tema que ens recordava el senyor president de l'esmena 270 bis, el tema del 0,7%; com es comptava en el sentit de quins són els impostos propis de la Generalitat. Hi ha qui deia: «Els impostos propis són aquells

impostos que recapta la Generalitat.» Altres diuen: «No, perquè hi ha impostos cedits que no són impostos propis, només són els impostos propis.» Oh, és que a l'impost propi creat per la Generalitat també hi ha taxes i recàrrecs que es podrien considerar, doncs, impostos propis. Per tant, és un tema molt complicat que hauríem de clarificar –jo diria–, bé, forçosament per llei i, per tant, no a través d'una escadussera disposició addicional amb la fosquesa inicial suficient perquè almenys jo hagués entès que anava cap a un altre cantó i que vostè, doncs, m'ha il·luminat quin és el seu sentit a través d'aquesta cita, d'aquest apartat d, sobre participació en impostos.

Per aquests motius, senyor president, en el seu moment nosaltres votàrem en contra de l'adopció d'aquesta esmena número 279.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 281, del Grup Socialista: el senyor Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Aquest és un tema ja debatut i conegut en aquesta cambra. En el moment de fer les liquidacions de l'impost de transmissions un dels elements bàsics és la valoració dels béns que són objecte d'aquestes transmissions. El Departament d'Economia i Finances, per tal de facilitar aquestes valoracions, en el seu moment emet unes circulars on dona uns coeficients que s'apliquen en cada població i que normalment estan al voltant de 2, eh?, i aquests coeficients s'apliquen sobre el valor cadastral. És a dir que normalment les liquidacions es fan multiplicant el valor cadastral per un coeficient que oscil·larà entre 1,8 i 2,2 aproximadament, amb alguns exemples que segurament deuen quedar fora d'aquest vano.

La nostra preocupació és que això es fa sense tenir en compte que determinades poblacions han fet la revisió dels seus valors cadastrals en dates relativament recents, de tal manera que s'aplica la mateixa circular a una població que pot tenir la seva valoració cadastral feta de fa deu o dotze anys, que hi ha casos –i bastants– a Catalunya, amb altres poblacions que poden fer la revisió cadastral l'any 94 o, fins i tot, l'any 95, donat que estem debatent el Projecte de pressupostos per al 95.

Per tant, la nostra proposta va encaminada a demanar que en el moment d'emetre aquestes circulars es tingui en compte aquesta circumstància i que, de forma orientativa, a les poblacions que hagin fet la seva revisió cadastral els anys 1994 o 1995 en aquestes circulars se'ls assigni un coeficient més o menys idèntic al del valor cadastral, és a dir, un coeficient unitari. Creiem que això corregiria, segurament, bastants dels defectes que pugui haver-hi o de la injustícia que pugui haver-hi en l'aplicació sense distinció de la circular a diferents poblacions que hagin tingut la seva revisió cadastral en diferents moments en el temps.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquí, en aquesta esmena 281, voldria ressaltar-hi dos aspectes; d'una

banda, el mecanisme que demana, que ens sembla que no és viable, i un altre aspecte que és el contingut del problema que ens ve a plantejar el senyor Carnicer en nom del seu Grup, a través de l'esmena, i el que planteja el senyor Carnicer és just, és correcte, perquè realment es pot produir amb una aplicació no ajustada a la presa en consideració de la valoració en èpoques, a vegades, molt distanciades en el temps d'aquestes famoses circulars, pugui provocar un greuge comparatiu a vegades important.

Per tant, quant al problema, hi estem d'acord, en la seva existència; estem d'acord que cal modificar-ho, i a mi em sembla que el camí no passa pel que diu l'esmena que «en el termini de tres mesos el Consell Executiu desenvolupi les actuacions», etcètera, sinó que, com ell ho recordava, això passa perquè reglamentàriament està previst així per unes circulars internes. I donat que les lleis aplicables a aquests impostos, en definitiva, el que diuen que la base imposable és el valor real i que els valors cadastrals dels immobles urbans són una mera referència, jo crec que és perfectament possible que en la circular, que parlava el senyor Martí Carnicer de cara al proper exercici, es tingui compte, major cura a valorar aquesta real situació diferenciada, que distorsiona molt la relació entre valors cadastrals i valors reals de la finca segons el municipi on es troba situada. Tant és així que jo en vaig parlar, òbviament, de forma oficiosa amb el senyor conseller d'Economia i Finances, i ell va coincidir en l'existència d'aquest problema i la necessitat i el seu propòsit que a la propera circular es faci un esforç per corregir, si pot ser totalment, aquesta distorsió provocada perquè les bases, diguem-ne, cronològiques respectives dels diversos municipis tinguin una acurada traducció, a l'hora de valorar-ne o d'afectar-ne pels índexs correctors als quals feia referència el senyor Martí Carnicer.

Ara, com a esmena al Projecte de llei de pressupostos, recollida en una disposició addicional, ens sembla que aquest no és el camí i, per tant, ens hi oposarem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. CARNICER: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, crec que de les paraules del portaveu de la majoria podem entendre que hi ha la voluntat política i el compromís polític d'arranjar aquesta situació; estarem amatents perquè així sigui i, en tot cas, retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Que és la número 281?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, retirada; moltes gràcies. La següent, la 282, del Grup Parlamentari Socialista: el senyor Martorell té la paraula.

El Sr. MARTORELL: Senyor president, molt breument, per defensar aquesta esmena d'addició. Diverses vegades en aquest Ple s'ha parlat de la LOGSE, no entraré ara si és nostrada o no és nostrada, però, en tot cas, hi ha una cosa molt important a la LOGSE, que és que per primera vegada es parla d'una manera seriosa tant de la música en l'ensenyament com de l'ensenyament de la música. En aquest

cas jo en parlaré ara, em referiré a l'ensenyament de la música.

Sabem perfectament que la història ha fet que mai l'Estat hagi pagat fins ara conservatoris a Catalunya i que els ajuntaments —sobretot els ajuntaments, també alguna altra corporació— han fet un paper de suplència extraordinària però molt superior a les seves forces. Per tant, nosaltres creiem que d'alguna manera s'ha de començar aquest finançament, que s'ha d'arribar —naturalment, perquè hi ha d'haver els convenis, si no, no tindrien vigència oficial aquests conservatoris—, com a mínim, a les tres parts que tantes vegades hem dit: una tercera part, la Generalitat; una tercera part, els ajuntaments o les corporacions locals, i una tercera part, els pares.

Per tant, el que nosaltres demanem és que es faci, es posi en el Pressupost, s'afegeixi en el Pressupost aquest finançament a través dels convenis amb els conservatoris —aquí diu «professionals», hauria de dir, estaria més bé «professionals o de grau mitjà», hi ha les dues terminologies— perquè amb aquesta col·laboració, només d'aquesta manera els conservatoris podran seguir vivint i tindran aquesta vida que fins ara els han donat els ajuntaments i les corporacions locals.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell. El torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per fer un torn en contra d'aquesta esmena número 282. Aquí es demana una aportació amb càrrec a una determinada partida, una aportació no prevista, almenys amb la intensitat que demanava o que demana el senyor representant del Grup Socialista, el senyor Martorell, en el sentit d'arribar a una tercera part de les despeses.

Senyor Martorell, les coses són com són i els pactes són allà on es pot arribar. Jo li voldria explicar que aquesta era l'esmena, ara és la 282, i en comissió era l'esmena 311, i ara un dels motius que la numeració hagi corregut tant és que hi havia, abans d'aquesta esmena, en comissió, o sigui en la numeració de l'Informe de la Ponència, hi havia una altra esmena, la 310, que era una esmena presentada conjuntament pel Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió. Aquesta esmena 310 va ser fruit d'una llarga i aspra negociació entre els dos grups i es va arribar a un acord que, per a una finalitat que li reconec que no és igual però que és similar, de les escoles de música, no el conservatori o la música a l'escola si vol dir, millor dit, doncs, hi havia un compromís assolit conjuntament i que va ser acceptat en comissió i inclòs a l'apartat corresponent del Projecte de llei de pressupostos.

No recordo si el Grup Socialista va demanar també l'adopció d'un ajut per als conservatoris professionals i de grau mitjà que deia vostè, però bé, en definitiva, els acords són els acords, no vam poder arribar més enllà del que vam arribar.

Per tant, doncs, allò a què vam ser capaços d'arribar ho mantindrem; millor dit, ja està incorporat, i el que no, lamentant-ho, en aquesta partida creiem que no se li pot ex-

treure —com diu vostè— dintre les previsions pressupostàries, doncs, una dotació que permetés arribar a aquesta tercera part de les despeses del personal de conservatoris professionals, i per això votarem en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La següent esmena, la 283, també del Grup Socialista...

El Sr. CARNICER: La senyora Torrent.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, els diputats i diputades de la cambra m'agrairan que acumuli unes quantes esmenes; en aquest cas acumularia l'esmena 283, la 287 i la 347. És possible que el senyor Escudé no li vegi la lògica, sobretot a la 347, però ben segur...

El Sr. PRESIDENT: Per favor, vol repetir, senyora Torrent?

La Sra. TORRENT: Sí: 283, la 287 i la 347.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Deia que és possible que el senyor Escudé no li vegi la lògica a la 347, però ben segur que un cop m'hagi escoltat s'entendrà perfectament.

Respecte a l'esmena 283, voldria dir el següent. Estudiats els pressupostos dels diferents departaments del Govern de la Generalitat, hem constatat que el Departament d'Ensenyament creix per sota de la mitjana del conjunt dels departaments. Ens ha sorprès pel següent: ens ha sorprès perquè estem en un període que l'aplicació de la LOGSE, de la reforma, és clau i, per tant, no entenem per què no puja més el Departament d'Ensenyament. I hem constatat, a més a més, que en el cas de les transferències als ajuntaments i les corporacions locals, no hi ha cap tipus de creixement, sinó que hi ha una congelació. Aquesta esmena, la número 283, fa referència a aquest aspecte.

Vostès saben que, al marge de debats que hagin pogut ser presents en aquest Parlament o en la societat, les famílies han fet l'opció definitiva de portar els seus fills i les seves filles a l'escola ben menuts. Per tant, han fet l'opció d'escolaritzar els seus nens entre els zero i tres anys, malgrat que encara no sigui legalment, oficialment, obligatori. Vostès saben també que els ajuntaments de Catalunya han cobert les mancances del Govern de la Generalitat en el sentit que han afavorit la creació d'escoles municipals dels zero a tres anys. I, per tant, cal un reconeixement a aquest esforç fet pels ajuntaments, i la nostra esmena va en aquesta línia. La nostra esmena número 283 diu: «El Departament d'Ensenyament, dintre de les previsions pressupostàries, actualitzarà els mòduls establerts per les aportacions que es derivin dels convenis amb els ajuntaments per al funcionament de les escoles bressol; aquestes actuacions es realitzaran en base a la partida...», que ja coneixen perquè està escrita. Respecte a aquesta esmena no he de dir res més.

Respecte a l'esmena número 287, fa referència a la formació professional. Demà tindrem ocasió de parlar-ne de nou quan fem l'esmena a la totalitat a l'Institut Català de les Noves Professions, però aquesta esmena número 287 el que

pretén constatar és el següent. Avui, el que més convé respecte a la formació professional és que el ciutadà percebi que la formació professional funciona, que és una formació de qualitat. La formació professional necessita que els nous mòduls no surtin coixos. Si el naixement d'aquests nous mòduls és coix, tenim una mala targeta de presentació de la formació professional. Cal que l'oferta de la formació professional sigui competitiva amb l'oferta universitària. Què vull dir amb això? Vull dir que l'estudiant, a l'hora d'escollir què farà en els seus estudis per al futur pugui optar sobre si va a la universitat o si escull la formació professional, perquè si s'arriba a aquest dubte, a la possibilitat que els estudiants tinguin aquest dubte al cap, voldrà dir que la formació professional és competitiva. Mentre no es facin aquesta pregunta vol dir que la formació professional no és competitiva. Per tant, cal que en el nivell de la formació professional s'esmercin tots els esforços perquè es coordinin totes les actuacions, tant des del Departament d'Ensenyament com des del món professional com des del món dels sindicats, perquè, tots preocupats pel mateix tema, arribin a coordinar els diferents esforços. I aquesta esmena va en aquesta direcció.

L'esmena 347, que abans he dit que és molt possible que el senyor Escudé..., potser m'he sobrepassat en dir que no entendria la lògica de per què l'acumulava, jo entenc que sí que el senyor Escudé entendrà la lògica perfectament perquè, a part de ser una persona hàbil, està molt acostumada, molt acostumat a debatre en aquest Parlament, sobretot en aquests dies de final d'any en què debatem els pressupostos, però ell recordarà, ben segur, que jo tot sovint tinc una esmena que fa referència al Departament de Benestar Social però que jo la vinculo molt a Ensenyament, sense fer-ne una qüestió de principis. Al final de l'any 94, ja he dit altres vegades en aquest Parlament que no feia tant una qüestió de principis el fet que l'educació de les persones adultes depengui de Benestar Social, sí que del que en feia una qüestió de principis és que funcioni bé. Doncs, bé, aquesta esmena va en la línia del que vam acordar recentment en aquest Parlament. Si vostès ho recorden, vaig fer una interpellació sobre l'educació de les persones adultes, i en el ple següent vaig presentar una moció amb un seguit de punts sobre l'educació d'adults però molt centrada en l'aspecte lligat a l'educació secundària obligatòria. Jo vaig retirar, el Partit Socialista va retirar aquesta Moció perquè Convergència i Unió en aquest Parlament ens va fer l'oferta de poder seure i discutir tots els grups de la cambra una possible proposició de llei que partís d'un acord; ens va semblar que aquest tema era molt positiu. Doncs, bé, aquesta esmena té la virtualitat que vam acordar això en aquest Parlament, i perquè no se n'oblidi ningú, es tingui present que en l'educació d'adults s'impulsi com més aviat millor l'educació secundària.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La senyora Torrent ha dit que els diputats agrairien el fet que acumulé tres esmenes; jo crec també que els diputats agrairan que

faci una intervenció al més breu possible, i així espero fer-ho. Ja sé que quan la gent parla o almenys algunes persones, entre les que m'incloc, és difícil, doncs, frenar perquè tenim dificultats per clarificar amb poques paraules quina és la nostra posició i amb això ens assemblem, senyora Torrent.

Bé, aleshores, esmena 283: és clar, vostè a l'entorn d'una esmena que el que demana és que s'actualitzin mòduls establerts, ha fet una defensa a ultrança de l'activitat municipal en relació amb el que vostè, o almenys el seu Grup, en l'esmena en diu escoles bressol, no escoles de llars d'infants, que em sembla que és la denominació correcta, però bé, tant se val.

Dic això que seria breu perquè vostè no sé si participava en els treballs del Ple, en els moments que, al llarg del dia, amb d'altres companys de l'oposició hem tingut un debat sobre aquesta matèria, perquè aquesta és una matèria que ha preocupat molta gent. Jo recordo de forma molt especial unes intervencions que va fer el senyor Bargalló quan discutia, quan jo li argumentava que si no hi havia més incidència en aquest terreny de l'ensenyament de zero a tres anys era perquè la LOGSE no preveia l'obligatorietat d'aquestes actuacions, i el senyor Bargalló hi feia unes matisacions encara que fonamentalment es podia acceptar això.

Jo manifestava aleshores, i evidentment també li haig de manifestar a vostè que la prioritat del Departament d'Ensenyament no passa per aquesta potenciació, és evident; ha de centrar els esforços en la gratuïtat del cicle corresponent. Tots coneixem les grans dificultats per aplicar, per manca de finançament idoni, l'aplicació real i plena de la LOGSE, només faltaria que tot i que és molt interessant i molt important i molt necessari, vostè deia, i té raó, que la gent ha optat per l'escolarització dels seus fills en aquestes edats primerenques de la vida, doncs, com dic, no es pot prioritzar això si no es pot prioritzar allò que és obligat de tota obligació.

Per altra banda, anant concretament al que diu l'esmena, de l'actualització aquesta dels mòduls no se'ns dona ni tan sols una pista de cap on va. Per això el Departament d'Ensenyament, consultat, diu que sembla que almenys el text no comporta res de significatiu, no afegeix res de significatiu al tractament que ja ha establert pels convenis de finançament de les llars d'infants en què, segons se m'insinua, almenys, doncs, en cada cas estan previstes unes actualitzacions d'aquests mòduls. Bé, en definitiva, en tot cas, allò que sí que em sembla que no pot ser és incloure-ho com una disposició addicional al Projecte de Llei de pressupostos.

Pel que fa a l'esmena 287, la senyora Torrent ha fet també una defensa de la necessitat no sols de la formació ocupacional sinó també —i això apareix reflectit en el mateix text de l'esmena, al final— que hi hagi una relació més fluida entre el món de la formació i el món de l'ocupació, perquè realment es podria donar la situació paradoxal que s'invertissin fons públics de forma considerable en una formació professional que no fos adient, que no anés lligada amb les necessitats de l'ocupació. I per això demanen, en definitiva és el que demana la disposició addicional, és que es faci un programa per a l'avaluació periòdica.

Existeix —ho sap perfectament la senyora Torrent— l'Institut Català de Noves Professions, i, d'acord amb les seves competències estatutàries, aquest Institut ha elaborat i té el dret i l'obligació d'elaborar documentació, formalitzar convenis amb entitats relacionades amb la perspectiva, elaboració d'estudis comarcals i sectorials, organització d'aules-debat, seminaris sobre aquesta matèria, i, per tant, ja es fa aquesta activitat que demana la senyora Torrent, i, més concretament, precisament en aquesta línia d'interrelacionar el món de la formació i el món de l'ocupació, no sé si sap la senyora Torrent que el Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball, precisament el dia 8 de juliol de l'any que som, van signar un conveni de col·laboració per ajustar les seves respectives competències en relació amb aquest tema tan fonamental com és el de l'ocupació.

Finalment, per a l'esmena 347, en què la senyora Torrent anava dient: «És que no sé si ho entendre...», sí que ho entenc, vostè és possibilista i, per tant, des d'una línia d'oposició a la permanència de la formació d'adults a Benestar Social, diu: «almenys el que interessa a tots objectivament és que funcioni bé», i per això vostè fa una esmena que en aquest moment, si més no, no posa en dubte o no impugna l'assignació administrativa al Departament de Benestar Social. És clar, el que fa vostè és una altra cosa que tampoc podem acceptar, que és el fet, i vostè ho diu amb una paraula molt entenedora, diu que «avanci la implantació...», etcètera. «Avançar» vol dir que és no fer cas de les previsions realitzades, previsions sobre les quals existeixen unes dotacions econòmiques, i que s'avanci vol dir un major cost econòmic. Aquí, és clar, vostè diu «dins les previsions pressupostàries», però és que les previsions pressupostàries vol dir exactament això, que no es pot avançar aquesta implantació per l'austeritat —tan explicada al llarg del debat—, l'austeritat pressupostària que comporta aquest Projecte de Llei.

Per aquests motius, senyor president, també ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt de tres esmenes que acaba de defensar la senyora Torrent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 290, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Passaria a defensar en el mateix torn les següents esmenes: l'esmena 325, la 327, la 290, la 358 i la 313, per aquest ordre. Amb el seu permís.

El Sr. PRESIDENT: 313?

El Sr. PIELLA: 313, sí. Bé, la 313, concretament, crec que hi ha una...

El Sr. PRESIDENT: No, és que m'ha sorprès perquè ha dit primer la 358 i després la 313. És igual.

El Sr. PIELLA: Oh, bé, ho he dit per l'ordre en què tinc les daixò... Suposo que no hi ha cap inconvenient.

Bé, referent a les esmenes 325 i 327, potser el primer que he de fer és demanar excuses al Grup de la majoria per presentar aquestes esmenes, perquè, pel que he vist del *Diari Oficial de la Generalitat*, el Grup de la majoria té molt pre-

sent el tema econòmic del Berguedà i del Ripollès. Concretament, doncs, enguany això ja s'ha vist; en veure que les subvencions per a la implantació d'empreses al Ripollès i al Berguedà, perquè en definitiva tenen aquestes dues vessants, havia baixat la seva subvenció possible del 20% al 15%. És clar, evidentment, sí que té en compte aquesta activitat econòmica del Ripollès; el que passa és que, en lloc d'incentivar-la, la desincentiva.

Jo diria, concretament, que en el fons hi ha un problema important de país. És important que hi hagi un equilibri territorial, i això obliga a una política adient en aquest aspecte. La Catalunya interior no té les mateixes possibilitats que la Catalunya del litoral, i és important que hi hagi algun tipus d'actuació per part del Govern perquè això sigui. La Unió Europea dóna un seguit d'ajudes per a aquest tema, en el cas dels objectius 5.b i 2, però el problema és de la manera com s'apliquen, concretament a Catalunya. I aquí li vaig a explicar el que està passant, per què s'ha baixat d'aquest 20% al 15%. És un motiu de fricció entre el Govern de la Generalitat i concretament el Govern de Brussel·les, perquè el Govern de Brussel·les no està d'acord amb la manera com la Generalitat està aplicant aquestes ajudes a Catalunya. Concretament, llegint un comunicat d'un organisme proper a la Comunitat Europea, diu el següent respecte a aquestes ajudes comunitàries: «A Brussel·les s'estan aprovant els projectes d'ajuda de les zones d'objectiu 2 a Espanya; hi ha una gran queixa per part de la Comissió en veure que els projectes presentats per part de Catalunya tenen poca incidència en les ajudes a les Pimes.» És a dir, els projectes són majoritàriament de xarxa viària, però no hi ha prou estímuls per a les Pimes.

És a dir, si des d'un punt de vista oficial s'està dient que és molt important la incentivació de les Pimes, Brussel·les diu que el Govern català, el que està fent no és incentivar les Pimes, sinó desviar uns recursos que Brussel·les dóna per a les Pimes a unes actuacions sobre el territori que no són les adients. És a dir, els problemes que sempre tenim per tal d'aconseguir fons comunitaris ràpids, sempre ens trobem que les idees que hi ha en una banda i l'altra no són les mateixes, i que la política, o sigui, la propaganda oficial que, realment, són molt importants les Pimes, no té una traducció directa, concretament, a la realitat.

Per això es presenten aquestes dues esmenes: una és sobre el reequilibri territorial industrial, que també fa referència a la crisi econòmica del Ripollès i del Berguedà, demanant que hi hagi, concretament, un pla de reindustrialització, i crec que això hauria de començar per tal que tornéssim a la filosofia i a la formulació antigues, que no hi ha cap lògica que les ajudes que tenien el Ripollès i el Berguedà hagin passat del 20 al 15%.

Passaria tot seguit a l'esmena 327..., no, l'esmena 290, concretament, que fa referència al patrimoni arqueològic. En aquest tema, més que res, el que voldria fer seria sensibilitzar la cambra i el Govern d'un concepte bastant esbiaixat del que és el nostre patrimoni. Quan nosaltres parlem de patrimoni, tenim en compte molt bé les esglésies romàniques,

gòtiques, alguns edificis civils, però no tenim gaire en compte, concretament, un patrimoni al voltant del qual s'ha fet una vida social i és important per a la formació del nostre país i de la nostra nació; em refereixo concretament a les fàbriques, i em refereixo, concretament, al patrimoni industrial i a l'arqueologia industrial.

Si en aquest moment algun diputat o qualsevol persona de l'estranger o qualsevol persona interessada volgués buscar o bé fargues catalanes, o bé berguedanes, o bé estrato-reactors —que es van fabricar a Catalunya a principis de segle—, tindria bastant de dificultat i en alguns casos li seria impossible. Crec que aquí és necessari que hi hagi un canvi, i un canvi d'actitud respecte al que és el nostre patrimoni, i crec que el nostre patrimoni és molt més ampli i molt més ric que els edificis i les esglésies; és necessari, concretament, tenir molt en compte l'arqueologia industrial. És molt interessant i molt necessari recuperar ginys i màquines que van ser fonamentals per al desenvolupament de la nostra nació, i ja sé que em dirà, concretament, que hi ha el Museu de la Ciència i de la Tècnica, però una cosa que crec que és prioritària i és elemental seria saber en aquest moment quins són el conjunt de peces, quin és el conjunt de fàbriques, quin és el conjunt de ginys que seria necessari, com a mínim, recuperar per tal que si algú vol fer algun dia la història de la revolució industrial a casa nostra no es trobi amb la pràctica impossibilitat de fer-ho a causa que moltes màquines i molts ginys s'han perdut.

Crec que l'exemple d'altres nacions amb els seus museus i amb les seves màquines i amb la seva sensibilitat especial per a l'arqueologia industrial ens estan marcant un camí. El començament d'aquest tema mitjançant el Museu de la Ciència i de la Tècnica és un bon començament, però crec que és una cosa que val la pena fomentar-ho, i més veient els recursos que es destinen a altres temes del nostre patrimoni.

Passaria tot seguit a defensar l'esmena 358, que fa referència a la connexió dels col·lectors urbans a les depuradores. Crec que tots estarem d'acord que les depuradores no són un fi, sinó que les depuradores són un mitjà; poca cosa farem de fer moltes depuradores —en aquest moment es parla de més de cent depuradores posades en funcionament— si aquestes depuradores no funcionen al cent per cent i, per tant, no netegen la totalitat de l'aigua, per a la qual cosa van ser dissenyades.

Aquí hi ha un problema de principi, que és el següent: molts col·lectors urbans no estan connectats a aquestes depuradores. Crec que de la mateixa manera que el ciutadà té una sola finestreta per pagar, seria convenient també que Generalitat i ajuntaments fessin un pla conjunt per tal que aquest tema es resolgués. Si ha estat possible que els ajuntaments s'hagin hagut d'acomodar a les necessitats de la Generalitat per cobrar el cànon de sanejament, també seria lògic que hi hagués un sol sistema, en aquest cas ajuntaments i Generalitat, per tal que les nostres depuradores funcionessin a l'òptim i no estiguessin, com passa en molts casos d'elles, que en funciona un percentatge en alguns casos relativament reduït.

I respecte a la darrera esmena, que és la 313, que fa referència a la quota lletera, crec que en aquest cas hi ha un acord entre el Grup majoritari de Convergència i el Socialista per fer una transaccional, i crec que això és important. Si guem conscients, senyors diputats, senyors de la majoria, que actualment el Pirineu està perdent cada any al voltant d'uns 1.000 milions de pessetes a causa del diferencial de preus que origina que la llet es pugui vendre d'una manera agrupada, és a dir, en quantitats importants, o s'hagi de vendre en quantitats molt petites. Si es tira endavant i dona els seus fruits aquesta esmena que s'ha fet entre els dos grups, crec que podrem aconseguir una cosa que crec que tots hi estem d'acord: que els pagesos no marxïn de les explotacions a la muntanya catalana, i potser amb això també ajudarem una mica que temes com els que hem viscut aquest estiu degut als incendis no es repeteixin.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra d'aquestes cinc esmenes que en ordre cronològic no consecutiu ha defensat el senyor Piella. Les contestaré en el mateix ordre que ell les ha plantejat.

Esmena 325: és clar, el que demana el senyor Piella, o millor dit, perdó, el Grup Socialista, amb aquesta disposició addicional, no és possible. No és possible perquè els límits de subvenció que estableix aquest annex de l'Ordre del 31 de maig del 94, no està posada a l'atzar: són els límits màxims que permet la Unió Europea. Per tant, no hi ha possibilitat d'infringir aquesta normativa d'una instància superior i, fins i tot, si volguéssim donar-li gust, senyor Piella, i la recollíssim, l'estaríem enganyant i ens estaríem enganyant, perquè en ser la Llei de pressupostos un document de públic coneixement, l'únic que se suscitaria seria l'oposició i la ineficàcia d'aquesta disposició addicional davant la reacció adversa dels òrgans administratius corresponents del marc de la Unió Europea.

Quant a l'esmena 327, aquesta potser és la primera vegada que de forma clara en el debat d'aquests Pressupostos sorgeixen aquelles esmenes d'interès molt concret i sectorial. Vostè ha defensat una esmena, la 327, sobre el Ripollès, i vostè, encara que hi ha fet una petita referència, en cap moment ha dit que defensés l'esmena 326, la qual cosa em fa creure que un company seu, d'aquí a una estona... Perdó, no, que és del Grup d'Esquerra Republicana, perdoni'm. Doncs, el senyor Piella ha defensat —em limito a dir el que deia inicialment—..., una defensa de la reindustrialització i la problemàtica del Ripollès, que té tota la raó. Ara, és difícil —i ho sap perfectament el senyor Piella—, des d'un àmbit nacional com és el del Parlament de Catalunya, establir «trajos» a mida, i menys fet des de la Llei de pressupostos, que no es és correcte que es facin aquests tractes diferencials.

En tot cas, senyor Piella, vostè sap perfectament..., i en el seu moment, no al seu company, sinó al company d'Esquerra Republicana que defensarà l'esmena 326, el que li dic és

el que li diré també a ell: que el Govern va presentar al Parlament un pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana, del període 93-96, de caràcter general; que, malgrat aquest caràcter general, recull, com és obvi, com és just, com vostè demana, un tracte preferent, dintre de la legislació possible i de les possibilitats econòmiques de la Generalitat, en aquestes comarques en regressió industrial o amb insuficiències notòries en el terreny econòmic. Ara, recollir una proposta com la que fa vostè en els Pressupostos ens sembla inadequat; més en tant que, si vostè repassa el text, en definitiva, l'essència —a part de tot el comentari que hi fa sobre la pèrdua de llocs de treball, etcètera—, la petició central, que és la que té un caràcter vinculant, és la de dotar-ho de recursos necessaris; també amb una inconcreció considerable. A les partides del Departament d'Indústria —perquè, en definitiva, vostè es refereix a la secció 13, com és lògic—, doncs, això ja existeix dintre les possibilitats i d'acord amb aquest Pla de foment general de la competitivitat de la indústria catalana.

Pel que fa a l'esmena número 290, vostè ha plantejat un tema d'arqueologia industrial. És un tema d'actualitat. Potser a Catalunya estem en els inicis; suposo que vostè sap que, per exemple, a la Gran Bretanya fa molt de temps que hi ha tota una línia de potenciació de l'arqueologia industrial —no endebades la Gran Bretanya és la pionera de la industrialització—, i allà s'hi té una especial atenció econòmica, legislativa, de cara a la protecció de les romanalles que hi ha d'aquella industrialització primigènia, que passa per la protecció de fàbriques, de ponts, de canals, etcètera. A Catalunya no hi hem arribat; per un cantó, potser hi manca una certa sensibilitat, però el que sí que, evidentment, hi manca és la capacitat econòmica.

És clar, vostè ha parlat —i té tota la raó, i és el que jo tenia preparat per dir-li— que el Departament de Cultura està establint —i com a terrassenc ho conec potser una mica més que altres diputats de la cambra que no tenen aquesta característica, a diferència d'altres companys que sí, que també la tenen, escampats en els diversos grups parlamentaris, que coneixen perfectament la tasca d'aquest museu—..., però, és clar, com vostè ha indicat, em sembla —no sé si ho ha indicat—, aquest museu, que està fins i tot, o lamentablement, en una fase encara bastant inicial, depèn del Departament de Cultura, i vostè el que demana és la creació d'aquesta activitat en el Departament d'Indústria, que en les dotacions pressupostàries no hi ha possibilitat de dedicar, desviar una part dels pressupostos de les partides dedicades a la potenciació de l'actual indústria, de la xarxa industrial viva, per fer un..., retre homenatge a la industrialització del passat. Això s'adiu més amb el Departament de Cultura. En tot cas, també ens oposaríem a una menció concreta, i amb una anotació que potser no té importància però que, si s'arribés a aprovar —que ja he anunciat el nostre vot en contra—, tampoc seria de la manera que verbalment ha defensat el senyor Piella. Perquè, és clar, ell ha parlat de les fargues catalanes, i les fargues catalanes no hi figuren, en aquesta esmena; hi figuren, inicialment, però, en el moment de ser admesa a

tràmit per la Mesa de la Comissió aquesta esmena, va ser suprimida aquesta referència. Per tant, en cap cas podria fer-se com diu aquí, o, millor dit, com deia inicialment l'esmena, que s'ha de donar un tractament singular a les fargues catalanes. Jo he llegit un llibre sobre les fargues catalanes, i realment és un tema molt interessant, però bé, en definitiva, ni si s'aprova l'esmena amb el redactat actual, això no es podria tirar endavant.

Pel que fa referència a l'esmena 358, aquest és un tema que, encara que el senyor Piella no ens l'ha explicat, el coneix perfectament. Ell ha estat alcalde del seu municipi —si no ho recordo malament— una pila d'anys, i aquest és un problema que es planteja en totes les administracions locals. Perquè, és clar, el senyor Piella, en aquesta esmena 358, ha parlat que era lògic que hi hagués una connexió dels col·lectors urbans, els col·lectors generals, la situació incongruent d'unes depuradores que si no tenen connexió no té sentit... Tot això és veritat, senyor Piella, però vostè sap que el problema no rau aquí, sinó que rau en un altre lloc, que és que el disseny de cada sistema de sanejament que es duu a terme ja preveu les connexions en alta, perquè el principi consagrat és que les connexions en baixa són competència dels ajuntaments. Per tant, doncs, nosaltres no li podem fer costat en la petició d'aquesta esmena, que, a través de no diferenciar en alta i en baixa, em sembla que el que pretén és que també aquestes competències i, per tant, la corresponent càrrega municipal fossin transferides a la Generalitat.

Per acabar, és lògic que vostè s'hagi guardat per al final una esmena intermèdia, la 313, perquè, com vostè mateix ha dit, després d'una certa negociació, més o menys difícil, però, el seu Grup i el meu Grup van arribar a una transacció, que, com sempre, no dona plena satisfacció a vostès ni a nosaltres, però que això és el mèrit o el demèrit i la fortalesa de les transaccions; transacció que he fet arribar ja fa moltes hores a la presidència i que pregaria que fos llegida, i, consultat el senyor Piella sobre si retira o no l'esmena 313, arribat al seu moment, a diferència de la resta d'esmenes que ha defensat, que, com he anunciat, hi votaríem en contra, aquesta esmena transaccional sobre la 313, òbviament, el nostre Grup almenys, la votaria de forma favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Prego a la senyora secretària que procedeixi a fer la lectura d'aquesta esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional a l'esmena número 313, nova disposició addicional: «El Govern de la Generalitat, en el marc del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya, i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries per a 1995, fomenta la creació d'una xarxa de punts de recollida de llet per a l'agrupació de la producció procedent de petites explotacions, per tal de poder millorar la viabilitat econòmica d'aquestes.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. El Grup Socialista retira l'esmena 313?

El Sr. PIELLA: Sí, senyor president, la retirem i, concretament, també donem suport a aquesta transacció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a l'esmena 291, del Grup Socialista: el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta és una esmena que planteja el Grup Socialista al voltant de la necessitat de crear un consorci d'arqueologia que faci referència a la Tarragona romana. Fa uns dies, en aquest Parlament hi va haver un acord important per part de tots els grups d'aquesta cambra, i era que es sol·licités que Tarragona fos patrimoni de la humanitat. No hi ha dubte que aquesta va ser una iniciativa impulsada pel Grup de Convergència i Unió; des del punt de vista del nostre Grup era una iniciativa a recolzar, i va ser recolzada per tots els grups, però creiem que no solament s'ha de plantejar aquesta qüestió, que és important, sinó que en totes les iniciatives que durant aquells darrers anys han estat importants a l'hora de la gestió dels monuments, de les qüestions arqueològiques, hi hagi molta més coordinació i hi hagi, sobretot, un organisme que ho tiri endavant. Per això nosaltres proposem que aquest organisme sigui un consorci, que la Generalitat tingui un paper capdavanter en aquesta qüestió —estem parlant d'uns monuments molt importants, els monuments més importants de Catalunya d'aquesta qüestió—; després també plantejem qüestions que fan referència a la mateixa arqueologia, i, finalment, nosaltres creiem que, des del punt de vista del que planteja el Grup Socialista, és una iniciativa que hauria de tenir el recolzament..., és a dir, abans he fet esment de la qüestió del patrimoni de la humanitat: és necessari que hi hagi més partides que vagin en aquesta direcció, de la gestió dels monuments, i que, d'una vegada per totes, moltes polèmiques, com la que en aquests darrers dies hi ha a la ciutat de Tarragona al voltant d'unes troballes arqueològiques que històricament o periòdicament ja es donen moltes discussions d'aquest tipus..., hi hagi un organisme que tiri endavant aquesta qüestió.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres plantejem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Ja ens movem en aquelles aigües difícils de la defensa de legítims, però parcials, interessos territorials. Per ser breu, senyor Abelló, nosaltres estem d'acord amb totes les manifestacions que vostè ha fet, i, els nostres companys de la zona a la qual vostè feia referència, amb el mateix entusiasme que vostè. Amb el que no estem d'acord, per això, és amb la disposició addicional. Perquè, és clar, vostè el que ens diu —fixi's bé, senyor Abelló—..., i de paraula ha parlat de les partides, és clar, no veiem relació amb les partides, perquè vostè diu: «dintre les previsions pressupostàries corresponents a les partides tals...», i cita una, dues, tres, quatre, cinc partides, diu: «el Consell Executiu promourà la creació d'un consorci d'arqueologia». Per tant, per promoure un consorci, que és una decisió política, que és una negociació política amb les altres administracions, amb les altres entitats que

creguin ser cridades a aquest necessari consorci arqueològic per gestionar el patrimoni arqueològic romà de Tarragona, no cal modificar, no cal esmentar, en absolut, partides. El que sí –aleshores sí que li donaria la raó– és que, en el moment que aquest consorci es creés, a partir d'aleshores és quan caldria dir si en la constitució d'aquest consorci es preveuen uns ajuts, unes subvencions, unes aportacions de la Generalitat a aquest consorci, i aleshores tindria sentit que vostè demanés que es mobilitzessin aquestes partides. Per tirar endavant –hi insisteixo–, per promoure la creació del consorci, no cal res d'això. Promoure la creació d'un consorci no és una matèria pressupostària, i, per tant, no veiem la conveniència ni l'adequació que hi figuri en una llei de pressupostos com és aquesta.

Per aquest motiu, i no per altre, evidentment, el nostre Grup votarà de forma negativa a l'adopció d'aquesta disposició addicional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena 293, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. L'esmena 293 és ja una repetició que vam fer en els Pressupostos de l'any passat, i aquesta esmena vol fer esment d'una necessitat d'un dels grups d'edat menys afavorits de la societat, avui en dia, catalana, com són els joves; els joves, els menors que podríem entendre, amb aquesta mena de convenció que podríem fer, menors de vint-i-set anys –algú ho podria fixar fins als trenta– es troben en una situació delicada en el tema de l'ocupació; l'atur juvenil és gairebé dels més importants en percentatge del total de l'atur, i, sobretot també, amb l'adquisició d'habitatges, en allò que podríem entendre un problema greu, com és l'emancipació, que hem entès amb aquest qualificatiu, i que és el fet de buscar-se un habitatge o una llar o una «vivenda» propis. Aquest fet és difícil; la inserció dels joves, sobretot a les grans ciutats, a les grans aglomeracions urbanes, cada cop és més difícil, i el Grup d'Esquerra Republicana, conscient de tot això, presenta aquesta esmena.

També sabem i som conscients que, en el seu moment, la Secretaria General de Joventut va presentar un pla interdepartamental de joventut. En aquest Pla es feia esment que hi hauria una partida o un apartat que feia referència a la creació d'habitatge de lloguer, perquè fins ara la política de la Generalitat des del punt de vista juvenil en el que feia referència al món de l'habitatge era sempre d'adquisició o de compra, essent, en definitiva, una paradoxa que només poguessin comprar o adquirir habitatges aquells que, en definitiva, podien anar al mercat lliure, perquè les condicions que es demanaven –una feina fixa, es demanava la capacitat de pagar uns interessos molt elevats i una entrada– només eren possible per a aquells joves que tenien una renda elevada i, sobretot, aquells joves que ja comptessin amb parella, és a dir, discriminava aquells joves que volguessin adquirir un habitatge de forma individual i sense comptar amb parella.

Estem davant, doncs, de la formulació de fer habitatges de lloguer. I ho diem perquè avui, aquesta setmana, des de la Secretaria General de Joventut, s'ha presentat un pla d'habitatges de lloguer, al nostre entendre insuficient; al nostre entendre, aquest pla no tornarà a caure en el mateix vici que van caure els diferents plans que s'han fet d'adquisició d'habitatge, i per aquesta raó mantenim aquesta esmena i exigim la necessitat que una de les problemàtiques més importants, al costat de l'ensenyament de l'educació o la formació i al costat també –el company Miquel Pueyo també m'acompanya en aquesta proposta–, al costat també del fet que l'ocupació i la inserció laboral són un altre aspecte important, també el tema de l'habitatge és avui dia, potser, una de les mancances i un dels problemes més greus, que afecta no només tota la població, especialment la població jove.

Per aquestes raons, mantenim aquesta esmena, que la creiem necessària, de l'adequació d'aquest pla nacional d'habitatge de lloguer per a joves.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquest és un tema que, com recordava el senyor Puigcercós, ell mateix va plantejar l'any passat; jo vaig donar la resposta que em semblava que era la correcta, vaig veure que no el vaig convèncer, perquè veig que ara torna a insistir..., dubto que el convenci, però, bé, encara que només sigui a efectes d'acta o de *Diari de Sessions* tornaré a explicar que existeix un Pla interdepartamental de la joventut, que està aprovat per un decret, el 116/94, de no fa gaires mesos, el 18 d'abril, que ja preveu aquest ajut, a través d'una mecànica, que és el 20% a fons perdut del valor de les obres, o bé prima l'interès perquè en resulti el 6,5%, més un 10% del valor de les obres, que per als joves de divuit a trenta anys –el senyor Puigcercós parlava de les limitacions d'edat: doncs, el decret estableix aquestes limitacions, els joves de divuit a trenta anys–, que han d'estar afectats, per altra banda, per un màxim de lloguer per cinc anys, que el pis no pot ser més gran de cinquanta metres quadrats, i que la renda que lliurement contracti aquest jove no pot superar les mil pessetes per metre quadrat. Per tant, amb aquestes condicions i amb aquest Decret, que recull tot això que explico i amb més detall, doncs, crec que no és necessària aquesta promoció, elaboració i execució d'un pla nacional, perquè existeix, com acabo d'explicar, en funció d'aquest decret emès pel Govern, en aplicació del Pla interdepartamental de la joventut.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 294, del Grup Socialista: el senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Bé, l'esmena 294 és també un tema recurrent: el Grup Socialista ha insistit en la presentació d'aquesta esmena diferents vegades des del començament del desplegament del Pla d'habitatge 1992-1995. Tracta, concretament, sobre la creació d'un fons de garantia per a l'accés al crèdit hipotecari dels promotors

socials i adquirents d'habitatge social i de les transferències de crèdit necessàries per dotar-lo convenientment.

El senyor Escudé, que ho sap tot o quasi tot, sabrà que Catalunya és la comunitat autònoma de més baixa construcció d'habitatge social de tot l'Estat, en el marc del Pla quadriennal d'habitatge, entenent per habitatge social el de promoció oficial de règim especial. I un dels factors d'aquesta situació, o que, com a mínim, l'agreuja, és el fet que tant els promotors com els adquirents troben insalvables dificultats per accedir als crèdits de les institucions financeres, per manca de garanties suficients: és allò que se'n diu una demanda insolvent, en termes econòmics. La constitució d'un fons de garantia, considerem que és una condició imprescindible per normalitzar la situació i fer possible que tots els crèdits hipotecaris sol·licitats, d'acord amb les qualificacions atorgades oficialment, siguin finalment concedits. Cal acabar amb una situació tan contradictòria com l'actual, que és que els més necessitats siguin precisament els que es queden, al final, sense habitatge.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Oliart ha ponderat favorablement el grau de coneixements meus, i jo voldria dir-li que, com a mínim, el senyor Ferran Pont en sap més, perquè m'ha explicat *sotto voce* que, en tot cas, no seríem l'última, sinó la penúltima –bé, la diferència té la seva transcendència. Però, bé, en definitiva, jo el que no sé són moltes coses, però el senyor Oliart hauria de saber una cosa, i el que hauria de saber el senyor Oliart és que, com jo li vaig explicar l'any passat, aquest tema estava pendent de la preparació, anunciada per part del Govern central, d'un programa en aquest sentit.

En el transcurs d'aquest any en què hem fet aquest debat i que ara reprenem, el Govern central ha reconegut la seva incapacitat per fer-ho, per portar a terme aquest Pla, per dificultats d'ordre tècnic i, sobretot, econòmic. Per tant, doncs, com que nosaltres, en l'explicació de l'any passat, dèiem que això anava condicionat a l'aprovació d'aquest Pla, estem on estàvem, i també, com l'any passat, per tant, votarem negativament l'adopció d'aquesta disposició addicional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 295, del Grup Socialista: per defensar-la, té la paraula...

El Sr. CARNICER: Senyor president, segons les meves notes, la 295, 296, 297, 298 i 300 han estat defensades pel senyor Corbacho al seu moment.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs la 301 no ha estat defensada.

El Sr. CARNICER: No, senyor. El senyor Nadal...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. Defensaré la 301 i la 302, de manera simultània.

Bé, el Grup Socialista està molt satisfet de veure que la seva insistència en aquest tipus d'esmenes d'addició de disposicions addicionals té els seus fruits, perquè la majoria també recull la filosofia dels grups de l'oposició, perquè aquest any, en l'articulat, el mateix Grup de la majoria fa una demanda al Consell Executiu perquè formuli un pla quadriennal d'inversions universitàries, és a dir que fa una petició que sembla digna de l'oposició. Per tant, sembla que aquesta demanda constant dels grups de l'oposició també imbueix d'alguna manera el Grup de la majoria, i esperem, per tant, que finalment acceptin les nostres propostes, ja que vostès també creuen en aquesta mecànica parlamentària.

Nosaltres demanem dos plans: un pla quadriennal d'adequació de la xarxa viària de Catalunya a les característiques tècniques del pla de carreteres, i un pla de millora dels trams de carreteres que tenen major sinistralitat. El Grup Socialista està molt interessat a millorar la seguretat de les nostres carreteres, i, per tant, intentar, d'alguna manera, que es pugui circular de manera més segura, evitar accidents, evitar morts, evitar danys a les persones. Per fer això, ens sembla que és molt important que les carreteres de Catalunya s'adeqüin al que deia l'anterior pla de carreteres i al que diu l'actual pla de carreteres, però ens preocupa que l'actual pla de carreteres estigui formulat a la baixa respecte a l'anterior: per exemple, està formulat a la baixa pel que fa referència a la circulació de mercaderies perilloses per les poblacions; està a la baixa en el tema de construcció de carrils d'avançament, que ara diu que ha de ser un quilòmetre cada cinc quilòmetres; està a la baixa en el tema d'il·luminació a les interseccions..., i, per tant, el que estem fent és un pla de carreteres que oferirà menys condicions de seguretat que el que teníem abans.

El Grup Socialista el que voldria és que, com a mínim, es complissin aquestes característiques tècniques, tant del pla anterior com de l'actual, cosa que no es produeix en les construccions de noves carreteres, en què, per exemple, el traçat, l'amplada de la carretera, és inferior al que preveu el pla de carreteres. Per tant, els demanem que vostès facin un esforç per millorar la seguretat a les carreteres, que facin un esforç de prendre consciència ecològica en els temes de construcció de carreteres; que, per tant, tinguin present la possibilitat d'enfortir els elements de protecció ambiental que hi ha en el pla, que tampoc es compleixen, i, finalment, que també estudiïn la possibilitat de formular propostes de transport alternatiu, per exemple en les zones d'alta muntanya, fomentant travessar les zones de muntanya amb el transport ferroviari.

Esperem que compleixin amb aquesta demanda del Grup Socialista, i, encara que decideixin votar-hi en contra, esperem que l'any que ve, amb aquesta pràctica d'esponja que vostès tenen, finalment facin una demanda al Consell Executiu d'aquests plans que nosaltres avui proposem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal, Manuel. El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. A les dues esmenes es parla de plans, però, és clar, no es parla única-

ment de plans, sinó que es parla després de pessetes. Hi ha una particularitat, senyor Nadal –que suposo que vostè se n'haurà adonat–, una mica especial..., no sé si és que inconscientment hi ha criteris especials diferenciats pel que fa referència als dos plans, perquè fixi's vostè què diu en la primera esmena, la 301: aquest pla quadriennal que vostè demana, el Govern s'ha de limitar a elaborar-ho; en canvi, en l'esmena següent, el pla de millora de trams, diu que l'elaborarà i l'aprovarà. Vol dir que dona la sensació –almenys literalment– que a vostè li és indiferent que el Govern aprovi el pla quadriennal d'adequació de carreteres de la xarxa bàsica, amb la condició que almenys l'elabori. Em sembla que és una situació una mica kafkiana.

Però bé, en definitiva, quant a l'elaboració de plans, potser des d'una perspectiva ideològica, que no és la nostra, la vareta màgica de tots els problemes se soluciona a través de la formulació de plans; aquesta no és la nostra posició, i, en certa manera, com deia, tampoc és la seva, perquè a continuació ve la qüestió diners, la qüestió pessetes. No es tracta, en definitiva, tant de plans com de diners.

És clar, en l'esmena 301 vostè diu: «hi destinarà una quantia suficient», i estem una vegada més en el tema subjectiu: què és una quantia suficient? I aleshores aprovar, diguem-ne, aquest principi inconcret en una disposició addicional no ens sembla adequat, més per quan, segons m'informa el Departament, una de les tantes partides d'aquesta secció 9, servei 05, que vostè cita, concretament, la 660.03, ja està adequada –almenys segons el Departament– al compliment dels compromisos del pla de carreteres existent.

I, pel que fa a l'esmena 302, existeix ja un pla de millora dels trams amb major índex d'accidentabilitat i les corresponents partides estan previstes, precisament, en les partides, aquestes tres partides, que vostè demana.

Per tant, un, perquè no creiem que sigui matèria pressupostària l'elaboració de plans, i l'altre, perquè ja existeix aquest pla de millores, que es demana, dels trams de major índex de sinistralitat, i una i altra perquè les partides estan..., no diré adequadament, però suficientment dotades en funció de l'austeritat del pressupost, ens oposarem a l'adopció d'aquestes dues esmenes que ha defensat el senyor Manel Nadal.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 303, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena pretén aconseguir la creació d'una comissió d'estudi que estigui integrada per persones del Govern, pel Consell Comarcal del Vallès Oriental, pel Consell Comarcal del Vallès Occidental, pels ajuntaments afectats, per entitats cíviques i per grups ecologistes, per tal de debatre la problemàtica a l'entorn del quart cinturó. Com vostès saben, aquests dies és aquest un tema d'actualitat i de debat, i com vostès saben també el primer tram d'aquesta obra s'està en aquests moments executant per part del Go-

vern de la Generalitat, que és el tram Mataró-Granollers, que és una obra d'un gran impacte ambiental, que serà adoptat amb mesures correctores, però té, si més no, un impacte considerable, i el segon tram, que és el tram Granollers-Abrera, és un tram que està encara..., que encara no té projecte, que està en fase de discussió i que és un tram polèmic i que ha aixecat, doncs, moltes discussions. Aquest segon tram és un tram que hi ha el compromís d'executar-lo per part del Ministeri, però les competències urbanístiques i l'aprovació del projecte corresponen al Govern de la Generalitat. Per tant, diguem, aquí hi ha implicades pràcticament totes les administracions. I per això nosaltres creiem que seria bo, convenient i beneficiós per a tothom la creació d'aquesta comissió, que permetria, si més no, aprofundir en els problemes, i permetria, segurament, donar compliment a la majoria de peticions que tothom pugui formular, i, si no de totes les peticions, si més no, permetria trobar la millor solució.

És en aquest sentit, per tant, que nosaltres defensem aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyora Martí, senyors diputats i senyores diputades, ahir va fer un mes que jo em trobava, junt amb una gernació ingent, dalt d'una muntanya simbòlica del nostre país (*veus de fons*), en el que vam ser..., bé, doncs, potser no tants, diu el Grup Socialista –tot depèn dels ulls de qui s'ho mira–, i vam ser formats d'una forma molt efectiva, amb uns ràpels alpins, sobre aquesta situació i amb una exhibició de pancartes que, amb la naturalitat democràtica que ens caracteritza a tots, nosaltres vam acceptar amb tota cordialitat. Per tant, coneixem perfectament el problema. Per altra banda, igual que altres companys i en certa manera..., bé, de manera certa, com vostè, som tots residents i moltes vegades fills de comarques d'aquestes, i coneixem aquesta problemàtica. Per tant, almenys jo, personalment, senyora Martí, no tinc mai inconvenient a crear comissions, comissions d'estudi (*veus de fons i remor de veus*), i, per tant, per mi no hi ha cap inconvenient; ara, és clar, el que sí que hi ha inconvenient, que vostè m'ho ha d'acceptar, és incloure una espècie de crida a la societat civil a través d'una llei de pressupostos, perquè fixi's vostè, senyora Martí, que s'adreça al Govern, al Consell Comarcal del Vallès Oriental, al del Vallès Occidental, als ajuntaments afectats –que poden sortir i dir: «escolti, jo estic afectat indirectament...», que també n'hi ha molts–, a entitats cíviques, a grups ecologistes, amb tota la «variopinta» diversitat de grups ecologistes (*remor de veus*), i que això sigui en funció d'un acord del Parlament de Catalunya a través de la llei de pressupostos; ens semblaria excessiu i per això hi votarem en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 305, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena fa referència al tema de peatges, i des del Grup Socialista demanem que, durant el primer trimestre de l'any 95 i dins la possibilitat de les previsions pressupostàries, s'elabori un pla d'objectius per tal que en aplicar els peatges de les concessionàries es puguin complir tres qüestions que nosaltres considerem d'interès i molt beneficioses per als usuaris.

En primer lloc, nosaltres estimem que seria oportú un compromís per part del Govern que l'increment dels peatges que es puguin produir durant l'any 95 no superin l'IPC. Em sembla que és una proposta ben lògica, ben coherent i ben encarrilada dins tot el sistema de previsions que tenim en el tema de pressupostos per tal de no sobrepassar cap dels estàndards que ens hem imposat com a elements de contenció.

En segon lloc, nosaltres pensem que seria bo que aquest pla inclogués també que en el futur els peatges s'harmonitzin. Aquest és un tema que nosaltres ja hem defensat reiteradament amb alguna interpellació, és un tema que, amb tota seguretat, en el futur hi haurem de pensar, perquè no és possible mantenir la situació actual, que, per accedir des de la segona corona de ciutats de Barcelona a Barcelona, cada una d'aquestes ciutats paga un import diferent. Per tant, hi ha un desequilibri territorial important i cal, nosaltres només demanem aquí, que es faci un estudi per anar-hi anant cap a aquesta direcció. Ens sembla que és un tema que permetria en el futur reduir aquests desequilibris.

I, en tercer lloc, una petició que també el Grup Socialista ha formulat reiteradament, que és la necessitat de bonificar un tant per cent el preu del peatge del túnel del Cadí en les comarques dels residents, les comarques de l'entorn que explica molt bé l'esmena: el Garraf, la Cerdanya, el Berguedà i l'Urgell. Algunes d'aquestes no són pròpiament del túnel del Cadí, sinó que n'hi ha d'altres que també tenen túnels, com per exemple la del Garraf, que és diferent.

Però, bé, vostès saben que inicialment la petició del Grup Socialista havia nascut a l'entorn del túnel del Cadí; per això em referia al principi que la problemàtica va ser plantejada inicialment pel túnel del Cadí, però nosaltres també creiem que s'hauria d'estendre a altres comarques, com el tema del Garraf, que és un tema que hem afegit en aquesta esmena.

Pel que fa al túnel del Cadí específicament, ja sabem, i espero que el senyor Escudé segurament m'ho dirà, però ja m'avanço que ja hi ha actualment una bonificació del 25%. Nosaltres pensem que aquesta bonificació s'hauria d'apujar al 50% i s'hauria d'estendre també als túnels del Garraf, aquesta petició.

Ens sembla que els tres punts que aquí proposem són ben sostenibles i ben adequats i que permetrien una ajuda a totes les persones que utilitzen les autopistes de peatge, que tenen i han de suportar unes càrregues considerables.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra: senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La senyora Martí ens deia que es tractava d'anar-hi anant; jo diria que sí: anar-hi anant però per estrany viarany, perquè, és clar, vostè el que fa, senyora Martí, és aquest famós pla d'objectius..., vostè, curant-se en salut, sap perfectament el que pot demanar i el que no pot demanar des de la seva perspectiva i per això diu: «pel que fa a l'aplicació dels peatges de les concessionàries de la Generalitat», de les altres no en volem saber res, no fos cas que hi hagués soroll. És clar, tot el que vostè demana després perd molta eficàcia —espero que m'ho reconegui—, perquè no són bàsicament autopistes concessionàries de la Generalitat aquelles que ocupen o que permeten la xarxa primària de comunicació dintre de Catalunya.

Però bé, vostè demana tres coses (*veus de fons*) —sí, són les més cares, potser per això, senyor Martí Carnicer... Vostè demana tres coses: primera, que els increments de peatge que es puguin produir l'any 95 no superaran en cap cas l'IPC. Resposta: s'ha d'ajustar a la concessió, cada concessió té unes característiques que preveu..., em sembla que la previsió és del 95% de l'IPC, però bé, en definitiva, en cada cas —perquè perfectament cada concessionària pot tenir una condició diferent— s'ha d'ajustar a la concessió. No podem variar la concessió a través d'una disposició addicional.

Segon apartat: l'import dels peatges tendirà en el futur a l'harmonització amb la finalitat de no contribuir als desequilibris territorials. Em sembla que aquest és el tema fonamental i, és clar, ACESA i Aucat depenen de l'Estat; si vostè ja no pretén ni d'entrada, en aquest pla d'objectius, regular-les, com podem fer aquesta harmonització de no contribuir als desequilibris territorials?

I, finalment, els residents del Garraf, la Cerdanya, el Berguedà i l'Alt Urgell, per no allargar-me més, la remetria al canvi d'impressions que hem tingut, em sembla que era aquest matí, a última hora, amb el senyor Puigcercós, sobre l'esmena 304, i, per tant, doncs, m'estalvio explicar-li el que diu la clàusula 42 del *Pliego de cláusulas de concesión, conservación y mantenimiento de autopistas de peaje*, vostè ho coneix perfectament i que, per tant, això no ho fa viable.

Per aquests motius, senyor president, com abans explicàvem al senyor Puigcercós i amb més abundància, perquè aquí es demanen altres elements que he comentat, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 306, del Grup Socialista...

El Sr. CARNICER: El senyor Madueño, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, 306, 348, 351, 360 i 364.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Són un conjunt d'esmenes que fan referència a qüestions ambientals i que nosaltres creiem que l'enfocament que s'ha donat als

problemes mediambientals podem dir que estan en certa mesura ben encarats a l'hora de donar prioritat a dos temes bàsics, com són el tema dels residus i el tema del sanejament a través de dues entitats, que és la Junta de Residus i la Junta de Sanejament.

Llavors, jo penso..., després ja en el seu moment s'analitzarà la situació d'aquestes dues entitats, però jo crec que, a pesar d'això, hi ha dèficits clars que es denoten a l'hora d'analitzar les qüestions ambientals, que és el que pretén posar de manifest aquest conjunt d'esmenes, dèficits que es refereixen bastant a la gestió que es fa sobre els temes ambientals, no a l'enfocament —que ja dic que crec que s'enfoca correctament a l'hora de plantejar el tema dels residus i el tema del sanejament com els més importants—, però el tema de la gestió és una mancança que crec que s'hauria de millorar.

I en aquest sentit creiem que seria molt important, i en aquest sentit es planteja l'esmena 348, de disposar d'un coneixement aprofundit de l'estat de la qüestió mediambiental a Catalunya. Nosaltres fa temps que hem plantejat la necessitat de fer un estudi, de fer una proposta, de conèixer quina és la situació real en què es troba el medi ambient a Catalunya per després, a mesura que es van aplicant les propostes de millora, veure en què anem millorant o en què no anem millorant. Per tant, seria molt important fer aquest informe que nosaltres demanem en la nostra esmena.

I hi ha aspectes que no són dels prioritaris —com són els residus i el sanejament— que creiem nosaltres que estan coixos en els Pressupostos de la Generalitat: és pel que es refereix sobretot als temes de medi natural; a part de la dispersió que s'ha posat moltes vegades de manifest en el Parlament de Catalunya entre Medi Natural i Patrimoni Natural —és a dir, entre Agricultura i Medi Ambient—, creiem nosaltres que per protegir el 20% del territori de Catalunya —que és el que contempla el Pla d'espais d'interès natural— la dedicació pressupostària que es fa és molt minsa, i no només minsa, sinó que fins i tot abans de disposar del PEIN teníem unes partides superiors a les que s'hi dediquen en aquests moments; és a dir, s'ha passat de més de 400 milions d'inversió a uns 256 milions d'inversió que es proposen per al proper pressupost.

Per tant, creiem nosaltres que s'hauria de fer un esforç considerable, perquè no només es tracta de fer inversions en parcs naturals, sinó... (*Pausa. Remor de veus.*) Sí, podem continuar. No només es tracta de fer inversions per als parcs naturals, sinó que es fa necessari fer models de desenvolupament sostenible a l'entorn dels parcs, perquè coincideix normalment que són les zones més deprimides, les zones menys desenvolupades i que possiblement l'única forma que tenen de sortir d'aquest *impasse* és fer inversions, models de desenvolupament que siguin compatibles amb la protecció de l'entorn d'aquests parcs. Nosaltres sempre hem dit que s'hauria de fer una proposta que estigués entorn, possiblement, dels 10.000 milions de pessetes, perquè fes viable que la protecció sigui assumible per aquells habitants que tenen els espais protegits al seu entorn.

L'altre tema fonamental —que, possiblement, és una mancança que anem posant de manifest, perquè cada vegada adquireix més importància— és el tema de la contaminació atmosfèrica. Cada any veiem com unes vint ciutats apareixen com les superadores dels límits de contaminació i cada vegada es redueix la inversió que es destina per superar aquesta situació. L'any passat al Fons de protecció de l'ambient atmosfèric es van destinar aproximadament 20 milions —que ja vam considerar totalment insuficients— i aquest any s'hi destinen només 8 milions per a una qüestió que realment considerem suficientment important a tenir en compte. Només cal mirar els índexs que cada vegada augmenten quant al que es refereix al tema de la contaminació atmosfèrica. Creiem que s'hauria de fer un esforç més important a l'hora, per un cantó, de declarar zones de protecció especial, i després de dotar correctament el Fons de protecció especial.

I després hi ha tres aspectes, tres aspectes que considerem que possiblement haurien d'incidir a l'hora de la planificació per després fer actuacions concretes. Nosaltres sempre hem posat de manifest que la concentració de problemes ambientals a la zona del litoral possiblement sigui la més important; la concentració d'aquests problemes a la zona del litoral requeriria sobretot fer un pla territorial parcial per a la millora del litoral català; fins que no hi hagi això, possiblement tots els problemes s'aniran empenent de manera parcial i no tindran una solució positiva.

Per tant, la redacció d'aquest Pla territorial parcial del litoral seria una exigència que posaria ordre en el desordre que avui dia existeix al litoral. El segon seria posar èmfasi en el tema que aquí es va plantejar amb bastant força per la Conselleria, com és tot el tema del tractament dels residus, però en un aspecte sobretot, que és el que comença per la base, que és el tema de la recollida selectiva. Creiem que, si hi ha d'haver una participació important dels municipis, s'ha de dotar correctament un programa per a la recollida selectiva, atès que evidentment això representa un sobrecost per als municipis.

I, per últim, el tema que no contempen els plans de sanejament amb profunditat, que és el tema dels purins, que provoquen grans problemes en el territori, sobretot en la contaminació difusa en el territori. Creiem que seria molt important poder emprendre un programa de sanejament dels purins. Sé que s'està treballant en aquesta línia, sé que s'estan fent alguns avenços, però seria molt important que es pogués aprovar en el Parlament que aquest programa l'any que ve es pogués implementar.

Finalment, dir que aquest conjunt d'esmenes, que poden semblar menors, van en la direcció de millorar la situació mediambiental del nostre país, que malgrat que els dos punts fonamentals siguin el sanejament i els residus —que ja dic que és l'enfocament fonamentalment on s'ha de posar més èmfasi—, aquestes altres qüestions, si no s'empenen correctament, fan que empitjorin la situació en lloc de millorar.

Per tant, proposem que siguin tingudes en compte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. El senyor Escudé té un torn de rèplica o torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Serà precisament de torn en contra, perquè penso anunciar al final la nostra votació adversa a aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Madueño.

Esmena 306: el projecte de pla territorial que tenim entre mans, que tot just s'ha començat a discutir, que crec que tindrà encara un llarg camí entre nosaltres, no preveu en absolut que el litoral sigui una àrea específica on calgui un pla territorial parcial, que és el que en definitiva demana –al marge del caràcter pressupostari o no pressupostari del tema– l'esmena que ha defensat el senyor Madueño. Em sembla molt fort que encara no hem establert definitivament el pla territorial i que ja el comencem a modificar a través d'aquest invent d'un pla territorial parcial del litoral català. Per tant, no hi estem d'acord.

Esmena 348. L'esmena 348 és el tema de recursos necessaris. Aquesta és una objecció molt general en moltes d'aquestes esmenes; què s'entén per «recursos necessaris»? Ho hem comentat amb el senyor Nadal, per tant, no m'hi entendre. Aquestes partides que vostè cita tenen recursos; ara, no m'atreveixo a dir més, són recursos que potser vostè pot considerar no suficients i, per tant, seria entrar en aquest terreny relliscós de què és el necessari o no segons el criteri de cadascú. Per tant, tampoc hi estem d'acord.

L'esmena 351: passa exactament el mateix en relació amb la recollida selectiva de residus. A les partides de la Junta, en la mesura del possible dintre l'austeritat, hi ha una previsió per aquestes actuacions.

I l'esmena 355, vostè ha reconegut –per tant, no hi insistiré– que existeixen unes actuacions del Departament de Medi Ambient en aquesta qüestió dels purins i, com suposo que sap, hi ha una partida destinada a la gestió ambiental d'aquests excedents o d'aquests subproductes denominats purins.

Pel que fa a l'esmena 360, tornem a estar en la qüestió de les partides necessàries. Aquí potser, senyor Madueño, no sé si vostè vol dir el que diu el text, perquè aquí no demana partides dotades necessàriament o suficientment, sinó que demana que hi hagin partides necessàries i les partides necessàries hi són, potser no tan dotades com vostè voldria però hi són. Miri, li citaré..., hi ha les partides 667.02... –perdó, en el Departament d'Agricultura, eh?–, 667.02, la 673.01, la 761.01, la 774.01, la 788.01, que totes van encaminades a aquesta activitat que vostè demana en relació amb els plans continguts als PEIN, i aquí ja no cal debatre si aquestes partides són suficients o no. Vostè demana que existeixin les partides necessàries. Doncs, les partides necessàries hi són i, per tant, tampoc li acceptarem la proposta que ens fa.

Finalment, potser amb el remor continuat que ha envaït la cambra no he sentit el que vostè deia, però m'ha semblat que no sentia cap referència... (*veus de fons*) –sí, és una hipocúria acusada–, no he sentit cap referència al contingut

de l'esmena 364. Sí, la declaració de zones de protecció especial. (*Pausa.*) N'ha parlat? Bé, en tot cas, si n'ha parlat, no veig sincerament la relació entre la declaració de zona de protecció especial i una necessitat administrativa..., perdó, una necessitat pressupostària, perquè es tracta d'això. Una declaració de zona de protecció especial és un procediment administratiu que està regulat amb una llei molt concreta, la Llei 22 del 83, de 22 de novembre, a través del seu article 10.

Una altra cosa –una altra cosa–, senyor Madueño, és que vostè hagués demanat, que aquí no es demana, que es facin, que es destinin recursos necessaris per a l'aplicació de les declaracions de zona de protecció especial. Però vostè, fixi's que demana recursos necessaris per fer declaracions. El cost administratiu d'aquestes declaracions és menyspreable i, per tant, no creiem... –o quasi menyspreable–, i per tant, doncs, votarem negativament aquesta esmena 364, que clou les disposicions addicionals, almenys en l'ordre cronològic, del Grup Socialista abans d'arribar –hem fet el cim– a les disposicions finals del projecte llei, encara que tenim alguns corriols que encara no han estat suficientment tractats en el camí que hem recorregut fins arribar a aquesta darrera esmena de disposició addicional, que és aquesta 364. Per tots aquests motius, senyor president, resultarà obvi que manifesti que estem disposats fermament a votar negativament aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Procedirem ara a una nova sèrie de votacions.

Votarem les esmenes de la número 177 a la número 309. Si el senyor Martí Carnicer és tan amable de fer una d'aquelles síntesis, agrupacions...

El Sr. CARNICER: Pel nostre Grup, senyor president, es podrien votar, com altres vegades, globalment llevat de les següents: 182, 183, 185, 224, 274, 275, 276, 277, i fins a la 309 cap més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Fins a la 309, totes?

El Sr. CARNICER: Cap més, la resta juntes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; conjuntament aquestes.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ESCUDÉ: Si em pogués aclarir jo mateix sabent que anem a votar; fins on anem a votar, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: De la 177...

El Sr. ESCUDÉ: Sí...

El Sr. PRESIDENT: Que és on hem deixat...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, sí, això d'acord, el final...

El Sr. PRESIDENT: A la 309...

El Sr. ESCUDÉ: Ah, 309.

El Sr. PRESIDENT: Ambdues compreses.

El Sr. ESCUDÉ: Està comprovat que no hi ha cap esmena que no hagi estat defensada entremig? Perquè, és clar, amb el que hem fet en aquest debat, amb el Grup Socialista pràcticament acabat, però hi ha altres grups intermedis. Fins a la 309?

El Sr. PRESIDENT: Està comprovadíssim.

El Sr. ESCUDÉ: Molt bé, gràcies, senyor president. Aleshores em sembla que en aquest...

El Sr. CARNICER: Perdó, senyor president, la 307 –i té raó el senyor Escudé–, la 307 no ha estat defensada pel nostre Grup. Si vol la podem defensar o, si no, tancar les votacions a la 306.

El Sr. PRESIDENT: Tanquem a la 306. *(El Sr. Farrés demana per parlar.)* Sí, el senyor Farrés?

El Sr. FARRÉS: Em sembla que s'ha demanat votació separada de la 182 i de la 183, no?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. FARRÉS: I de la 184...

El Sr. PRESIDENT: Però conjuntament amb una sèrie d'altres, eh? 185, 224, 274, 275...

El Sr. FARRÉS: Sí, sí, perdó, senyor president. El nostre Grup volia demanar que la 182, la 183 i la 184 fossin votacions singularitzades una per una; és difícil de coincidir amb altres grups.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Els altres grups hi estan d'acord? *(Pausa.)*

Doncs, en primer lloc, es vota l'esmena 182.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions.

Esmena 183.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena 184.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, conjuntament, les esmenes 185, 224, 274, 275, 276 i 277.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(El resultat de la votació és: 10 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.)

Ara, se sotmeten a votació la resta d'esmenes, de la 177 a la 306.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem els articles i disposicions addicionals que no tenen esmenes, que són els següents: articles 24, 34, 36; disposició addicional de la primera a la setena, novena, dotzena i de la dissetena a la trentena. Tot el que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 82 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació, es voten la resta d'articles, del número 20 fins al final, 35, i les altres disposicions... *(El Sr. Carnicer demana per parlar.)* Sí, digui.

El Sr. CARNICER: Senyor president, votació separada de l'article 20, 21, 23, 27; de la disposició addicional vuitena, desena i setzena.

Les finals també les posa a votació o no, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: No; encara no hi hem arribat; no hem acabat les addicionals. La setena, l'ha dit també? *(Pausa.)* No, s'ha corregit, ha dit vuitena.

El Sr. CARNICER: Vuitena perquè la setena està votada entre les que no tenien esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, conjuntament es voten aquests articles i disposicions addicionals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per 81 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Ara sí que es voten la resta d'articles i disposicions addicionals compreses des de l'article 20 fins a la disposició addicional trentena, llevat dels que ja han estat objecte de votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per 61 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(És un quart de deu del vespre i dotze minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

**DIARI DE SESIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

